

Povești nemuritoare

EDITURA ION CREANGA - BUCUREȘTI, 1990

[ZBN 973 - 25 - 0247 - 9

PETRE ISPIRESCU

Greuceanu

fost odată ca niciodată.

A fost un împărat și se numea împăratul Roșu, El era foarte mâhnit că în zilele lui niște zmei furaseră soarele și luna de pe cer.

Trimise deci oameni prin toate țările și răvașe prin orașe, ca să dea știre tuturor că oricine se va găsi să scoată soarele și luna de la zmei, acela va lua pe fie-sa de nevastă și încă și jumătate din împărăția lui, iară cine va umbla și nu va izbândi nimic, acela să știe că i se va tăia capul.

Mulți voinici se potricăliseră, semețindu-se cu ușurință că - va scoate la capăt o asemenea însărcinare; și când la treabă, hiț în sus, hăț în jos, da din colț în colț și nu știa de unde s-o înceapă și unde s-o sfârșească, vezi că nu toate muștele fac miere. Împăratul însă se ținu de cuvânt

Pe vremea aceea se afla un viteaz pre nume Greu* ceanu. Auzind și el de făgăduința împărătească, ce se gândi, că numai își luă inima în dinți încumetându-se pe ajutorul lui Dumnezeu și pe voinicia sa, și plecă și el la împăratul, să se închine cu slujba. Pe drum se întâlni cu doi oameni pe care slujitorii împărătești îi ducea la împăratul, să să-i taie, pentru că fugiseră de la o bătălie ce o avusese împăratul cu niște gadine. * Ei erau triști, bieții oameni, dară Greuceanu îi mângâie cu niște vorbe așa de dulci, încât le mai veni nițică inimă, că era și meșter la

cuvânt Greuceanu nostru»

Gadină - fiară sălbatică.

El își puse nădejdea în întâmplarea aceasta și își zise: „Îmi voi încerca norocul. De voi izbuti să înduplec pe împăratul a ierta pe acești oameni de la moarte, mă voi încumeta să mă însărcinez și cu cealaltă treabă; iară de nu, sănătate bună! Mă voi duce de unde am venit. Asta să fie în norocul meu; niciodată nu strică cineva să facă o încercare”.

Și astfel, poftorindu-și unele ca acestea, aide, aide, ajunge la curtea împărătească.

Înfățișându-se la împăratul, atâta îi povesti, așa cuvinte bune și dulci scoase și atâta meșteșug puse în vorbirea sa, încât și împăratul crezu că pe nedrept ar fi să omoare pe acei oameni; că mai de folos i-ar fi lui să aibă doi supuși mai mult, și că mai mare va fi vaza lui în lume de s-ar arăta milostiv către popor.

Nu mai putură oamenii de bucurie când auziră că Greuceanu a mâgslisit 2 pe împăratul până într-atâta, încât l-a făcut să-i ierte. Mulțumiră lui Greuceanu din toată inima și îi făgăduiră că în toată viața lor se vor ruga lui Dumnezeu pentru dânsul, ca să meargă din izbândă în izbândă, ceea ce și făcură.

Această izbândă o luă drept semn bun, și Greuceanu, mergând a doua oară la împăratul, grăi cu cuvintele lui mieroase cele următoare:

— Mărite doamne, să trăiești întru mulți ani pe luminatul scaun al acestei împărății. Mulți voinici s-au legat către măriia ta să scoată de la zmei soarelp și luna, pe care le-a hrăpit de pe cer și știu că cu moarte au murit, fiindcă n-au putut să-și îndeplinească legămintele ce au făcut către măriia ta. Și eu, mărite doamne, cuget a mă duce întru căutarea acestor tâlhari de zmei, și mi-ar fi voia să-mi cerc și eu norocul, doar - doar să ajungem a putea pedepsi pe acei blestemați de zmei pentru nesocotita lor îndrăzneală. Dar fii-mi milostiv și mână de ajutor.

1 A poftori - a repeta

2 A mâglisi - a ademeni.

— Dragul meu Greucene, răspunse împăratul, nu pot să schimb nici iotă, nicio cirtă din hotărârea mea. Și aceasta nu pentru altceva, ci numai și numai pentru că voiesc să fiu drept. Poruncile mele voi să fie una pentru toată împărăția mea; la mine părtinire nu este scris.

Văzând statornica hotărâre a împăratului și dreptatea celor vorovite de dânsul, Greuceanu cuvântă cu glas voinicesc:

— Fie, mărite împărate, chiar de aș ști că voi pieri, tot nu mă voi lăsa până nu voi duce la capăt bun sarcina ce îmi iau de bunăvoia mea.

Se învoiră „și peste câteva zile și plecă, după ce puse la cale tot ce găsi că e bine să facă casă scape cu fața curată din această întreprindere.

Greuceanu luă cu dânsul și pe fratele său și merse, merse, merse cale lungă depărtată, până ce ajunse la Faurul pământului, cu care era frate de cruce. Acest faur, fiind cel mai meșter de pe pământ, era și năzdrăvan. Aici se opriră și poposiră. Trei zile și trei nopți au stat închiși într-o cămară, Greuceanu cu Faurul pământului și se sfătuiră.

Și, după ce se odihniră câteva zile și mai plănuiră ceea ce era de făcut, Greuceanu și frate-său o luară la drum.

Îndată după plecarea Greuceanului, Faurul pământului se apucă și făcu chipul lui Greuceanu numai și numai din fier, apoi porunci să arză cușnița ziua și noaptea și să țină chipul acesta fără curmare în foc.

Iară Greuceanu și frate-său merșeră cale lungă și mai lungă, până ce li se făcu calea cruci, aici se opriră, se așezară pe iarbă și făcură o gustărică din merindele ce mai aveau, și apoi se despărțiră, după ce se îmbrățișară și plânseră ca niște copii.

Mai înainte de a se despărți își împărțiră câte o basma ții se înțelesesă zicând: „Atunci când basmalele vor fi rupte pe margini, să mai tragă nădejde unul de altul că se vor mai jktâioi; iară când basmalele vor fi rupte în mijloc, să se știe că unul din ei este pierit”. Mai înfipse și

un cuțit în pământ și ziseră: „Acela din noi care s-ar întoarce mai întâi și va găsi cuțitul ruginit, să nu mai aștepte pe celălalt, fiindcă aceasta înseamnă că a murit”. Apoi Greuceanu apucă la dreapta și frate-său la stânga.

Fratele Greuceanului, umblând mai multă vreme în sec, se întoarce la locul de despărțire și, găsind cuțitul curat, se puse a-l aștepta acolo cu bucurie că văzuse soarele și luna la locul lor pe cer.

Iară Greuceanu se duse, se duse pe o potecă care-l Beoase tocmai la casele zmeilor, așezate unde-și înțârcase dracul copiii. Dacă ajunse aici, Greuceanu se dete de trei ori peste cap și se făcu un porumbel. Vezi că el ascultase năzdrăvăniile ce-l învățase Faurul pământului. Făcându-se porumbel, Greuceanu zbură și se puse pe un pom care era tocmai în fața caselor. Atunci, ieșind fata de zmeu, cea mare, și uitându-se, se întoarce repede și chemă pe mumăsa, și pe soră-sa cea mică, ca să vină să vadă minunea.

Fata cea mică zise:

— Măiculiță și surioară, pasărea asta gingașă nu mi se pare ogurlie pentru casa noastră. Ochii ei nu seamănă a de pasăre, ci mai mult seamănă a fi ochii lui Greuceanu } cel de aur. Până acuma ne-a fost și nouă! D-aici înainte numai Dumnezeu să-și facă milă de noi și d-ai noștri.

Pasămite aveau zmeii cunoștința de vitejia lui Greuceanu.

Apoi intrară câteșitrele zmeoaicele în casă și se puseră la sfat.

Greuceanu numaidecât se dete iarăși de trei ori peste cap și se făcu o muscă și intră în camera zmeilor. Acolo se ascunse într-o crăpătură de grindă de la tavanul casei și ascultă la sfatul lor. După ce luă în cap tot ce auzi, ieși afară și se duse pe drumul ce ducea la Codrul Verde și acolo se ascunse sub un pod.

I

Cum se vede treaba, din cele ce auzise știa acum că zmeii se duseseră la vânat în Codrul Verde și aveau să se întoarcă unul decuseară, altul la miezul nopții și tartorul cel mare despre ziua.

Așteptând Greuceanu acolo, iată, măre, că zmeul cel mai mic se întorcea, și ajungând calul la marginea podului, unde sforăi o dată și sări înapoi de șapte pași. Dară zmeul, mâniindu-se, zise:

— Ah, mânca-o-ar lupii carnea calului! Pe lumea asta nu mi-e frică de nimeni, numai de Greuceanu de aur; dar și pe acela c-o lovitură îl voi culca la pământ

Greuceanu, auzind, ieși pe pod și strigă:

— Vdno, zmeule viteaz, în săbii să ne tăiem sau în luptă să ne luptăm!

— Ba în luptă, că e mai dreaptă.

Se apropiară unul de altul și se luară la trântă.

Aduse zmeul pe Greuceanu și-l băgă în pământ până în genunchi. Aduse și Greuceanu pe zmeu și-l băgă în pământ până în gât și-i tăie capul. Apoi, după ce aruncă leșul zmeului și al calului sub pod, se puse să se odihnească

Când, în puterea nopții, veni și fratele cel mare al zmeului, și calul lui sări de șaptesprezece pași înapoi. E3 zise ca și frate-său, iar Greuceanu îi răspunse și lui ca și celui dintâi.

Ieșind de sub pod se luă la trântă și cu acest zmeu.

Și unde mi-aduse, nene, zmeul pe Greuceanu și-l băgă în pământ până la brâu. Dară Greuceanu, sărind repede, unde mi-aduse și el pe zmeu o dată, mi-l trânti și-l băgă în pământ până în gât și-i tăie capul cu paloșul. Aruncându-i și mortăciunea acestuia și a calului său sub pod, se puse iarăși de se odihni.

Când despre zori, unde venea, măre, venea tatăl zmeilor ca un tartor, cătrănit ce era, și când ajunse la capul podului, sări calul lui de șaptzeci și șapte de pași înapoi. Se necăji zmeul de această întâmplare cât un lucru mare, și unde răcni:

fi t-Ah, mânca-ar lupii carnea calului; că pe lumea asta nu mi-e frică de nimenea, doară de Greuceanu de aur; și încă și pe acesta numai să-l iau la ochi cu săgeata și îl voi culca la pământ.

— Den! zmeule viteaz, vino să ne batem; în săbii să

ne tăiem, în suliți să ne lovim, ori în luptă să ne luptăm.

Sosi zmeul și se luară la bătaie: în săbii se bătură ce se bătură și se rupseră săbiile; în suliți se loviră ce se loviră și rupseră sulițele; apoi se luară la luptă: se guduiau unul pe altul de se cutremura pământul; și strânse zmeul pe Greuceanu o dată; dară acesta, băgând de seamă ce are *de* gând zmeul, se umflă și se încorda în vine, și nu păți nimic, apoi și Greuceanu strânse o dată pe zmeu, tocmai când el nu se aștepta, de-i pârâi oasele.

Așa luptă nici că s-a mai văzut. Și se luptară, și se luptară, până ce ajunse vremea la nămiezi, și osteniră. - \tund trecu pe deasupra lor un corb carele se legăna prin văzduh și căuta la lupta lor. Și văzându-l, zmeul îi zise:

— Corbule, corbule, pasăre cernită, adu-mi tu mie un cioc de apă și-ți voi da de mâncare un voinic cu calul lui cu tot.

Zise și Greuceanu:

— Corbule, corbule, mie să-mi aduci un cioc de apă dulce, căci ți-oi da de mâncare trei leșuri de zmeu și trei de cal. N

Auzind corbul aceste cuvinte, aduse lui Greuceanu un cioc de apă dulce și îi astâmpără setea; căci însetoșaseră, nevoie mare. Atunci Greuceanu mai prinse! **f** suflet, și împuternicindu-se, unde ridică, nene, o dată pe zmeu, și trântindu-mi-l, îl băgă în pământ până în gâi și-i puse piciorul pe cap, ținându-l așa. Apoi îi zise

— Spune-mi, zmeule spurcat, unde ai ascuns tu soarele și luna, căci azi nu mai ai scăpare din mina mea.

Se codea zmeul, îngâna verzi și uscate, dară Greuceanu îi mai zise:

— Spune-mi, vrei ori nu, eu tot le voi găsi, și încă și capul reteza-ți-l-voi.

Atunci zmeul tot mai nădăjduindu-se a scăpa cu viață, dacă îi va spune, zise:

— În Codrul-Verde este o culă. Acolo înăuntru sunt închise. Cheia este degetul meu cel mic de la mâna dreaptă.

Cum auzi Greuceanu unele ca acestea, îi reteză capul, apoi îi tăie degetul și-l luă cu sine. Dete corbului, după făgăduială, toate stârvurile, și ducându-se Greuceanu la cula din Codru-Verde, deschise ușa cu degetul zmeului și găsi acolo soarele și luna. Luă în mână dreaptă soarele și în cea stângă luna, le aruncă pe cer și se bucură cu bucurie mare.

Oamenii, când văzură iarăși soarele și luna pe cer, se veseliră și lăudară pe dumnezeu că a dat atâta tărie lui Greuceanu de a izbândit împotriva împielitaților vrăjmași ai omenirii.

Iară el, mulțumit că a scos la bun capăt slujba, o luă la drum, întorcându-se înapoi.

Găsind pe frate-său la semnul de întrolocare, se îmbrățișară și cumpărând doi cai ce mergeau ca săgeata de iute, întinseră pasul la drum ca să se întoarcă la împăratul.

În cale, dete peste un păr plin de pere de aur. Fratele Greuceanului zise că ar fi bine să mai poposească puțin la umbra acestui păr, ca să mai răsuflă și caii, iară până una alta, să culeagă și câteva pere spre a-și mai momi foamea. Greuceanu, care auzise pe zmeoice ce plănuiseră, se învoi a se odihni; dară nu lăsă pe frate-său să culeagă pere, ci zise că le va culege el. Atunci trase paloșul și lovi părul la rădăcină. Când, ce să vezi dumneata? unde începu a curge niște sânge și venin scârbos și un glas se auzi din pom zicând;

— Mă mâneai friptă, Greucene, precum ai. mâncat și pre bărbatul meu.

Și nimic nu mai rămase din acel păr decât praf și cenușă; iară frate-său încremeni de mirare, neștiind ce sunt toate acestea.

După ce plecară și merșeră ce merșeră, deteră peste o grădină foarte frumoasă cu flori și cu fluturei și cu apă limpede și rece.

Fratele Greuceanului zise:

— Să ne oprim aici nițel, frate, ca să ne mai odihnim și căișorii. Iară noi să bem nițică apă rece și să culegem

flori.

— Așa să facem, frate - răspunse Greuceanu - dacă această grădină va fi sădită de mâini omenești și dacă acel izvor va fi lăsat de Dumnezeu.

Apoi trăgând paloșul, lovi în tulpina unei flori, care se părea mai frumoasă, și o culcă la pământ; după aceea împunse și în fundul fântânii și a marginilor ei, dară, în loc de apă, începu a clocoti un sânge mohorât, ca și din tulpina florii, și umplu văzduhul de un miros grețos. Praf și țarină rămase și din fata cea mai mare de zmeu, căci ea se făcuse grădină și izvor, ca să învenineze pe Greuceanu și să-l omoare.

Și scăpând și de această pacoste, încălecară și plecară la drum, repede ca vântul; când, ce să vezi dumneata? [Unde se luase după dâșii scorpii de mumă a zmeoaicelor cu o falcă în cer și cu alta în pământ, ca să înghită pe Greuceanu și mai multe nu; și avea de ce să fie cătrănită (și amărâtă, căci nu aveau soț, nici fete, nici gineri.

Greuceanu, simțind că s-a luat după dâșii zmeoaica râtrână zise frăține-său:

— Ia te uită, frate, înapoi și spune-mi ce vezi.

— Ce să văz, frate - îi răspunse el - iată un nor vine după noi ca un vârtej.

Atunci dete bice cailor care mergeau repede ca's tul și lin că gândul; dară Greuceanu mai zise o dată i *f* fratelui său să se uite în urmă. Acestea îi spuse că se apropie norul ca o flăcărăe. Apoi, mai făcând un vânt cailor, ajunseră la Faurul pământului.

Aci, cum descălecară, se închise în făuriște. Pe urma lor iacă și zmeoaica. De-i ajungea îi prăpădea! Nici oscior nu mai rămânea din ei. Acum însă n-avea ce le mai face.

O întoarse însă la șiretilic: rugă pe Greuceanu să facă o gaură în părete, ca măcar să-l vadă la față. Greuceanu se prefăcu că se înduplecă și făcu o gaură împărete. Dară Faurul pământului se aținea cu chipul lui Greuceanu ce) din fier, ce arsesse în foc de sărea scânteii din el. Când zmeoaica puse gura la spărtură, ca să soarbă pe

Greuceanu, Faurul pământului îi băgă în gură chipul de fier roșu ca focul și i-l vârî pe gât. Ea, înghiort! înghiți și pe loc crăpă. Nu trecu mult și stârvul zmeoaicei se prefăcu într-un munte de fier și astfel scăpară și de dânsa.

Faurul pământului deschise ușa făuriștei, ieși afară și se veseliră trei zile și trei nopți de așa mare izbândă. El mai cu seamă era nebun de bucurie, pentru muntele de fier. Atunci porunci călfilor să facă lui Greuceanu o căruță cu trei cai cu totul și cu totul de fier. După ce fură gata, suflă asupra lor și le dăte duh de viață.

Luându-și ziua bună de la frate-său de cruce, Faurul pământului, Greuceanu se urcă în trăsură cu frate-său. cel bun și porni la Roșu împărat, ca să-și primească răsplata.

Merse, merse, până ce li se înfurci calea. Aci se opriră și poposiră. Apoi, Greuceanu desprins de la căruță un cal și-l dăte fratelui său, ca să ducă împăratului Roșu vestea cea bună a sosirii lui Greuceanu cu izbânda săvârșită; iară el rămase în urmă. Înaintând alene, răsturnat în căruță, trecu pre lângă un diavol șchiop care le ținea calea drumetilor ca să le facă neajunsuri. Acestuia îi fu frică să dea piept cu Greuceanu, dară, ca să nu scape nici el neatins de răutatea lui cea drăcească, îi scoase cuiul din capul osiei de dindărăt și-l aruncă departe în urmă. Apoi tot el zise Greuceanului:

— Măi vericule, ți-ai pierdut cuiul, du-te de ți-l caută.

Greuceanu, sărind din căruță, își uită acolo paloșul din greșeală. Iară când el își căuta cuiul, diavolul îi fură paloșul, apoi, așezându-se în marginea drumului, se dăte de trei ori peste cap și se schimbă într-o stană de piatră.

Puse Greuceanu cuiul la capul osiei, îl înțepeni bine, se urcă în căruță și pe ici ți-e drumul. Nu bagă însă de seamă că paloșul îi lipsește.

Ascultați acum și vă minunați, boieri dumneavoastră, de pățania bietului Greuceanu. Un mangosit de sfetnic d-al împăratului Roșu se făgăduise diavolului, dacă îi va face să ia el pe fata împăratului. Ba încă, și rodul căsătoriei sale îl închinase acestui necurat. Împielitatul știa că Greuceanu fără paloș era și el om ca toți oamenii Puterea lui în paloș

era; fără paloș era necunoscut. Îi fură paloșul și-l dete becisnicului de sfetnic.

Acesta se înfățișă la împăratul și îi ceru fata, zicând că el este cel cu izbânda cea mare.

Împăratul îl crezu, văzându-i și paloșul, și începuseră a pune la cale cele spre cununie. Pe când se pregătea la curte pentru nuntirea fiicei împăratului cu voinicul cel mincinos ce zicea că a scos soarele și luna de la zmei, vine și fratele Greuceanului cu vestea că Greuceanu are să sosească în curând.

Sfetnicul cel palavatic, cum auzi de una ca aceasta, merse la împăratul și zise că acela este un amăgitor și trebuie pus la închisoare. Împăratul îl ascultă. Iară sfetnicul umbla d-a-ncătelea, zorind să se facă mai curând nunta, cu gând că, dacă se va cununa odată cu fata împăratului, apoi poate să vină o sută de Greuceni, că n-are ce-i mai face, lucru fiind sfârșit.

Împăratului însă nu-i prea plăcu zorul ce da sfetnicul pentru nuntă, și mai târăgai lucrurile.

Nu trecu mult și iată că sosește și Greuceanu, și înfățișându-se la împăratul, acesta nu știa între. care să aleagă. Credea că acesta să fie Greuceanu. dară nu-și putea da seamă de cum paloșul lui Greuceanu se afla în mâna sfetnicului. Atunci băgă de seamă și Greuceanu că-i lipsește paloșul și tocmai acum îi veni în minte pentru ce nu văzuse el stana de piatră, decât după ce-și găsisese cuiul de la osie și se întorcea la căruță cu dânsul. Pricepu el că nu e lucru curat.

— Împărate prea luminate - zise el - toată lumea zice că ești om drept. Te rog să-mi faci și mie dreptate.

Mult ai așteptat, mai așteaptă, rogu-te, încă puțin, și vei vedea cu ochii adevărul.

Primi împăratul a mai aștepta până ce să se întoarcă Greuceanu. Acesta se puse iarăși în căruța lui cu cai cu tot de fier și într-un suflet merse până ce ajunsese la stana de piatră, acolo unde necuratul își scosese cuiul de la căruță.

— Ființă netrebnică și păgubitoare omenirii - zise el - dă-mi paloșul ce mi-ai furat, căci de unde nu, praful se

alege de tine.

Piatra nici că se clinti din loc măcar.

Atunci și Greuceanu se dete de trei ori peste cap, se făcu un buzdugan cu totul și cu totul de oțel și unde începu, nene, a lovi în stană de se cutremura pământul. De câte ori da de atâtea ori cădea câte o zburătură de piatră. Și lovi ce lovi până ce îi sfărâmă vârful. Apoi deodată începu stana de piatră a tremura și a cere iertăciune. Iară buzduganul de ce da, d-aia își întetea loviturile și dete și dete până ce o făcu pulbere. Când nu mai fu în picioare nimic din stana de piatră cată prin pulberea ce mai rămăsese și-și găsi Greuceanu paloșul ce-i furase Satana.

Îl luă și, fără nicio clipă de odihnă, veni și se înfățișă iarăși la împăratul.

— Sunt gata, mărite împărate - zise el - s-arăt oricui ce poate osul lui Greuceanu. Să vină acel sfetnic nerușinat care a voit să te amăgească spre a ne înțelege la cuvinte.

Împăratul îl chemă.

Acesta dacă veni și văzu pe Greuceanu cu sprânceana încruntată, începu să tremure și-și ceru iertăciune, spunând cum căzuse în mâinile lui paloșul lui Greuceanu.

După rugăciunea lui Greuceanu, dobândi iertare și de la împăratul, dar acesta îi porunci să piară din împărăția lui. Apoi scoase pe fratele Greuotâanului de la închisoare și se făcu o nuntă d-alea împărateăștile, și se încinse niște veselii care ținură trei săptămâni... Și eu încălecai p-o șa și vă povestit dumneavoastră așa.

POVEȘTI ARGENTINIFNE

repovestite de DOINA LINCUI

Măgarul și tigrlul

Un măgar pe care stăpânii săi îl lăsaseră în voia sorții, după ce se folosiseră mulți ani de el. mergea supărat, gândindu-se cât de trist îi era traiul. Bătrân și bolnav, își amintea de vremea când era tânăr, când, viguros și plin de forță, căra cele mai grele poveri, ducând pe spinarea lui puternică enorme baloturi cu iarbă, străbătând cărările pădurii cu ușurința pe care i-o dădea

strălucitoare sa tinerețe.

„Cât de nedrepti și netrebnici sunt oamenii!...” își spunea. „Dar am avut noroc că nu. m-au omorât, cum fac cu animalele de care nu mai au nevoie. Cu siguranță că m-a salvat hărnicia mea; la muncă am fost un adevărat măgar. Da! ... Așa trebuie să fi fost, căci l-am auzit pe stăpân spunând: «Mi-e milă să-l tai. căci mi-a fost atât de folositor și, pe deasupra, a fost și primul măgar pe care l-am avut... Cel mai bun lucru pe care îl pot face e să-l las în pădure, pentru ca vreun tigru să mă scape de această povară». Încă mai simt urmele de bici pe care mi le-a făcut, ca să mă alerge spre pădure!”

Cu gândul aiurea, aproape că se împiedică de cadavrul unei pume mari, care murise cu câteva clipe înainte, în acest loc îndepărtat al pădurii, victima unui glonț bine ținut al vreunui vânător. Atât se sperie de tare măgarul nostru, încât, în ciuda bătrâneții, cu ultimele forțe ale sărmanelor sale oase, o luă la goană ca vântul și nu se opri decât într-o poiană cu pășune fragedă și cu un râu

IT.

tumultuos, care îi oferea apele sale limpezi pentru a-și potoli setea după atâta alergătură.

„Voi rămâne aici”, gândi măgarul și, după ce bău pe săturate, se puse pe mâncat în liniște, uitând de puma moartă și de oamenii care îl lăsaseră în voia sorții.

Se vede treaba că nu putea trăi multă vreme în pace. Un tigru flămând dădu peste măgarul ce păștea în poiană și, cum acest tigru era un adevărat măgar perfect – căci, după cum veți vedea, sunt tigri măgari și măgari tigri – rămase uimit în fața unei asemenea arătări, pe care n-o mai văzuse niciodată și despre care nu știa nici măcar că există. Spionându-l din spatele unor ferigi uriașe și al unor bambuși care înconjurau luminișul, privea spre strania lighioană, atrăgându-i atenția mai ales urechile sale lungi și micul său corp negru ca tăciunele. Măgarul păștea mai departe, neștiind de prezența vecinului său periculos, care îl adulmeca.

Tigrul, pe care îl îboldea foamea, dar se temea de

adversarul necunoscut, se hotărî să se apropie de măgar, să intre în vorbă cu el, pentru a-i cunoaște astfel armele și puterea. Așa și făcu, prezentându-se cu un prietenesc: „Bună ziua, amice!...”

Un fior de moarte îl străbătu pe măgar din creștet până în tălpi, când se văzu salutat de fiara cea mai periculoasă a pădurii. Era un măgar foarte inteligent și știa că viața lui atârna de un fir de păr. Se gândi că dacă o lua la fugă sau se arăta fricos, tigrul, văzându-l fără apărare și înspăimântat, l-ar fi înhățat într-o clipă. Drept pentru care se hotărî să se arate viteaz, înfruntându-și soarta, deși spaima îi rodea măruntaiele.

— Bună ziua, răspunse și continuă să pască.

— Ce faceți, domnule...?

— Măgar mă numesc. Pasc iarba asta fragedă, pentru că fiind cam bătrân, nu pot mesteca bine orice buruiană.

Felina surâse, gândindu-se că dacă măgarul recunoaște că e bătrân înseamnă că ar putea să-l înfrângă cu ușurință.

— Adică vă simțiți slăbit, reluă tigrul, care se și lîngea pe bot de plăcere, la gândul că-l va mânca imediat, dar care voia să se asigure de neputința măgarului.

— Nici vorbă!... răspunse măgarul, ghicindu-i intențiile sunt voinic și am arme puternice. Foarte puternice!... Dar iarba fragedă conține multe vitamine, e mai ușor de digerat și capătă forțe noi.

Asta nu-i plăcu tigrului – după cum se vede, era un tigru laș – și privind spre năvalnicul râu, îi trecu prin minte că dacă ar reuși să-l facă pe măgar să se înece ar putea să-l mănânce liniștit, fără să-și riște pielea.

— Ce-ai zice dacă am trece pe malul celălalt al râului?... i se adresă el măgarului. Acolo iarba e foarte grasă și poți mânca pe satureate.

Măgarul simți un nou fior, care îi zbârli tot părul. Nu știa să înoate, dar nevrînd să-și arate neputința și temându-se că tigrul îi va ghici spaima, acceptă fără prea mult entuziasm. Se apropiară amândoi de mai și se aruncară în apă. Tigrul, rapid ca o săgeată, trecu râul cât

ai clipi. Dar măgarul, ajungând la mijlocul apei, se scufundă de nenumărate ori, înghițind apă din belșug, și numai un noroc făcu să ajungă la celălalt mal, unde îl aștepta tigrul, dispus, de data asta, după privirile cumplite pe care i le arunca, să isprăvească odată cu el. Dar înainte ca acesta să spună ceva, măgarul sări cu gura:

— Ce pește delicios. e în râul ăsta!... Ce bine am pescuit!... Am mâncat până n-am mai putut... Uită-te la burta mea!... Și într-adevăr, burta măgarului era umflată, dar nu de pește, ci de apa pe care o înghițise cu toptanul.

— Ce!... Ai pescuit?!?... exclamă uluit tigrul.

— Bineînțeles, amice! M-am scufundat de multe ori, căci râul este plin de pește. N-am mai văzut niciodată așa ceva!...

Tigrul, pescar vestit, care putea să piardă ore în șir pentru a prinde un singur pește, se minună de îndemânarea măgarului și crezu că era înzestrat cu puteri supranaturale și arme necunoscute. Se hotărî să cerceteze.

— Spuneți-mi, domnule măgar, care sunt armele **d** neavoastră?

Măgarul îl privi cam cu milă și îi răspunse:

— Nu mă întreba despre asta!... Armele mele sunt atât de periculoase, încât nu ți le pot arăta, căci dacă aș face-o aș omorî toate vietățile pe o rază de cinci kilometri. Închipuie-ți că aici, și arată spre burtă, am un tun înspăimântător. Scot un strigăt și ies gloanțe la fel ca din pușcă, omorând pe oricine întâlnesc în cale. În timp ce vorbea astfel, își aduse aminte de puma moartă și-i veni pe dată o idee salvatoare. Cum dumneata îmi simpatic, continuă, îți voi face o demonstrație a puternicelor mele arme. Nu vreau să pun în funcțiune tunul, căci te-aș omorî, dar voi folosi arma mea cu surdină. Privi în jur cu ochii săi miopi. - măgarul nu vedea clar mai departe de un metru - și, arătând în direcția în cai afla puma moartă, spuse:

— Uită-te, dragul meu tigrule, vezi la patru kilometri dt aici o puma ce se plimbă într-un luminiș?...

— Cum, puteți vedea în spatele muntelui? întrebă tigrul, înspăimântat. Eu nu reușesc să văd la o asemenea

distanță și mai ales în pădure!...

Măgarul îl privi cu milă și-i spuse:

— E clar! Ești un biet animal, uitasem!... În schimb, eu am puteri supranaturale. Dar nu contează că nu vezi până acolo. Cum acea puma nu m-a salutat de dimineată, o s-o omor.

Și spunând acestea, se prefăcu că se uită fix în direcția pumei moarte.

— Gata, exclamă. Du-te s-o vezi dacă vrei, și încep să pasc liniștit.

Tigrul, nu foarte convins și gândindu-se să se întoarcă să-l mănânce pe măgar, dacă acesta îl mințise, trecu din nou râul și în câteva minute ajunse la locul unde se afla

2 Q

cadavrul pumei. Numai ce-l văzu și o și rupse la fugă, ca din pușcă.

Alerga de rupea pământul, mort de frică, când se întâlni cu tigroaica, tovarășa sa de viață. Se opri gâfâind, privind în urmă cu spaimă.

— Bună, bărbățele! Unde te duci așa grăbit?

— Taci, draga mea soție!... Fug de o arătare urecheată, numită măgar, care are niște arme atât de puternice, încât a omorât o puma de la patru kilometri depărtare. Să plecăm de aici, căci arătarea asta urecheată se supără și e capabilă să ne omoare și pe noi.

Tigroaica, fiind curioasă, vru să vadă cu orice risc ființa periculoasă ce apăruse în pădure, și îi ceru în mii de feluri fricosului ei soț s-o ducă în locul unde măgarul păștea liniștit.

— Să știi, spuse tigrul, că am plecat fără să-mi iau rămas-bun de la el și azi a omorât o puma, tocmai pentru că nu l-a salutat.

— Ce dacă! zise răsfățată tigroaica. Du-mă să-l cunosc!

— Dar tu nu alergi atât de repede ca mine, și dacă arătarea se supără și folosește tunul, te poate omorî.

— Asta vedem noi, spuse tigroaica și, tăind o liană, se

legă de tigru cu un laț pe care și-l puse de gât.

— Uite, explică, dacă tu o iei la fugă, fiind legați, vom fugi amândoi la fel de repede.

Încă se mai îndoia tigrul, dar alintările și câteva lacrimi ale scumpei sale tigroaice îl convinseseră să se învoiască, deși era mort de spaimă. Se apropiară cu prudență de locul unde se afla măgarul. Ascunși în spatele ferigilor, tigrul, tremurând, murmură;

— Acolo...

«Unde, că nu-l văd??

— Acolo... acolo!

Măgarul simți apropierea felinelor și le auzi murmurând, își ridică privirea și, scoțând un răget puternic, lovi

2 i cu copitele în pământ. Tigrul, auzind răgetul, o rupse la fugă, spunând:

— Fugi, draga mea, că acum scoate tunul și ne omoară!

Dar biata tigroaică, la primul salt al tigrului, se împiedică de un trunchi de copac căzut și th ătă de fricosul ei soț, își sfâșie pielea și carnea, murind în chinuri groaznice. Când tigrul se opri, obosit de fuga lui nebună, își plânse nenorocirea, convins că măgarul o omorâse pe scumpa sa soție cu arma lui puternică și necunoscută și că el se salvase ca prin minune. La priveghi, se adunară toate felinele și hotărâră să nu mai treacă niciodată prin locul în care măgarul își făcuse sălaș.

Maimuța, broasca și vulpoiul

Maimuța cea neagră scurma ca o nebună în trunchiul putred al palmierului și în fiecă clipă descoperirea cu un mormăit de plăcere grămezi de larve. Le devora numaidecât, în timp ce se uita în toate părțile, temătoare, ca nu cumva vreun semen de-al ei să râvnească la comoara de curând descoperită.

Ocupată cu ospățul său, maimuța nu auzi strigătele îndepărtate:

— Ajutor!... Ajutor!... Se satură și, grăbită începu să acopere trunchiul cu ramuri și frunze, când i se păru că

aude o voce care strigă după ajutor. Ciuli urechile, scărpinându-se în cap, și privi spre locul de unde venea firicelul de voce și din nou acel „ajutor, ajutor” ajunsese clar până la ea. Un nou strigăt o orienta și, curioasă ca orice animal din specia sa, se apropie de un copac căzut, de unde venea vocea necunoscută.

Sub copac se afla o broască. Maimuța se scarpină din nou în cap, gest pe care îl fac toate semenele ei când își adună gândurile, și își dădu seama că trebuia s-o elibereze pe sărmana broască. Cum era o maimuță cu sentimente nobile, se opinti din răspuțeri și ridică trunchiul, iar broasca ieși de acolo deșelată ca vai de ea. Masându-și vânătăile, broasca îi mulțumi: „Muito obrigada!...”

Maimuța rămase uimită, dar, cum era o maimuță care trăia în pădurile de la frontiera Argentinei cu Brazilia, înțelese că broasca îi spusese mulțumesc în limba portugheză.

— După cum văd, dumneata ești o broască străină, îi spuse maimuța.

— Da!... răspunse broasca, sunt braziliană. Dusă de apele vijelioase ale râului Uruguay, am ajuns în Misiones și locuiesc într-o scorbură, foarte aproape de aici. Ieri, m-a prins furtuna și am căzut prizonieră sub această pacoste de copac și, dacă nu veneai dumneata, acum aș fi fost moartă!...

Maimuța, care cunoștea portugheza, înțelese perfect prin ce necazuri trecuse sărmana broască.

Amândouă discutară îndelung despre mii și mii de lucruri și între ele se născu o strânsă prietenie. Maimuța o vizita foarte des pe broască în căsuța ei, situată pe malul râului și în care abia puteai intra. Primea de la broscuță multe cadouri, căci așa sunt și oamenii din Brazilia, primitori și darnici, de aceea nu ne mai miră că și animalele pădurii sunt la fel. Mânca împreună cu broasca viermișori, gândăcei și găze păstrate de gazdă pentru musafirul său. Maimuța o învăța pe broască să vorbească o spaniolă corectă, deși, câteodată, aceasta, care prindea foarte repede, obișnuia să intercaleze în conversație

cuvinte străine.

Într-o zi, în timp ce maimuța noastră își completa masa cu patru înghițituri de apă proaspătă din râu, un vulpoi fu cât pe ce să-i curme viața. Dar strigătul de avertizare al broaștei o salvă. Din două salturi, maimuța se prinse cu agilitate de o creangă, și de acolo își bătu joc de vulpoiul periculos, pe care îl lăsă cu buzele umflate, aruncând în el cu crengi și fructe stricate.

Vulpoiul se dădu bătut în fața batjocurii și a atacului maimuței și plecă furios, în timp ce broasca sărbătorea, orăcâind de bucurie, neobișnuita victorie.

Ah!... Se zice că viclenii au noroc, căci vulpoiul nostru întâlnește o altă maimuță, pe care o luă prin surprindere și o devoră, răzbunându-se astfel pentru zeflemelele curajoasei noastre maimuțe.

Când aceasta se întoarce la suratele ei, își găsește părinții și frații plingând în hohote. Frățiorul cel mai mic era victima ce căzuse în ghearele vulpoiului. Maimuța se întrista foarte tare și-și puse pe cap o coroană de scaieți, semnul de doliu la maimuțe, și se îndreaptă spre broască, să-i povestească nenorocirea sa, plângând în hohote.

Aceasta încercă să-i aline durerea, spunându-i în portugheză: „Nu plânge, fetițo, nu plânge!...” Ca de obicei, în cazuri ca acestea, vorbea în limba sa maternă. Când se mai liniștește, maimuța începu să se gândească la răzbunare și, venindu-i o idee, îi ceru ajutor broaștei, care acceptă bucuroasă.

Vulpoiul ieși la vânătoare și, spionând din spatele unor bambuși, crezu că o găsește nepregătită pe maimuța noastră. Cum o văzu, și sări în graba mare spre ea. Aceasta începu să strige ca din gură de șarpe și o luă la fugă cu toată viteza, intrând în căsuța broaștei. Văzându-și aproape pierdută prada, vulpoiul își vârî capul în gaură și, deschizând bine ochii săi mari – căci acolo era întuneric, ca în orice încăpere de sub pământ râncercă și-o vadă pe blestemata de maimuță.

Asta și aștepta broasca; ea îl împroșcă iute cu un lichid otrăvitor, lăsându-l orb și prada unor dureri

groaznice.

— Vai!... Vai!... Vai!... urla vulpoiul, m-a orbit!... în timp ce se freca la ochi și se tăvălea de durere.

— Eu am făcut asta!... Eu am făcut asta!... râdea broasca, sărind în jurul lui.

Vulpoiul, deși orb, dorea să se răzbune, să pună laba pe cel ce își bătea joc de el. Dar broasca sărea întruna, ilzând în hohote și atrăgându-l spre malul năvalnicului râu, în care vulpoiul sfârși prin a se îneca.

Și așa's»-a întâmplat ca o broască braziliană împriete-aindu-se cu o maimuță argentiniană să pună capăt fărădelegilor vulpoiului.

Nu ne mai rămâne decât să adăugăm că broasca și maimuța au rămas prietene toată viața.

Maimuța care a domesticit un tigru

Într-un loc îndepărtat al pădurii amazonice, trăia zbenguindu-se o familie de maimuțe, cățarate prin copacii stufoși și pe lianele de care atârnavă gigantici șerpi boa, ca cei mai vechi locuitori ai pădurii, șerpi care se încolăceau și formau mii de arabescuri și leagăne de diferite forme

Acea familie era fericită, foarte fericită. Fructele de pădure le potoleau foamea din plin. Bananii le ofereau maimuțelor gustoasele lor banane, iar râul cristalin, apa sa proaspătă.

Dar, într-o zi, liniștea maimuțelor a fost întreruptă de un periculos și fioros animal: un tigru puternic, care își făcuse bârlog aproape de paradisul maimuțelor. Teroarea se răspândi printre ele și începură o viață plină de tristețe pierzându-și plăcerea de a se juca și retrăgându-se printre crengile mai stufoase, mâhnite și înfricoșate.

Între toate maimuțele de aici era un maimuțoi mai maimuțoi decât toți maimuțoii și o maimuță foarte maimuță, adică o adevărată frumusețe maimuțească.

Monin, căci așa se numea viteazul acestei povești, râvnea, ca toți ceilalți, la dragostea Monuchei, minunata și fermecătoarea maimuță. Dar Monucha era o maimuță răsfățată și zadarnic o pețeau pentru că ea nu accepta pe niciunul dintre pretendenți.

Tigrul, din ce în ce mai lacom, ucisese multe maimuțe. De aceea, maimuțicile curajoase hotărâra să înceapă războiul împotriva dușmanului lor. Cățarate în copaci, aruncau în el crengi, fructe stricate, nuci de cocos și orice proiectil le cădea în mână. Asta îl înfură pe tigrul, fără să-i pricinuiască însă cel mai mic neajuns, dimpotrivă, vâna în continuare maimuțe și, într-o zi, îl luă prin surprindere pe bunul rege Monon, pe care îl devoră într-o clipă la micul dejun.

Această nenorocire îi descurajă și-pe cei mai viteji. Nu mai îndrăzneau să coboare și trăiau înfricoșați, agățați în copacii cei mai înalți, blestemându-l pe crudul lor vecin și rugându-se la Zâna Pădurii să-i scape de acesta, dar ea rămânea parcă surdă la rugămințile lor.

Doar Monin se gândea și căuta un mijloc de a scăpa de tigrul. Îl urmărea când se ducea la vânătoare și-i spiona cele mai neînsemnate mișcări. Astfel, descoperi că tigrul dorea să mănânce un tapir gras și voinic, pe care tot încercase să-l vâneze fără să reușească însă, căci tapirul își bătea joc de el, ghicindu-i perfidia și luând-o la fugă atunci când îl simțea.

Într-o zi, pe când tigrul se întorcea obosit și prost dispus, căci dăduse greș încă o dată, încercând să vâneze tapirul, Monin, cățarat într-un copac, îi vorbi astfel 2

— JBună ziua, domnule tigrul!

Tigrul privi în sus și îl văzu pe Monin legănându-se pe o liană.

— Ce vrei de la mine? îngână indispus tigrul, supărat de vânătorearea lui nereușită.

— Vreau să vânezi tapirul.

— Ce-ai zis?...

— Că pot să te ajut să vânezi tapirul pe care îl urmărești de atâta vreme și că există un singur mijloc ca să reușești. Știi, desigur, că tapirul ăsta e fermecat.

— Fermecat? zise uluit tigrul.

— Da, domnule!... E fermecat!... E fermecat!... spuse Monin, căci trebuie să știți că maimuțele au obiceiul să repete de două, treiori aceleași cuvinte, pentru a da mai

multă importanță spuselor lor.

— Și de unde știi că e fermecat?

— Odată, un pitic făcea baie în râu și avu un cârcel. Tapirul pe care îl urmărești îl salvă, aruncându-se în apă. Pentru a-l răsplăti, piticul i-a hărăzit să nu poată fi vânat de niciun tigrul, în afară de unul înșeuat. L-am auzit eu!... L-am auzit eu!... L-am auzit eu!... repeta Monin care, după cum ați ghicit, mințea de înghețau apele. Acum am plecat, mai spuse Monin, care făcu un salt, prefăcându-se că se îndepărtează.

— Hei!... Stai!“. Nu pleca! N-ai spus că m-ajută să-l vânez?... Așteaptă, vino! îl chemă grăbit tigrul care, după cum vedem, a fost păcălit prosteste de abilul maimuțoi.

Monin se întoarse și-i spuse tigrului:

— Trebuie să plec, căci, dacă mă gândesc bine, ești în stare să mă mănânci, cum ai făcut și cu alți frați de-ai mei.

— Nu, jur că n-o să-ți fac nimic, dacă mă ajută să vânez tapirul.

— Juri pe Zâna Pădurii, jurământ care nu trebuie încălcat niciodată, căci legea îl pedepsește cu moartea pe cel care jură strâmb?

— Jur pe Zâna Pădurii, spuse tigrul, ridicând laba dreaptă, că te voi lăsa în viață dacă mă ajută să vânez tapirul!...

— Foarte bine, zise Monin, coborând dintr-o săritură lângă tigrul. O să te ajut să vânezi tapirul. Dar pentru asta trebuie să te înșeuez. Dacă mă aștepti, mă duc să fur o șa de la oameni. Vezi ce sacrificiu fac ca să te ajut? (Minciună sfruntată, căci nu există în toată pădurea animal mai șmecher și mai viclean decât maimuța.) Și spunând acestea, se cațără într-un copac și, sărind dte creangă în creangă, parcurse cele două leghe care ÎS despărțeau de locuința unui țăran de la poalele muntelui și căruia nu întârzie să-i ia din grajd șaua, frâul, pintenii și un harapnic. Se întoarse apoi cu prada sa la tigrul.

— Avem de toate acum, îi spuse, și o să vânăra tapirul.

Numaidecât tigrul fu înșeuat.

— Acum, spuse Monin, trebuie să aștepți o jumătate de oră, căci trebuie să fac niște vrăji. Mai trebuie să aduc și niște cârpe, ca să-ți învelesc labele pentru ca tapirul să nu te simtă și să-l poți vâna cu ușurință. Și spunând acestea

se îndepărtă, mai mult zburând decât sărind din copac în copac, în direcția unde locuia tapirul, care era prietenul său și căruia îi spusese că va veni călare pe un tigru înșeuat și cu labele înfășurate în cârpe, invitându-l „să profite de ocazie și să sfârșească odată cu dușmanul său»

Stabiliră locul întâlnirii, și Monin se întoarse în grabă cu niște cârpe, legă cu îndemănare picioarele tigrului, își puse pintenii, sări în sa, luă hățurile și, arzându-i tigrului

bici pe spinare, strigă:

— Să vină tapirul!

— Au!... țipă tigrul, de ce mă lovești?...

— Face parte din vrajă - îi răspunse râzând Monin, în timp ce îi mai arse două lovituri de bici - și trebuie să suporti, dacă vrei să vânez tapirul.

Astfel, călare pe tigrul, străbătu Monin pădurea, uluindu-și semenii și mai ales pe Monucha, pe care o salută mândru, în timp ce-l pedepsea fără milă pe tigrul, înfigându-și pintenii în coastele lui, îndemnându-l spre locul unde se afla tapirul.

Acesta își ascuțea dinții de un copac, când Monin apără călare pe tigrul, acum o victimă fără apărare, datorită șiretlicului viclenei maimuțe.

Când felina înțelese că se află în pericol, era deja prea târziu. Încercă s-o ia la fugă, dar strunit în hățuri și cu pintenii înfipti bine în coaste, nu reuși s-o facă. Tapirul, fără pic de teamă, se aruncă asupra tigrului și, cât ai zice pește, îl și omorî.

Monin se întoarse mulțumit la ai săi, unde fu primit cu o ploaie de flori, iar spre încununarea fericirii, Monucha își frecă nasul de al lui, adică îl sărută, căci astfel se sărută

maimuțele.

La puțin timp după aceea, Monin fu numit rege, chiar în ziua căsătoriei sale, și se spune că a fost unul dintre regii cei mai înțelepți ai pădurii, cunoscut sub numele de Maimuța Călăreață. În amintirea isprăvii sale vitejești.

Cerbul cel rău

S-a născut frumos ca un zeu al pădurii, sub ocrotirea ferigilor gigantice care, undeva în munții Mártires, în Misiones, formau un mic paradis al plantelor de un verde smarald După câteva zile. era deja un pui de cerb zvelt.

2 ii acoperit de o piele cenușie, stropită cu alb, cu picioare lungi și puternice. Se zbenguia mulțumit lângă mândra sa mamă, alergând în stânga și în dreapta, dar întorcându-se din trei salturi lungi, să se pună sub protecția acesteia, care îi lungea căpșorul, dovadă a iubirii nemăsurate pe care i-o purta.

Cum îl mai admirau ceilalți pui de cerb! Ce frumos e! Ce superb! Ce minune!... Ce...

În sfârșit, laudele au fost atât de numeroase, încât Petei, căci așa se numea puiul de cerb, se împăuna ca un curcan și, încet, încet începu să-i disprețuiască pe semenii lui.

De multe ori, mama îi. spunea: „Petei, nu trebuie să fii orgolios. Trebuie să-ți iubești frații. Dacă Zâna Pădurii află de purtarea ta, te poate pedepsi, și atunci... ar fi vai de tine, Petei!” Dar Petei nu asculta sfaturile mamei sale și nemăsuratului său orgoliu îi adăugă și egoismul său. Când întâlnea puțină iarbă fragedă, nu numai că nu-și chema frații, cum era obiceiul printre cerbi, dar, sătul fiind, călca în picioare tot ce rămânea, pentru ca ceilalți să nu mai mănânce nimic. Când se duceau să se adape, Petei mergea înainte, bea apa atât de binefăcătoare, apoi o murdărea, tăvălindu-se în ea.

Azi așa, mâine așa, Petei începu să fie privit cu alți ochi de către ceilalți cerbi și, pentru purtările sale urâte, mama lui îl pedepsi dându-i douăzeci de lovituri de coarne, căci așa își bat cerbii copiii.

Petei, rușinat de pedeapsa pe care credea că o

primise pe nedrept și rănit adânc în orgoliul său, se hotărî să fugă. Și, într-o noapte, în timp ce mama lui dormea, părăsi culcușul și, alergând ca vântul, ajunsese la poale]. e muntelui Monje. În zadar îl striga cerboanca îndurerată, căindu-se că îl pedepsise, fiindcă mamele sunt pe atât de bune, pe cât de răi sunt unii copii. Petei, surd la chemările ei, își văzu de drum, fără să-i pese de durerea mamei sale, care căzu bolnavă de tristețe.

Într-o zi, Petei întâlni un cerb care căzuse într-o capcană pusă de indieni pe o potecă.

— Petei!... Petei!... îl strigă cerbul. Vino și scapă-mă! Altfel, voi muri de mâna oamenilor. Ajută-mă, Petei, și o să-ți arăt un loc unde crește cea mai fragedă iarbă din pădure.

— Dacă îmi spui mai întâi unde e locul acela, o să te ajut, îi răspunse - Petei. Cerbul îi spuse unde întâlnise minunea aceea de pășune, dar, după ce află, puiul se îndepărtă dintr-o săritură în căutarea poieniței cu iarbă.

— Nu mă ajuți?... Nu mă ajuți?... striga bietul cerb.

— Să te ajute Zâna Pădurii, îi răspunse râzând Petei, lăsându-și semenul în voia sorții.

După câțva timp, întâlni un furnicar foarte bolnav, căzut sub un cocotier.

— Petei, Petei, spune-i mamei și fraților mei că sunt bolnav, și ei mă vor salva. Dacă faci asta, Zâna Pădurii te va ajuta.

— Ce-mi pasă mie de Zâna Pădurii, îi răspunse Petef. N-o să te ajut!... N-o să te ajut!...

— Petei, Petei, strigă furnicarul, văzând că pleacă cel de la care ar fi putut să-i vină salvarea. Spune-le mamei și fraților mei, te rog...

— N-o să le spun!... N-o să le spun!... îi răspunse răutăcios și-și văzu de drum.

În altă zi, când se adăpa în râul Itacaruare, văzu în apele vijelioase un porumbel ce dădea cu disperare din aripi, zbatându-se să nu se înece.

— Petei!... Petei!... strigă porumbelul, întinde-mi o rămurică, să mă agăț de ea... Dacă faci asta, Zâna Pădurii

o să te ajute!

— Ce rămurică vrei? îl întreba râzând Petei.

— Aia de lângă tine, îi răspunse porumbelul.

— Prinde-o, zise Petei, aruncând rămurică mult mai departe de porumbel și râzând, văzând eforturile disperate ale păsării, care nu putea să se agațe de ea.

— Scapă-mă, scapă-mă... striga porumbelul din ce în ce mai stins, pe măsură ce apele îl târau sprervul (Jruguy.

— Să te scape Zâna Pădurii. Îi spuse, mândru de isprava sa, fără să-i pese câtuși de puțin de soarta porumbelului.

În acest timp, cerboaica-mamă, plângând îndurerată, îl căuta pe Petei prin toate colțurile pădurii. Licuricii, mesagerii codrului, transmiteau în fiecare noapte, prin clipiri verzi, chemarea sărmanei mame, dar totodată și vestea despre faptele rele ale lui Petei, despre egoismul și răutatea lui, încât, într-o zi, cerboaica muri de durere și rușine.

Din nou licuricii străbătură potecile, iar noaptea duse, cu ajutorul luminițelor verzi, vestea jalnicei întâmplări. Întreaga pădure se întrista, iar oac-oac-ul broaștelor, poetele pădurii, răsuna fără încetare:

— *Mama lui Petei a murit.*

Oace oac!

Căci fiul ei a părăsit-o".

Oac, oac!

Egoistul pui de drac.

Oac, oac.

Pe nimeni n-a ajutat.

Oac, oac!

Amenințări cumplite străbăteau noaptea. Petef asculta într-una sunetele de neînțeles pentru oameni a mii și mii de glasuri ciudate, dar despre care el știa că-l condamnau și cereau moartea sa.

Toate animalele alergară la Zâna Pădurii, care asculta vestea despre faptele rele ale lui Petei, E știut că Zâna Pădurii și a Animalelor îi pedepsește pe supuși atunci când încalcă legile pădurii sau jurămintele făcute în

numele și sau când adunarea animalelor o cere.

(3)

Petef a fost condamnat de această adunare, fapt pentru care Zâna Pădurii trimise doi dihori în căutarea vinovatului.

Hotărârea s-a răspândit cu ajutorul licuricilor și prin cântecul broaștelor care glăsuiau:

— *Zâna Pădurii l-a condamnat.*

Duc, oac!

La moarte pe Petei.

Oac, oac!

Dihorii îl vor vâna.

Oac, oac!

Pe blestematul pui de drac.

Oac, oac.

Ascultându-și condamnarea. Petei se cutremură da spaimă. Ascuns într-o scorbiu. mort de frică, aștepta să apară din clipă în clipă fioroșii dihori. Trei zile a stat ascuns, dar a patra, foamea și setea îl obligară să-și părăsească ascunzătoarea. Nici nu ieși bine din ea, că un porumbel și duse grabnic în zbor vestea altui porumbei, iar acesta, la rândul său, altuia, și așa mai departe, până când ajunse la urechile dihorilor, paznicii pădurii. Ei și porniră în urmărirea cerbului, știut fiind că o dată descoperite urmele, nu se mai putea scăpa din ghearele lor. tei începu să alerge disperat, urmat îndeaproape de i. Din când în când, frânt de oboseală, se oprea să-și ragă sufletul, dar și atunci parcă auzea tropăitul le al urmăritorilor, atât îi era de frică, așa că iOU la fugă.

Alergând cu toată viteza, se îndrepta spre Campo. și Campo Grande și într-o noapte, când se credea deja t de tenacii săi urmăritori, aflându-se în Arislobalo. alle, broaștele începură un cântec tri; - *Dihorii vor veni, Oac mort, Petei.*

Î

Pentru tine nu există iertare; Oac, oac!

Pentru blestematul pui de drac, Oac, oac!

Înnebunit de groază, începu iar să alerge, străbătând

pădurea și, dorind să-i deruteze pe cei doi dihori, intră în apele unui râu, lăsându-se dus la vale. Apa începu să crească din ce în ce mai mult și, la un moment dat, Petei crezu că vede pe fiecare mal câte un dihor, și chiar așa și era. Nu se mai putea întoarce, încât se lăsă dus în direcția unui zgomot înfiorător, care se auzea din ce în ce mai aproape. Dihorii, siguri pe ei, îi urmăreau toate mișcările de pe malurile râului. Deodată, Petei își pierdu controlul și se simți azvârlit în gol. I se perindară prin minte cu repeziciune întâmplările cu cerbul prins în cap -, cană, cu furnicarul bolnav, cu porumbelul care se îneca în râul Itacaruare și cu mama sa, pe care o părăsise. Aceasta a fost ultima lui imagine, apoi nu mai știu nimic.

După ce parcursese cei șaptezeci de metri ai Cascadei Fermecate, căzuse în abisul morții. A doua zi, localnicii găsiră corpul cerbului de nerecunoscut, strivit sub forța căderii apelor de la mare înălțime. Era tot ce mai rămăsese din frumosul pui de cerb cenușiu, pe nume Petei. Nimeni n-a aflat de această poveste doar cântecul broaștelor, care a răsunat în noaptea următoare, spunea:

— Zâna Pădurii l-a condamnat; Oac, oac... *h. Pe răul Petei.*

Oac, oac! -, A fost egoist și a murit.

Oac, oac!

Blestematul pui de drac „Oac, oac l legenda lui Ctioui Choul

Sub bolta cerului de un albastru sidefat, pădurea își înalță verdele aprins al plantelor. Un soare de foc pătrunde printre frunze, iar razele sale strălucitoare poleiesc poienile sau se sparg în mii de culori pe vreun vârf de stâncă ce se ivește din pământul roșu, aproape acoperit de mantaua frunzelor uscate.

Viorile greierilor scot sunete monotone. Fluieratul păsării Yasiyater - ornic al bunicilor care își potolesc nepoții neastâmpărați, potrivit după el orele de odihnă - răsună în toate colțurile pădurii cu ecoul său caracteristic. Pâraiele cristaline și proaspete murmură, mângâind sălciile și bambușii, care se adapă de pe malurile lor sau,

brusc supărate, se grăbesc și lovesc pietrele, care încearcă să le împiedice cursul, în timp ce bulbucii de apă își spun neliniștea.

Muntele răspândește o suflare călduță, iar bătrânii copaci, cu frunzele căzute, moțăie în lenea lor somnoroasă.

Veverițele zboară în salturi miraculoase din copac în copac, din liană în liană, scotocind prin scorburi, în căutarea delicioasei mieri de Yete-i sau rozând lacome nuci de cocos. Doar aceste mici viețuitoare, neobosite și zburdalnice, tulbură liniștea pădurii învăluită într-un gigantic și vaporos abur.

Deodată, notele suave ale unui flaut se revarsă în sunete melodioase, gonind toropeala, care fuge urmărită de dulceața sunetelor. Trilurile a mii de păsări răspund flautului fermecat și sosesc în zboruri grăbite la întâlnire cu micul prieten indian. Pădurea, acum trezită la viață, este străbătută de o briză proaspătă, ce clatină f Yete-i - Albină fără ac, care produce o miere foarte gustoasă.

copacii și le agită frunzele într-un salut cordial adresat lui

Choui, prietenul păsărilor.

Choui e un mic indian care umblă gol pe cărările pădurii. Ochii lui negri, migdalați, adânci, străbat frunzișul ca niște săgeți, căutându-și prietenii, iar când îi descoperă își duce flautul la gură și trilul său plăcut, care imită glasul păsărilor, desfată pădurea cu dulcea mângâiere a sunetelor, încet, încet, în trilul flautului, sute, de păsări îl urmează pe copil și zarva mulțimii înaripate se împletește cu sunetele fermecate, întreaga pădure renăscând. I a se deschide într-o poiană largă, care îl primește ut să pe micul indian înconjurat de prietenii săi. îi pe un mușuroi de termite - furnici uriașe - îi le oferă păsărelelor, cu dărnicie, semințele prefe-Păsările ciripesc bucuroase, ciugulindu-i din palmă hrana delicioasă.

Choui este prietenul păsărilor, vorbește cu ei e. a învățat de foarte mic să le înțeleagă limba și să le răspundă cu ajutorul flautului. Le cunoaște secretele și le vizitează cuiburile, care au mii și mii de forme, fiind

construite în cele mai ascunse locuri ale pădurii. De multe ori s-a urcat până în cel mai înalt pin, să pună în cuib un pui de porumbel căzut din nebăgarea de seamă 8 iubiților săi părinți.

Câteodată, îi urmează din umbră pe vânătorii tribului bău, distrugându-le capcanele puse pentru a-i prind» pe micii lui prieteni. Și nu de puține ori a fost pedepsit aspru de *cacique* f. Plin de rănille pricinuite de loviturile de bici. legat de stâlpul unde își primea pedeapsa, doar păsările îi veneau în ajutor, aducând în cioc apa care să-i potolească setea și balsamuri extrase din plante «ecu-coscute. cu care să-și oblojească rănille.

Choui păstra pentru păsări grăunțe și în fiecare zi le dădea porția cuvenită. Prietenii săi îl răsplăteau pentru

1 Cacique – Șeful de trib.

u dar, ducându-l în locurile în care creșteau portocalii sălbatici sau unde albina Yete-i pregătea fermecata miere Ghduf era pofticios, foarte pofticios! Portocalele și mierea erau hrana lui preferată și îi era ușor, ajutat de prieteni, să găsească aceste comori prețioase. Cât de fericit hălăduia prin pădure, unde era primit cu cea mai curată dragoste de blândelee păsărele!

Odată, Choui cânta cea mai dulce melodie în cinstea lui *Tupa K* Visa cu ochii deschiși și îl ruga pe zeu să-l transforme prin cântecul său în pasăre, pentru a rămâne mereu printre prieteni. Păsările tăceau și-i ascultau dulcea rugămintee, care plutea legănată de minunata curgere a notelor ce urcau spre cer. Când frumoasa muzică înceta, corul a mii de păsări continua rugămintea micului indian»

Deodată, o pasăre se așeeă pe umărul lui Choul și-și tipă în triluri disperarea de mamă. Năpasta se abătuse asupra copacului în care își făcuse cuibul. Puișorii îi erau în pericol. Numai Choui îi putea salva. Acesta alergă sprinten prin pădure, cerând păsărilor să-l urmeze și să vină degrabă în ajutorul cuibului aflat în pericol, atacat de cumplitelie furnici. Copacul era acoperit aproape în întregime de ele, dar Choui se cațără, încercând să ajungă la cuib să salveze păsărelele care, îngrozite piuiiau

disperate. Furnicile se năpustiră cu miile pe Choui, care era dezbrăcat, tăindu-i furioase carnea, cu mandibulele lor ascuțite. Băiatul ajunsese la cuib în dureri groaznice; îl luă și-l aruncă la distanță cu pușorii lui, care căzură ușor pe iarba moale. După ce salvă cuibul, băiatul căută cu disperare să scape de crudele furnici, care tăbărâseră pe el cu lăcomie. Deodată, îi alunecă piciorul și căzu fulgerător, lovindu-se de ramurile care se rupeau sub el și rămase nemișcat la pământ.

Mii de ciripituri de groază și de plâns tulburară pădurea. Păsărelele se năpustiră asupra corpului neînsuflețit

1 Tupa - Zeul bun al tribului Guarani, trib de indieni din America de Sud, **n** al micului indian; dar degeaba încercară să-l readucă la viață stropindu-l cu apă. Cho>ui închisese ochii pentru totdeauna, iar când au înțeles aista, au tăcut cufundate în durere.

Soarele începea să coboare; la orizont. Ca un imens glob de foc se destrăma dispar înd după munții verzi, în timp ce pădurea tăcea învăluită în umbrele înserării.

Deodată, glasurile păsărilor ielor răsunară la unison, cântându-i lui Tupa, în minunate triluri, sublimul imn pe care îl intona cu flautul său Choui înaintea morții sale. Păsările îndurerate îl implorau, pe zeu să le ajute.

— Choui!... Choui!... Choui!... suspinau păsările.

— Choui!... Choui!... Choui!... repeta ecoul care alerga pe potecile și prin poienile pădurii.

— Choui... Choui!... Choui!... striga cu disperare mama lui, care aștepta zadarnic întoarcerea fiului.

Legenda spune că indienii au găsit într-o văgăună a muntelui un morman de flori; albastre și, când scotociră prin el, o păsărică albastră se înaltă năvalnic spre ceruri strigând: Choui!... Choui!... Clioui!... Sute de păsări, ciripindu-și bucuria, o însoțiră în zborul său și, de atunci, au știut că Tupa îl transformase pe copil. Într-o pasăre care trăiește azi în pădurea Misiones și în Paraguay, mai ales în portocalii sălbatici. În minunatul său cântec își repetă numele: Choui, Choui.

POVESTE ALBANEZA

repovestită de ADRIANA LĂZĂRESCU

Păstorul și hoțul

A fost odată un hoț și un păstor. Într-o noapte, pe când păstorul își veghea turma, i se păru că aude un zgomot neobișnuit. Și, într-adevăr, repezindu-se să vadă cine dăduse iama prin oile lui, nu mică-i fu mirarea, dând nas în nas cu un om străin. Cum luna stătea pitită pe după un nor, păstorul nu izbuti să-i deslușească fața.

Și a doua seară, hoțul încercă din nou să pătrundă în gospodăria ciobanului și să-i fure câteva mioare, dar zadarnică-i fu strădania, deoarece dacă ziua păstorul era cu ochii în patru după oile sale, noaptea, le veghea cu mii de ochi.

Și atunci, ce-i dădu prin minte hoțului? Își cumpără o piele veche de lup, o umplu bine cu paie și o duse cu el, seara având grijă s-o așeze în așa fel încât s-o poată descoperi păstorul.

Convins că înșelătoria lui nu avea să dea greș, se duse țintă la păstor și-i spuse:

— Uite ce e, păstorule, cred că ai văzut că umblă un lup prin părțile astea. În numele lui îți cer două mioare pentru cină, ca să ai trai bun cu el și să nu dea iama prin toate!

Speriat, păstorul, care dădu cu ochii de lupul împăiat și-l crezuse aieva, se grăbi să-i dea omului pe cele mai grase dintre oile sale, numai să scape de dușman.

— Du-i-le cât mai repede și spune-i că-i sunt dator că s-a mulțumit numai cu două. Spune-i de asemenea că nu mă voi împotrivi dorinței lui și că-l salut cu toată supunerea.

Nici nu așteptă bine hoțul să-și termine vorba păstorul și o zbughi cu cele două oi grase, uitând cu desăvârșire de lupul cel împăiat. După asemenea izbândă, nu pregetă să repete păcăleala și în seara următoare. Dar care nu i-a fost uimirea când păstorul, la cerința lui, îi răspunse cu o ploaie de ciomege, cu totul neașteptate. Abia mai răsuflând hoțul, de ploaia de ciomege potopite pe

spinarea lui, îl întrebă cu totul nedumerit:

— Dar bine, omule, nu te mai temi deloc de furia lupului care-ți va fura toate oile într-o singură seară?

— De ce să mă mai tem de un lup care se lasă hărțuit și chiar sfâșiat de un biet iepuraș! Și asta în timp ce o cioară îl ciugulea în cap! În fața unei asemenea lipse de respect din partea animalelor și a păsărilor, de ce să mă mai tem eu?! Și vorbindu-i astfel > îi arată lupul împăiat făcut ferfeniță, alături.

POVESTE CANADIANA

repovestită de VALENTIN NEGOIȚA

Băiatul cel destoinic și flamura fermecată

A fost odată demult o văduvă care avea un singur fiu. Înainte de a închide ochii, tatăl i-a cerut băiatului s-o asculte întotdeauna pe mama lui. Fiind foarte săraci, băiatul străbătea toată ziua străzile târgului natal, cerșind. Dar oamenii s-au plictisit de la o vreme să le tot dea de pomană. Drept care, într-o bună zi, băiatul i-a spus mamei sale:

— Trebuie să plecăm de aici, să ne mutăm în altă parte, într-un loc unde nu ne cunoaște nimeni. Am putea să mai cerșim un timp, până când voi fi destul de mare ca să-mi câștig singur pâinea.

Odată hotărârea luată, au pornit la drum. Au mers pe os o zi întreagă și seara au ajuns la un castel. L-au întrebat pe castelan dacă pot rămâne acolo peste noapte și acesta s-a învoit, iar a doua zi dimineață i-a poftit la micul dejun. El le-a spus că aveau de mers toată ziua înainte de a ajunge la pădure, unde urmau s-o apuce pe drumul mare.

— Veți merge toată ziua, le-a spus castelanul. O să vă ia o zi întreagă, ca să ajungeți la drumul de lângă pădure, dar să nu intrați în pădure, pentru că acolo se află bot felul de animale sălbatice și uriași care pot să vă mănânce.

Ei i-au mulțumit castelanului pentru tot și au pornit-o la drum. Înainte de a ajunge la pădure, au trecut pe lângă un catarg înalt cu o flamură în vârful. Băiatului i-a plăcut mult steagul de îndată ce l-a văzut. În cele din urmă au ajuns la

pădure - care nu se afla prea departe de catargul cu flamura și au făcut un foc în jurul căruia să înnopteze. Băiatul i-a spus mamei sale

— Tu te vei odihni, iar eu o să stau de veghe și apoi te trezesc și mă culc eu până dimineată.

— E bine așa, i-a răspuns mama.

După aceea, el a făcut un foc bun, pentru ca mama lui să doarmă bine. Femeia era foarte obosită după două zile de mers și a adormit imediat. Îndată ce a văzut-o dormind buștean, băiatul a pornit-o înapoi către catarg unde, odată ajuns, s-a cățărat și a luat flamura din vârful. Apoi s-a dat jos, a înfășurat flamura în jurul trupului și a prins-o cu un ac mare. Când a terminat, se simțea cu totul altul. Avea atâta putere, că putea doborî orice i-ar fi ieșit în cale!

După aceea s-a întors la mama lui. Ea dormise ceva mai mult de o oră, așa că a trezit-o.

— Mamă, mai ești obosită? a întrebat-o el.

— Ei, m-am odihnit bine și acum mă simt în toate puterile, i-a răspuns ea.

— Atunci, să mergem mai departe.

Și au pornit la drum. Au ajuns într-o zonă frumoasă de dealuri și, deodată, după un dâmb au văzut un uriaș venind spre ei.

— Vezi cine vine spre noi? a întrebat mama.

— Da, dar nu-ți face griji. Uriașul ajunge repede în dreptul lor.

— Ah, năpârcă mică, îi spuse el flăcăului, Măine dimineată te mănânc la micul dejun.

— Ha, ha, nu sunt ușor de mâncat, îi spuse băiatul.

Deodată, uriașul încercă să-l înșface, dar băiatul îl lovește în frunte și-l aruncă cât colo, între niște butuci. Apoi îl apucă din nou de brâu și-l aruncă în drum.

Ei bine, uriașul aflându-se într-un asemenea hal, și-a spus: „Mai bine mă las păgubaș. Asta e-n stare să mă omoare”.

— Ei, fie, îi spune el băiatului, tu și mama ta veniți cu mine. Eu am un castel și vom sta toți trei acolo. Ne-om

simți bine împreună.

Așa că uriașul i-a luat la castelul său. Fiind obosiți, seara s-au culcat repede. Dimineața, uriașul le-a dat de mâncare carne de ren. Băiatul n-a mâncat mult.

Uriașul se ocupa cu deșțelenirea pământului.

— Eu mă duc să deșțelenesc pământul, le-a spus el.

Vreau să mă fac fermier.

Ei îl numeau acum pe uriaș bunic.

— Bunicule, îi spuse băiatul, vrei să te însoțesc?

— Bine, i-a răspuns uriașul, poți să vii cu mine să vezi cum muncesc.

Uriașul scotea cireșii și arțarii din rădăcini și îi așeza într-o grămadă mare. Băiatul se uita la el cum muncea. De îndată ce arunca un copac în grămadă, el scotea altul, ca și cum ar fi fost ușor ca un pai. Dar, încet-încet, începea să dea semne de oboseală.

— Bunicule, treaba ar merge mai repede dacă ți-aș da o mână de ajutor.

— Ești prea mic pentru așa ceva. i-a spus uriașul. Dar poți să apuci copacul de vârf și eu îl apuc de trunchi.

De fiecare dată când băiatul apuca un copac, îl ridica pe uriaș odată cu el! Și așa a trecut toată ziua. Seara, când s-a întors acasă, uriașul i-a spus bătrânei:

— Trebuie să fie mulți oameni puternici prin părțile voastre.

v - Ah, nu-i chiar așa, a spus ea.

Lucrul acesta a început să-l supere din ce în ce mai tare pe uriaș. Ca urmare, după un timp i-a spus bătrânei: - a - Vreau să te prefaci că ești bolnavă, după aceea îți spun eu ce-o mai fi. Și bătrâna s-a învoit să-i facă pe plac uriașului, dar ea nu știa ce i se pregătește băiatului.

m

Așadar, a doua zi dimineață bătrâna s-a plâns că îl este rău. **d** s-a sculat, băiatul a întrebat-o pe mama lui *i*

— Ce-i cu tine, mamă?

— Mi-e tare rău. Du-te la bunicul și te sfătuiește el faci.

Așa că merge la uriaș și-i spune»

— Mama este bolnavă. Ce să fac 1
— Păi numai un măr de aur o poate salva» spune uysf.

— Măr de aur? Cum așa?

— Ascultă. Vino aici. Vezi drumul de colo? Mergi pe el îi vei ajunge la castelul unde se află mărul de aur.

Băiatul pornește la drum și merge toată ziua și o parte din noapte. Chiar înainte de a ajunge la castel, dă peste o mică așezare, unde se oprește pentru a-și trage sufletul Acolo întâlnește un om bătrân de peste o sută de ani.

Când îl vede pe băiat intrând în casă, îi spune!

— Băiete, încotro mergi?

— Merg să iau mărul de aur pentru mama care e bolnavă, răspunde băiatul.

— Da, mărul de aur. E tare greu să-i capeți. Mulți au trecut pe aici, dar nimeni nu s-a sfătuit cu mine. S-au dus și au încercat, dar tot atâția au murit. Nimeni n-a reușit să-l aibă. Ei, ai face bine să te odihnești un pic și mâine dimineată îți voi spune ce să faci.

Băiatul a ascultat povața și s-a dus la culcare. La crăpatul zorilor, bătrânul l-a trezit.

— Dacă ajungi la castel când se îmbăiază prințesa și dacă te stropește cu apa aruncată de ea în afara zidurilor castelului, poți obține mărul imediat \ dacă nu, vei avea multe încercări de trecut.

— Ei bine, voi încerca, a spus băiatul.

A alergat deci cât a putut de repede, dar când a ajuns la castel, prințesa tocmai aruncase apa și el n-a mai apucat niciun strop.

M

A intrat în castel și a dat peste o prințesă minunată.

— Bună ziua, băiete. Cu ce treburi ai venit? l-a întrebat ea.

— Am venit să iau mărul de aur pentru mama, care l este foarte fcolnavă, a răspuns băiatul.

— Da, mărul de aur se află aici, dar va trebui să i fereci prin mai multe încercări înainte de a-l căpăta.

— Ce trebuie să fac? a întrebat băiatul.

— Îți voi spune deseară ce va trebui să faci mâine: dimineață pentru a căpăta mărul de aur.

Băiatul și-a petrecut ziua la castel, iar seara, la ora șase, ea i-a dat cheile castelului și i-a spus:

— Mâine dimineață la șase trebuie să-mi dai cheile castelului înapoi.

El a luat cheile și le-a pus în buzunar, iar prințesa a plecat.

Ceva mai târziu a venit și bătrânul la castel. El purta pe cap o pălărie care îl făcea nevăzut. Când a intrat, băiatul ședea într-un fotoliu.

— Ei, ce ți-a dat de făcut prințesa? a întrebat bătrânul.

— Mi-a dat cheile castelului, pe care trebuie să i le înapoiez mâine dimineață, la ora șase, a spus băiatul...

— Și o să poți să i le dai? **f** - O să încerc.

Toropit de somn, băiatul a adormit. La șase făta un sfert se iscă zarvă mare și cine intră? Balaurul însuși Venise să ia cheile castelului de la băiat, dar bâtiinul, mai iute decât el, și pusese mâna pe chei.

Când bătu ora șase, bătrânul îl trezește pe băiat și îi spune:

— Ai cheile castelului ca să i le înapoiezi prințesei?

Băiatul se caută în buzunar, dar nu mai are cheile.

Ah, și ce trist devine, de nu mai scoate un cuvânt. Dar bătrânul. bagă mâna în buzunar și scoate cheile.

I-Uite-le. Dă-i-le înapoi.

Când sosește prințesa, îl întreabă cu asprime pa băiat:

— Ai cheile castelului?

— Da, spune el, dându-i-le înapoi.

— Bine, te-ai descurcat de data asta, dar mai ai de trecut două probe.

Ei își petrec ziua stând la taifas. Seara, la Cia șapte, ek îi dă băiatului o farfurioară de aur.

— Mâine dimineață, la șapte, să-mi dai farfurioara înapoi, i-a spus ea.

El a luat farfurioara și a pus-o în sân. După plecarea prințesei, apare din nou bătrânul, care îl întreabă pe băiat ce i-a cerut de astă dată prințesa. Băiatul îi spune toată povestea, după care adoarme. Bătrânul rămâne de veghe toată noaptea. La șapte fără un sfert dimineăta, balaurul vine din nou cu zarvă mare, pentru a pune mâna pe farfurioara de aur.

Bătrânul îl trezește pe băiat și îl întreabă dacă mai are farfurioara. Acesta își bagă mâna în sân și nu mai găsește farfurioara. Văzând asta, este cuprins de o mare mâhnire. Dar bătrânul scoate farfurioara din buzunar și i-o dă băiatului.

— Uite, dă-i-o prințesei. Până acum te-ai descurcat destul de bine, dar proba cea mare abia acum vine.

Ziua trece repede și la ora opt seara prințesa vine și-i spune băiatului:

— Mă duc la casa balaurului. Măine dimineăță la opt vreau să-mi pui capul balaurului în poală. După care se duce să se pregătească de drum.

Îndată apare bătrânul care îl întreabă pe băiat ce i-a cerut prințesa să facă. Când află despre ce este vorba, îi spune băiatului:

— Da, e o treabă grea. Crezi c-ai s-o poți face?

I r-Nu știu, răspunde băiatul.

— Voi face tot ce îmi stă în puteri ca să te ajut, îl încurajează bătrânul.

Nu mult după aceea, prințesa deschide ușa și îi spune:

— Eu plec de-acum.

Bătrânul se ia după ea, care se uită în spate, dar nu vede nimic.

Străbate o pădure și în cele din urmă ajunge la o căsuță. „Eu intru aici”, spune ea. „Eu stau afară”, își spune el, postându-se lângă ușă.

Era o noapte frumoasă, cu lună.

După miezul nopții, prințesa iese afară. Balaurul, care se ascundea în casă, scoate și el capul pe ușă. Bătrânul, aflat după ușă, pune mâna pe capul lui și i-l

răsucesse până când i-l ia de pe umeri.

I

„Eu plec acum”, spune ea. „Plec și eu, cu capul balaurului”, își spune bătrânul. Ea se întoarce și spune: „Sunt singură”. „Nu, suntem doi” își spune el. La șapte și jumătate dimineața ajung înapoi la palat. Bătrânul se duce la băiat și-l trezește. P-Ai capul balaurului ca să-l dai prințesei?

— Nu-l am, spune trist băiatul.

— Ah, atunci ești pierdut. Dar mai ai o jumătate
He oră. Du-te și te spală.

După ce băiatul termină cu spălatul, bătrânul ia capul balaurului și i-l dă.

— Uite, ține-l tu, că ești mai puternic. Ea o să vină cu un șorț de pânză galben, dar să nu i-l dai. O să se întoarcă cu un șorț de aur, și atunci poți să arunci capul în el.

Șoail se întâmplă întocmai. Prințesa vine cu șorțul galben, dar băiatul nu vrea să-i dea capul balaurului. Ea **k** se duce și-și pune șorțul de aur. Când se întoarce, băiatul pune capul balaurului în șorț. Acesta se zvârcolește un timp, după care, cade mort la pământ.

— Ah, spune fata, ai câștigat. Voi fi soția ta pentru totdeauna.

Eli au petrecut câteva luni la castel, dar băiatul se gândea tot timpul la mama lui.

— Mama este bolnavă. Trebuie să plec și să-i duc mărul de aur.

Auzind acestea, prințesa îi dă mărul. Își scoate inelul de pe deget, pe care îl rupe în două părți egale, și îi dă băiatului o jumătate.

— Când cele două jumătăți vor fi alăturate, înseamnă că m-ai găsit și vom fi din nou împreună.

Băiatul merge acasă și o găsește pe mama lui încă la pat. Îi dă mărul de aur și ea se face repede bine.

Când uriașul vede. că băiatul a reușit să facă rost de mărul de aur, își dă seama unde stă puterea lui, Așa că-i spune bătrânei:

— Bănuiesc că băiatul are flamura fermecată asupra

lui. Încearcă să-l faci să ți-o dea. Spune că vrei să o speli.

Apoi o întinzi la uscat, la soare. Dacă aş pune mâna pe ea, aş fi din nou puternic.

Bătrânul uriaş plecă să taie nişte copaci Băiatul se simţea obosit şi Vrea să se odihnească puţin. Atunci mama lui îi spune:

— Bunicul tău este plecat, aşa că dă-mi flamura să o spăl. Apoi o pun la uscat şi când este gata poţi s-o iei la loc.

Băiatul ascultă de sfatul mamei, neştiind că ea este pe cale să-l piardă fără voie. Spală ea flamura şi-o întinde afară pe frânghie. Uriaşul, care se afla prin apropiere, înşfacă flamura şi o înfăşoară în jurul mijlocului. Acum el era cel mai puternic.

Aşa că se duce la băiat şi-l trezeşte. Acum băiatul era uşor ca o furnică în palma uriaşului. „Aha, ştiam eu că-i din cauza flammurii. Ia vino afară! * Uriaşul îl duce pe băial în păduri ți-l scoate ochii, după care B singur.

Băiatul merge de la un copac la aWul şi ajung* într-un târziu, la ţărmul mării.

Căpitanul unui vapor ce naviga în apropiere - privea ţărmul printr-un ochean. Văzându-l pe băiat, ordonă marinarilor să plece cu o barcă la mal, ca să-l aducă pe băiatul cel orb. Marinarii se duc la ţărm şi T aduc pe băiat pe vapor.

Apoi căpitanul spune echipajului:

— Nu suntem departe de casă, aşa că ne întoarcem.

Cei de acasă vor avea grijă de băiatul acesta.

Zis şi făcut. Căpitanul, care era un prinţ, îl ia pe băiat acasă la el şi le spune servitorilor să-l îngrijească până se întoarce.

Şi astfel băiatul a rămas la castel în seama servitorilor. În fiecare zi avea grijă de el alt servitor, după rang. În cele din urmă a venit rândul majordomului casei, care era chiar soţia băiatului. Aceasta, după plecarea lui, venise şi se angajase la curtea prinţului. Cei doi soţi stau toată ziua de vorbă. Fetei îi vine deodată o idee. Îşi scoate jumătatea de inel şi i-o pune în farfuria cu supă. La masă el

găsește în lingura de supă jumătatea de inel. Atunci scoate și el jumătatea de inel și o împreună cu cealaltă.

Astfel ea a fost sigură.

— Tu ești soțul meu. Cele două jumătăți ale inelului s-au potrivit.

— Ei bine, nu trebuie să mai rămânem aici, chiar dacă sunt orb.

— Avem tot ce ne trebuie, așa că putem să plecăm, a spus ea. Odată luată hotărârea, s-a dus la soția prințului să-i vorbească de plecarea de la castel, lucru care a întristat-o mult pe aceasta.

În drum spre casa lor, au mers pe un drum care i pe lângă un izvor a cărui apă vindeca orice boală.

*3

Ajunși la izvor, ea l-a rugat pe băiat să se spele pe ochi cu apa tămăduitoare. El i-a ascultat sfatul și, după ce și-a spălat bine ochii, i-a revenit imediat vederea.

— Văd din nou bine, a strigat băiatul.

— Mergem acasă și o să trăim în bună pace împreună. Și au mers acasă și au dus o viață plină de bucurii.

Au avut și trei copii, iar mai târziu o mulțime de nepoți împreună cu care au trăit fericiți mulți ani.

POVESTE CEHA

repovestită de ADRIANA LAZARESCU

Cocoșul și vulpea

Un cocoș sări gardul curții în care trăia și, hoinărind departe de ogradă, se pomeni în pădurea învecinată.

— Hei, cocoșule, încotro? Îi vorbi o vulpe care-i apărui deodată în cale.

— M-am rătăcit și nu mai știu să mă întorc acasă, îi răspunse cocoșul.

— Poate că ești obosit. N-ai vrea să te odihnești puțin, și apoi îți arăt eu drumul, îl ademini vulpea.

Și se prefăcu și ea obosită, invitându-l pe cocoș să se odihnească alături de ea. Dar cocoșul era vioi încă și-i ardea de cucurigit și de țopăit.

— Dacă-mi cânti, spuse cocoșul, și mă adormi, mă

culc aici, alături de tine, se alintă el.

Și vulpea încercă să cânte singurul cântec pe care-l știa ea și cocoșul simți nevoia să-și țină cuvântul dat și să o asculte și el și se așază liniștit alături. Dar vulpea, hap! îl apucă de gâtlee, gata să-l înghită. Cocoșul nu-și pierdu nădejdea și, mai mult mort decât viu, îi ceru cu duioșie:

— Mai zi-mi încă o dată cântecul ăsta! Mi-a plăcut atât de mult! Ai glasul mai frumos ca mine. Hai, fă-mi hatârul, se alintă din nou cocoșul, agățându-se de o ultimă speranță.

Și vulpea, biruită de lingușirile cocoșului, deschise botul, convinsă că la renumele ei de vicleană îl va adăuga și pe cel de mare cântăfeatăi cu ochii închiși, de mare

Și încântare, nici nu-și dădu scama ci cocoșul o și zbug Kise de lângă ea. Când vulpea se dezmetici, strigă cu disperare:

— Ce nevoie aveam de cântec, când mie mi-era atât de foame?!

— Cam atât cât aveam eu nevoie de somn când de fapt îmi ardea să cânt, îi strigă cocoșul de departe.

POVEȘTI CHINEZE

repovestite de EVIROSINA DOROBANȚII

Prințesa și păstorul

Trăia odată un păstor care zicea așa de frumos din fluier, că i se dusesese vestea peste mări și țări.

Tot pe atunci trăia și o prințesă frumoasă ca cioplită în marmură albă.

Într-o zi, plimbându-se prin grădina palatului, prințesa a auzit un viers încântător, care a pironit-o locului. Era fluierul păstorului. Prințesa și-a chemat îndată slujnica și i-a spus:

— Ascultă viersul ăsta fermecat; du-te de iscodește și vezi cine cântă.

La înapoiere, slujnica i-a spus prințesei:

— Nu e niciun viers fermecat, cântă un păstor din fluier.

Stând ele așa de vorbă, s-a auzit iarăși melodia

fermecată. Atunci prințesa a trimis slujnica să-l caute și să-l aducă pe păstor.

Slujnica a plecat îndată și i-a spus păstorului că are poruncă să-l ducă în fața prințesei.

Păstorul, ascultând porunca, s-a înfățișat îndată la palat. Bucuroasă, prințesa l-a poftit în casă, l-a împodobit cu veșminte scumpe, încât semăna cu un adevărat prinț și l-a oprit la palat fără știrea tatălui.

După o vreme, împăratului i s-a părut ceva ciudat la singura lui fiică și a dat poruncă unui slujbaș s-o urmărească. Acestuia nu i-a fost greu să bage de seamă ce se întâmplă și i-a dus vestea împăratului cum că în camera prințesei se află un păstor în straie de prinț, nu se știe de unde venit. Auzind, împăratul s-a speriat foarte tare și a poruncit ca, în aceeași seară chiar, păstorul să fie legat și aruncat în mare. Cine ar fi putut să se împotrivească poruncilor împăratului! Păstorul a fost legat fedeleș, când a venit prințesa plângând.

Gata să fie dus, păstorul i-a spus acesteia:

— Nu fi tristă, prințesă, la anul, în cea de-a treia lună, voi sosi pe un cal înaripat. să te iau cu mine!

Dar nici n-a apucat să-și termine vorba, că a fost smuls de lângă prințesă. El însă nu s-a pierdut cu firea și și-a amintit că atunci când prințesa l-a împodobit în veșmintele alese, parcă i-a strecurat ceva în buzunar și i-a spus că atunci când va fi. În pericol să se folosească de acel lucru. Și a început să se zbată până și-a eliberat o mână și a scos din buzunar un galben de aur. S-a gândit ce s-a gândit, apoi a dat aurul ostașilor care-l duceau, zicându-le:

— Mie nu-mi mai este de niciun folos aurul acesta.

Luați-l voi!

Văzând aurul, soldații s-au mai înmuiat, precum spune proverbul: „Chiar dacă vrei să omori în bătaie o vacă, las-o mai întâi să bea apă”.

— Eu mă aflu în pragul morții, împliniți-mi ultima rugămintă, rogu-vă! a zis păstorul.

Apoi i-a rugat să-l dezlege înainte de a-l arunca în

apă, iar aceștia i-au îndeplinit voința.

Fiind aruncat în apă, el nu s-a înecat și a început să plutească până ce a ajuns la o mică insulă. Dar pe această insulă nu se afla picior de om sau de animal. Totul era acoperit cu o iarbă mărunță și arbuști. Nică vorbă de hrană sau altceva. S-a căutat din nou prin buzu

5; 4

n-are și a mai găsit un ac și ață. A îndoit vârful acului întocmai ca un cârlig, a trecut ața prin urechile acului, și așa și-a făcut o undiță cu care a început să pescuiască. A pescuit o grămadă de pește, apoi a strâns vreascuri, a aprins un foc și a fript peștele. De atunci s-a hrănit mereu cu pește, așteptând să treacă vreo barcă, dar nu se ivea nimic. Până ce într-o zi s-a ivit plutind pe apă un cuib de pasăre care se apropia din ce în ce de insulă. Când a ajuns la mal, păstorul a văzut în cuib doi pui de cocor.

I-a luat pe insulă și a început să-i hrănească cu pește.

Păstorul se împrietenise cu cei doi pui și își duceau zilele împreună. Puișorii au crescut, ajungând niște cocori așa de mari, cum nu se mai văzuseră. În fiecare zi ei zburau departe de insulă și se întorceau la apusul soarelui.

Într-o zi, cocorii nu s-au mai întors la timp. Păstorul i-a așteptat ce i-a așteptat, dar când își pierduse orice nădejde i-a văzut venind. Și, minune, unul din ei avea în cioc un fluier de jad! Păstorul l-a luat și a început să cânte. Auzind cântecul, cei doi cocori și-au ridicat aripile și au început să joace.

Într-o altă seară, cocorii s-au întors din depărtări, s-au lăsat în fața păstorului, ca și cum l-ar fi îmbiat să încalece. Acesta a întrebat:

— Să încalec pe spatele vostru? Iar cocorii au dat din cap în semn de învoială. A încălecat pe unul din ei și amândoi cocorii s-au înălțat în văzduh. În seara aceea luna avea o lumină palidă. Cocorii au zburat peste 3.000 li-l de mare, peste 3.000 fi de deșert, peste 3.000 fi de munte și apoi au început să se rotească deasupra unui palat și l-au lăsat jos pe păstor. Când s-a uitat în jurul lui, păstorul a văzut că se afla chiar în curtea palatului prințesei, dar

cocorii își luaseră din nou zborul.

Tocmai atunci a ieșit din palat prințesa și, când a dat cu ochii de păstor, l-a îmbiat să intre înăuntru și i-a zis:

1 Un li = 0, 500 km... *f**

— Cu părere de rău trebuie să-ți spun că pe lumea asta noi doi nu putem să fim împreună. Nu pot să mă opun poruncii tatălui meu; mâine e ziua sorocită de împărat să mă mărit cu altul.

Apoi i-a povestit visul ce-l avusese cu o noapte în. ai înainte:

— Ieri noapte, am visat că erai călare pe un cocor și, cântând din fluierul de jad, ai căzut din înaltul cerului în brațele mele. Îndată m-am trezit și m-am dumirit că n-a fost decât un vis. Aș fi dorit atât de mult să fie adevărat.

Apoi i-a cerut fluierul de jad, pe care păstorul i l-a dăruit cu bucurie. Luând fluierul, prințesa a zis:

— Mâine să vii la nunta mea și. atunci vei înțelege multe ciudățenii din lumea asta. Și acum nu trebuie să mai rămâi aici. Pleacă mai repede!

A doua zi, păstorul s-a dus la nunta prințesei, ascunzându-se printre nuntași.

Ginerele aranjase un mare ospăț în cinstea miresei, la care invitase toți marii demnitari. Au început să bată tobele, s-a înfățișat mireasa, însoțită de o slujnică de încredere, au fost aprinse mirodenii și închinat pahare în cinstea mirilor.

În acest timp, mireasa a scos fluierul de jad și a zis:

— Bărbatul meu trebuie să știe să cânte din acest fluier și aș vrea să încerce în fața tuturor.

Slujnica a dat fluierul mirelui, care l-a dus la gură și a început să sufle în el. Dar oricât ar fi suflat, fluierul nu scotea niciun sunet.

Prințesa a dat din cap și a zis:

— Acesta este un fluier fermecat. Dacă nu scoate niciun sunet înseamnă că mare urgie se va abate nu numai asupra acestei familii, ci asupra întregii țări. De aceea, poftesc pe toți bărbații să încerce, pe rând. În cânte dinei.

Dar niciunul nu a fost în stare să scoată măcai un

sunet din fluier. La urmă i-a venit rândul și păstorului. Și, cum a suflat în el, cum fluierul a început să cânte.

Atunci prințesa a zis:

— Acest păstor, deși are hainele ferfeniță, este bărbatul meu.

Toată lumea s-a ridicat uimită.

Auzind, împăratul a dat poruncă să i se taie capul păstorului. Dar în acea clipă, cei doi cocori s-au lăsat din văzduh: pe unul a încălecat păstorul și pe celălalt prințesa și apoi s-au înălțat din nou în slăvilă cerului. Și au trăit în fericire până la adânci bătrâneți.

Curcubeul în cinci culori

(poveste populară a minorității Yao)

De fiecare dată, după ploaie, pe cerul senin apare curcubeul în cinci culori: roșu, galben, albastru, portocaliu, verde, colorând crestele munților.

Curcubeul are o legendă foarte frumoasă.

Se spune că demult, tare de mult, trăia pe muntete Yao un tânăr pe nume Agu, orfan de mamă și tată din fragedă copilărie. Părinții nu-i lăsaseră moștenire decât un târnăcop și o seceră. Agu a început să sape în piatră și încet, încet a deștelenit o bucată bună de pământ.

Primăvara, la cântecul cucului, băiatul puneă sămânța în pământ și până în vară pământul se acoperea de verdeață.

Toamna, Agu strângea recolta galbenă ca aurul și era foarte bucuros că poate să trăiască de pe urma mumii

Bale. Într-o vară a secerat șapte zile și șapte nopți, să-și umple ochi hambarul, dar cu cât secera, cu atât rămânea mai mult de secerat. Secerând el așa cu mare sârg, de se umpluse tot de sudoare, a văzut venind în zbor șapte cocori de mai mare frumusețe, care au început să zboare în rotocoale deasupra lui. După un timp, au pornit-o spre creasta muntelui Yao; deodată cel mai mic cocor a zis:

— Surioarelor, e așa de frumos pe Muntele Yao, hai să ne lăsăm jos și să privim!

Cele șase surori au căzut la învoială, și într-o clipă s-

au lăsat peste lanul lui Agu, prefăcându-se în șapte fete frumoase de mai mare dragul. Agu s-a apropiat de ele și le-a întrebat:

— Cine sunteți voi?

— Suntem ficele împăratului de Jad, au răspuns fecioarele și am venit să te ajutăm să strângi grânele. Dar pe tine cum te cheamă, frățioare?

Elzând, băiatul a răspuns:

— Agu.

Zânele și-au scos aripile și s-au apucat de treabă.

Auzind că vor să-l ajute, băiatul s-a bucurat foarte tare. Cea de-a șaptea zână, văzând că băiatul era plin de sudoare, i-a luat îndată seceră din mână și i-a zis:

— Lasă-mă pe mine să secer!

Îndată, zânele au dat gata lanul, iar cea mai mică gândea: „Ce bine ar fi să trăiesc de acum încolo alături de Agu!” Apoi, prinzând curaj, a zis:

— Agu, ascunde-mi aripile!

La început, băiatul nu prea a înțeles despre ce este vorba, dar la îndemnul fetei i-a luat aripile și le-a ascuns.

Când au terminat de secerat „luna era de acum sus, pe creasta muntelui. Văzând zânele că se făcuse târziu, s-au grăbit să-și pună aripile și să se pregătească de plecare. Când toate șase erau gata, au băgat de seamă că sora lor mai mică nu-și găsește aripile.

— Surioară, cum de nu ai avut grijă de aripi? au întrebat-o surorile mai mari.

— Luați-o voi înainte, le-a răspuns zâna cea mică. Și după ce-mi găsesc aripile vin și eu.

După plecarea celor șase surori, Agu s-a apropiat de zână și i-a spus:

— Dragă surioară, acum, că ai rămas singură, dacă nu te superi vino la mine în colibă.

Fata, care se îndrăgostise de băiat, s-a învoit îndată. Agu a aprins lampa și s-au așezat la masă.

Așa au ajuns cei doi soț și soție; și duceau o viață fericită, iar după un an zâna a născut un băiețel dolofan, căruia i-au pus numele Micuțul Frumos.

Aflând împăratul de Jad că cea de-a șaptea zână s-a măritat cu un pământean, tare s-a mai mâniat. Le-a chemat pe cele șase zâne în fața lui și le-a muștrat rău că nu și-au adus surioara înapoi. Apoi a trimis Spiritul Tunetului s-o aducă pe zâna cea mică acasă. Acesta, călare pe pasărea-nor, a ajuns pe acoperișul colibeii celor doi, spunându-le că împăratul o vrea înapoi pe fiica sa:

— Cea de-a șaptea zână, ai călcat obiceiurile străbune și te-ai măritat cu un pământean, a zis el. Împăratul îți poruncește să te întorci îndată în palat!

Fata i-a răspuns din colibă:

— Vreau să trăiesc alături de Agu până la adânci bătrâneți. Întoarce-te și spune-i împăratului că nu pot să-i ascult porunca.

Spiritul Tunetului s-a întors la împărat și i-a spus cele zise de fată. Mânios, de-i ieșiseră ochii din cap și-i tremura barba, împăratul l-a trimis a doua oară s-o aducă pe fată. Spiritul Tunetului a pornit un vânt cu tunete, de se zgâlțâia coliba din temelii, dar fata tot n-a ascultat porunca împăratului.

— Nu te gândești, zână, oare cum poate un ou să spargă o piatră? Porunca împăratului nu poate fi încălcată, i-a zis Spiritul Tunetului.

fă9

Dar fata a răspuns 3

— Du-te și spune-i împăratului că nu mai am aripi și nu mai pot să zbor.

Și Spiritul Tunetului a plecat tot singur.

După plecarea lui, cea de-a șaptea zână n-a mai avut tiniste. Simțea așa de parcă avea o piatră pe inimă și a început să slăbească. Văzând Agu cum zâna e tot mai încercănată și mai palidă, a început și el să se ia de gânduri. Era tocmai sărbătoarea prinsului păsărilor și Agu împreună cu fiul lor, Micuțul Frumos, s-au dus și ei să prindă păsări, să-i dea zânei carne să mănânce spre a o pune pe picioare. Au prins un coș de păsări pe care le-au dus acasă și, văzând zâna câtă grijă i se arată, s-a mai liniștit.

Spiritul Tunetului s-a înfățișat împăratului și i-a spus că zâna a șaptea și-a pierdut aripile și nu se mai poate întoarce în cer, împăratul de Jad a zis:

— Nu te cred! Ea găsește tot felul de pricini să nu se mai întoarcă. Prefă-te în muritor și mergi pe pământ să vezi care-i adevărul!

Spiritul Tunetului s-a prefăcut într-o tânără fată și s-a dus la coliba lui Agu. Acasă nu era decât Micuțul Frumos, care se juca de-a zburatul păsărilor, așa cum văzuse că zboară păsărelele când fusese cu tatăl său la prins.

— Micuțele Frumos, ești grozav, așa de mic și vrei să zbori! i-a zis fata.

— Ce bine ar fi să fiu și eu pasăre, mi-aș deschide aripile și unde aș vrea acolo aș zbura, a răspuns băiețelul

— Am auzit că mama ta ar avea o pereche de aripi > oare unde le-a ascuns? a întrebat ea.

Băiatul s-a gândit ce s-a gândit, apoi a spus's

— Eu știu unde sunt ascunse. M-a dus tata odată să le văd.

1 La minoritatea Yao, sărbătoarea prinsului păsărilor în «seamnă începutul toamnei, când cade bruma.

60

Spiritul Tunetului s-a întors în ceruri și i-a spus împăratului de Jad cele aflate. Mânios, împăratul de Jad a trimis iarăși s-o sfătuiască pe cea de-a șaptea zân: = se întoarcă în palat. Acesta a stârnit o ploaie cu piatră. care era gata-gata să dărâme coliba lui Agu.

— Zâna a șaptea, zâna a șaptea, ți-ai ascuns aripile și acum îl minți pe împărat. Întoarce-te în ceruri, că altfel nu va fi bine nici de tine, nici de fiul și nici de bărbatul tău. Alege, moarte sau viață!

Ce să facă sârmana zână? Să se întoarcă în ceruri, nu-i venea să se despartă de bărbatul și de fiul ei. Să nu se întoarcă. Însemna să-i omoare cu bună știință!

Nespus de mâhnită, i-a zis bărbatului:

— Agu, pentru viața ta și a fiului nostru, pentru viața noastră, trebuie să mă întorc, în cer, la tatăl meu.

Dar ține minte: în cea de-a șaptea zi a celei de a

șaptea luni să vii cu băiatul la poalele muntelui. Și de vei vedea un curcubeu în cinci culori, să apuci bine de un capăt, și eu am să vă trag în ceruri.

Și astfel a hotărât zâna să plece din rândul pământenilor, lăsându-și bărbatul cu inima sfâșiată de durere. Agu a scos aripile din ascunzișul lor, le-a curățat, le-a lustruit și i le-a pus pe spate, apoi a zburat de pe pământ pe scaun, de pe scaun pe masă, apoi afară. Bărbat și fiu au condus-o până la poartă, ea s-a mai uitat încă o dată la ei și apoi și-a luat zborul către înălțimi.

După plecarea zânei, în colibă s-a așternut tristețea. Lui Agu i se părea că zilele sunt prea lungi: o zi! părea o lună și abia aștepta să vină cea de-a șaptea zi a celei de-a șaptea luni, să se întâlnească cu soția iubită. Dar iată că a venit și sorocul. În ziua aceea ploua mărunț, Agu a luat copilul și s-au dus la poalele muntelui. După ce a încetat ploaia, pe cer s-a așternut curcubeul în cinci culori. Tată și fiu au apucat puternic de capătul curcubeului. Văzând cea de-a șaptea zână că a venit ziua când își va revedea bărbatul și fiul era nespus de bucuroasă și

IM

și-a încordat forțele, trăgându-i cu toată puterea în cer. Acum erau iarăși toți trei împreună.

Agu trăia acu în altfel de lume. Cea de-a șaptea zână i-a zis:

— Trebuie să mă ascuți pe mine! Tu nu cunoști obiceiurile cerului și ai putea foarte ușor să stârnești mânia împăratului, ceea ce te-ar putea duce la pieire!

Împăratul de Jad îi ura pe muritori, și cu atât mai mult pe bărbatul fiicei sale, și în ascuns plănuise cum să-l piardă.

Într-o zi, când Agu a intrat în palat, un porc uriaș s-a repezit asupra lui. Dar el a început să strige:

— Împărate, împărate! și pe loc porcul s-a prefăcut în împărat care, râzând, i-a zis:

— Ești grozav!

Dar împăratul tot nu s-a lăsat, și altă dată i-a zis lui Agu:

— Agu, vreau să mergem împreună să ardem toate buruienile de pe muntele Ciocârliei și să plantăm pomi fructiferi.

Agu a căutat-o îndată pe nevasfă-sa să se sfătuiască cu ea. Aceasta i-a spus:

— Împăratul vrea cu tot dinadinsul să te piardă.

Și l-a învățat cum să se poarte când ajung acolo.

A doua zi, împăratul de Jad a plecat împreună cu Agu pe Muntele Ciocârliei. Acolo împăratul i-a zis lui Agu:

— Eu mă duc la poalele muntelui să pun focul, tu du-te pe vârful să-l întetești.

Dar, cum a aprins focul, s-a stârnit un vânt puternic și pe loc tot muntele a fost cuprins de o flacără uriașă, gata-gata să-l prefacă în scrum și pe Agu. Amintindu-și *de* vorbele - zmei, acesta a scos o batistă albă și a fluturat-o deasupra focului, înăbușindu-l.

Împăratul a mai". Încercat în mai multe feluri să-l piardă, dar n-a reușit.

Văzând că nu poate să-i vină de hac ginerelui, în niciun fel, împăratul a plănuțit cum să-l piardă pe nepot. Într-o zi, când cei doi erau plecați și Micuțul Frumos se juca cu capățul curcubeului, împăratul i-a dat brânci și băiatul a căzut din cer pe pământ.

De atunci se zice că cei doi soți plâng mereu după copilul pierdut. Lacrimile lor se prefac în curcubeu și ei tot așteaptă ca Micuțul Frumos să se prindă de curcubeu și ei să-l tragă iarăși în cer.

Zeița care-și caută bărbatul

(*poveste populară a minorităților Bai*)

Legenda spune că odaia trăia un împărat care avea o fiică frumoasă ca o floare albă de magnolie. Tocmai de aceea împăratul i-a pus numele de Floare Albă. I se dusesse vestea în toată lumea de frumoasă și deșteaptă ce era. A trăit prințesa Floare Albă în palatele părintelui său până la vârsta de optsprezece ani și, cu toate că iubea nespun natura cu munții și apele, foarte rar a avut prilejul să iasă din palat și să se bucure de aceste frumuseți.

Într-un - an, după sărbătorile de primăvară, prințesa

a ieșit din palat și a rămas uimită de ce, văzuse: peste tot înfloriseră boscheți de ceai; munții erau acoperiți de verdeață și flori. Împăratul o învoise să meargă la sărbătoarea primăverii, însoțită de două slujnice, dar până la asfințit să se întoarcă în palat. Sărbătoarea se desfășura la Templul respectului de la poalele munților Canyren.

Aci se strânseseră mii și mii de oameni veniți din toate satele învecinate.

La început, prințesa n-a simțit nicio încântare, văzând ați puhoi de oameni. După un timp, s-a răzlețit de cete slujnice și căutându-le s-a trezit rătăcind prin pădure.:
- s-a alezat. sub un copac, respirând din adânc aerul înmiresmat. Stând ea așa, a văzut doi fluturi colorați, care se

Le-au în jurul ei. Fata a încercat să-i prindă și, tot *nă* după ei, s-a afundat și mai mult în pădure, iar irii s-au făcut nevăzuți. Deodată, s-a auzit un viers de fluier și fata a rămas nemișcată, ascultând. După puțin, viersul a încetat și s-au auzit zgomote de lovituri de topor. S-a luat după aceste zgomote și în curând a ajuns într-un luminiș, unde un flăcău tăia lemne. S-a ascuns după un copac și a început să se uite pe furiș la flăcău. Acesta avea hainele ude de nădușeală, iar de cingătoare îi atârna un fluier de bambus. Prințesa a înțeles că el era cel care cântase din fluier. Tocmai atunci un con de brad a căzut la picioarele ei și, sperindu-se, a scos un țipăt.

mi-a ridicat capul și a dat cu ochii de prințesa înveșmâhfrată în haine scumpe. Tânărului a început să-i bată inima de să-i spargă pieptul.

— Frățioare, tu ai viersuit mai adineaori? Mie îmi place foarte mult viersul păsărilor, dar viersul tău e mai frumos decât al lor, i-a zis fata cu îndrăzneală.

— R Da' de unde, eu nu cânt frumos. Dar pe tine ce vânt te aduce, surioară? a întrebat băiatul.

Fata i-a povestit cum de a ajuns acolo și, tot vorbind ei, au uitat de timp. Și din ce vorbeau, din ce inimile li se înfierbântau. Soarele se pregătea de asfințit, când prințesa și-a amintit că trebuie să se întoarcă la palat. Dar niciunul

nu voia să se despartă de celălalt. Băiatul mea că dacă fata se întoarce ia palat îl va uita. Dar fata i-a zis:

— Frate, nu te teme că mă voi schimba. Dragostea noastră va fi veșnică precum acest brad după care am stat ascunsă este veșnic verde.

U

Și au hotărât să se întâlnească din nou la sărbătoarea din anul următor.

Zilele au început să zboare și iată că au venit iarăși sărbătorile de primăvară. În acest timp, prințesa Floare Albă mai «rescuse și se mai împlinise. Împăratul s-a sfătuit cu împărăteasa și au hotărât că a venit, timpul să-și mărite fata cu un prinț. Împărăteasa a chemat-o pe Floare Albă s-o pregătească. Auzind prințesa cele hotărâte, inima a început să i se zbată în piept ca o pasăre și s-a roșit toată. Ea îl iubea pe flăcăul din pădure, și atunci cum ar fi putut să urmeze sfatul părinților?

— Mamă, fiica ta nu vrea să se mărite, nu vrea să-și părăsească părinții. Lăsați-mă lângă voi până la bătrânețe, se tânguia prințesa, care nu îndrăznea să-și spună taina.

— Fetițo, oare nu știi că obiceiul este ca numai băieții să rămână lângă părinți, iar fetele să plece? i-a răspuns supărată împărăteasa.

Floare Albă a alergat la împărat și l-a rugat și pe el, dar și acesta, supărat, i-a răspuns în același fel. Văzând că nu-și poate îndupleca părinții, prințesa a început să plângă și să se tânguiască cu inima zdrobită.

După ce s-a despărțit de prințesă, nu exista clipă în care flăcăul să nu se gândească la dragostea lui. Seara se uita la lună și-și zicea că privește fața prințesei; se uita la cameliile de pe munte și-și amintea de chipul prințesei. Așa de mult ar fi vrut s-o revadă, dar cum să pătrundă în palatul în care trăia fata?

Într-o zi, flăcăul tăind lemne, cu gândul la prințesă, a uitat de timp. Se întunecase și nu mai putea să se întoarcă acasă... Atunci s-a urcat în vârful muntelui, unde a dat peste o peșteră adâncă, în care s-a culcat. Noaptea fi visat cum a venit la el un bătrân și i-a spus că în apropierea

peșterei se află iarba zburătoare, ale cărei frunze sunt albe ca zăpada și cine mănâncă din ele se ridică în văzduh și poate zbura oriunde dorește. Dar când flăcăul a vrut să-l iscodească mai cu de-amănunțuț, acesta s-a prefăcut într-o rază albă și nu s-a mai văzut.

A doua zi de dimineață, când s-a trezit, și-a amintit de vis, a ieșit îndată din peșteră și a plecat în căutarea ierbiilor zburătoare. A căutat așa toată ziua și de abia pe înserate, a găsit în despicătura unei stânci un firisor de iarbă cu frunzele albe, pe care le-a mâneal. Pe loc a simțit cum tot trupul i se ușurează și se ridică în văzduh. Apropiindu-se sărbătoarea Primăverii, s-a gândit să găsească odoarele cele mai prețioase spre a le dăruii prințesei la întâlnirea lor. A început să zboare în toate părțile în căutarea acelor lucruri. A zburat până la Muntele Phoenixului, de unde a cules pene de phoenix frumos colorate; a zburat până la Muntele celor o mie de flori, de unde a cules flori de scorțișor; a zburat până pe Vârful Omului de zăpadă, de unde a cules camelii albe; a zburat până la Vârful magnoliilor, de unde a cules magnolii albe ca zăpada; a zburat până la Valea Jadului, de unde a adunat bucăți de jad verde ca iarba crudă și acum aștepta sosirea zilei, când putea să le dăruiască prințesei.

Și iată că acea zi a sosit.

Băiatul și-a strâns toate comorile adunate și a plecat spre locul de întâlnire. A așteptat, a așteptat până ce soarele a asfințit, dar prințesa nu s-a arătat.

Flăcăul era nespus de mâhnit, crezând că fata l-a uitat. Dar văzând că bradul în spatele căruia stătuse ascunsă prințesa este tot verde, și-a amintit de vorbele spuse de ea la plecare. Dar atunci de ce nu venea prințesa? Oare-l uitase cu adevărat, ori din alte pricini? Tot frământându-se așa, a hotărât să se ducă la palat, să afle ce se întâmplase.

În ziua marii sărbători, prințesa se împodobise și, fiind gata de plecare, a mers la împărat să-și ia rămas-bun. Dar împăratul, care plănuise ca în acea zi să-i aducă ginerele, n-a lăsat-o să iasă din palat. Floare Albă, care

așteptase un an de zile să se întâlnească cu iubitul ei, auzind hotărârea împăratului, a podidit-o plânsul. Ce

I putea să facă? A așteptat până s-a înserat, apoi a ieșit I în grădină și a început să se plângă lunii de pe cer.

Tocmai atunci a ajuns și băiatul în grădină și, în I lumina lunii, a văzut o tânără care se ruga. S-a apropiat f și a dat cu ochii de prințesă și a alergat îndată spre ea. I Ridicând capul, fata a tras o sperietură văzându-l pe băiat w și aproape că nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Oare visez, ori ești tu cu adevărat? a întrebat I prințesa. Băiatul i-a apucat mâinile și a zis:

— Prințesă, nu visezi, sunt eu cu adevărat!

Apoi, băiatul i-a dăruit cu mare bucurie comorile I pe care le strânsese. Prințesa s-a bucurat nu atât pentru Bacele minunate lucruri, cât pentru statornicia dragostei I băiatului.

La rândul ei, prințesa i-a povestit tot ceea ce plănuise împăratul. S-au sfătuit împreună cum să fugă din palat. I Băiatul a luat-o în brațe și au zburat împreună până la I peștera din vârful muntelui, în care-și petrecură noapf tea, ca să se ascundă de mânia împăratului.

La răsăritul soarelui, au ieșit din peșteră și au văzut f că în jurul lor erau mulțime de flori și fluturi. Au hotărât f să trăiască acolo tot restul zilelor. Flăcăul aduna în fiecare I zi poamele cele mai gustoase, pe care le dăruia prințesei, Riar acesteia i se părea că totul este mult mai minunat decât I în palatul tatălui său.

A doua zi după fuga prințesei, împăratul a trimis în² mulțime de slujbași în căutarea ei. Au căutat ei la răsă-Irit și la apus, la miazănoapte și miazăzi, dar nici urmă de prințesă. Împăratul era plin de mâhnire și deznădejde, până ce unul din slujitori l-a sfătuit că ar fi bine să ceară sfătui bătrânului de la Templul Hai Dunglo, care știe totul despre toate câte sunt pe lume. Au fost pregătite daruri bogate și împăratul l-a trimis pe acel slujitor să se întâlnească cu bătrânul. Acesta l-a ascultat cu luare-aminte pe slujitor și, la sfârșit, a ridicat mâna în care avea șirul de mătânii, a prins între degete cea mai mare

mărgea din şirag şi a început să şoptească descânâece. În acest timp, mărgeaua s-a făcut din ce în ce mai luminoasă şi mai mare şi în ea s-a văzut cum flăcăul a intrat în palat, apoi cum a fugit împreună cu prinţesa şi cum au. ajuns pe vârful muntelui de Jad, aşezându-se în peşteră. La înapoiere, slujbaşul a povestit împăratului tot ce a văzut. Acesta s-a mâniat cumplit şi a dat poruncă bătrânului să facă ce o şti, să-i aducă fata înapoi. El s-a apucat de treabă, a înălţat în curtea templului un, altar, pe care s-a rugat trei zile şi trei nopţi să dea zăpadă şi ger, ca s-o facă pe prinţesă să se întoarcă în palat.

În acea dimineaţă, ca de obicei, flăcăul a ieşit din peşteră, să adune poame şi alte lucruri de mâncare. În jurul peşterii zburdau câprioarele şi tot felul de fluturi şi păsări când, dintr-odată, dinspre Templul Hai Dunglo s-a stârnit un vânt rece, iar cerul s-a acoperit de nori. În scurt timp au început să cadă fulgii de zăpadă. Animalele şi păsările s-au retras înfrigurate în culcuşurile lor. A cuprins-o frigul. şi pe prinţesă. Cât ai clipi, muntele s-a acoperit cu zăpadă, apele au îngheţat. Fata tremura din ce în ce mai tare pe patul de iarbă din peşteră şi-şi dorea să se întoarcă bărbatul cât mai repede. Acesta s-a întors cu mâna goală: nici tu poame de mâncare, nici tu vreascuri pentru foc. La venirea lui, prinţesa s-a mai înviorat un pic. Bărbatul şi-a amintit că auzise că la Templul Hai Dunglo se află nişte veşminte fermecate, care te apără de frig şi de arşiţă. S-a gândit că ar trebui să facă rost de acele veşminte pentru prinţesă. Când i-a povestit că ar trebui să ia acele haine, prinţesa s-a speriat ştiind cât de greu se ajunge acolo şi cât de crud era bătrânul, încât dacă flăcăul ar fi căzut în mâna lui, s-ar fi terminat cu viaţa-i.

— Mai bine mor de frig decât să te las să te duci acolo, i-a spus prinţesa.

— Nu te speria, prinţesă, ştiu bine că acel bătrân îşi face rugăciunea cu ochii închişi. Voi zbura în templu şi mă voi ascunde, iar când îşi va face rugăciunea, eu voi pune mâna pe veşminte şi ţi le voi aduce.

Dar prințesa tot nu s-a învoit și s-a rugat de băiat să nu se ducă. Acesta însă era hotărât să facă totul s-o scape pe prințesă de frig. A liniștit-o spunându-i că negre-Bșit se va întoarce în trei zile și să-l aștepte, apoi a plecat, 9 nevoind s-o mai vadă cum tremură.

Băiatul a ajuns la templu pe înserat. S-a uitat pe geam și a văzut cum bătrânul s-a așezat în pat; a închis ochii și a început să se roage. S-a strecurat tiptil înăuntru și, încet-încet, a pus mâna pe veșmintele bătrânului, a l ieșit afară și se pregătea să-și ia zborul spre Munții

Canyren.

Dar n-a apucat să iasă din templu, că bătrânul a băgat de seamă că-i dispăruseră veșmintele fermecate. A apucat cea mai mare mărgea din șiragul de mătănii și l-a văzut pe flăcăul care se pregătea să-și ia zborul. Mânios, a luat» sceptrul-dragon, l-a prefăcut într-o rază de aur și a zvârlit-o pe urmele fugarului. Raza l-a izbit pe flăcău, l prefăcându-l într-o cămilă de piatră.

Prințesa, care rămăsese în peșteră, își aștepta bărbatul cu nerăbdare. A trecut o zi, au trecut două, au trecut trei, dar el tot nu se arăta. După trei zile, prințesa a simțit că și-a pierdut bărbatul și, cu tot frigul, a ieșit din peșteră. S-a urcat pe o stâncă înaltă și a privit spre templu, dar nici urmă de bărbat. Atunci a căutat o stâncă și mai înaltă, dar tot n-a văzut nimic. Se prefăcuse într-un țințure de gheață, dar tot mai căuta cele mai înalte colțuri de stâncă pe care să se cațere și să se uite, să se uite, doar își va vedea bărbatul venind. Și atunci a dat cu ochii de cămila de piatră. Tot uitându-se la ea, i s-a părut că are înfățișarea bărbatului ei. De durere, a scos un țipăt, strigându-L Apoi s-a prefăcut într-un nor care s-a înălțat pe vârful muntelui.

De atunci, când se vede acel nor alb pe vârful Muntelui de Jad, oamenii spun că este zeița care-și caută și azi bărbatul.

Sticluța de jad

Trăia odată un tânăr harnic și curajos, care se numea Shi Long. El își pierduse părinții de mic copil și nu mai

avea pe nimeni pe lume. Neavând din ce trăi, s-a băgat slugă la un moșier.

În fiecare zi ducea oile pe munte la păscut și tot timpul vorbea cu ele, spunându-le toate păsurile și cum tânjește zi de zi să-și găsească o fată potrivită cu care să se însoare.

În ziua când a împlinit optsprezece ani, Shi Long era cu oile pe munte și tocmai se pregătea să-și scoată din traistă bucata rece de mămăligă, să mănânce, când, din Templul Pământului care se afla în apropiere, a ieșit un bătrân cu părul alb și hainele ferfeniță. Bătrânul, sprijinindu-se într-un baston, s-a apropiat încet de Shi Long și i-a zis:

— Tinere, îndură-te și dă-mi bucata ta ele mămăligă!

Făcându-i-se milă de bătrân, Shi Long i-a dat-o.

Au trecut de atunci mult timp, și în fiecare zi se întâmpla la fel: cum venea vremea prânzului, bătrânul se înfățișa și-i cerea lui Shi Long bucata lui de mămăligă, Până ce, într-o zi, bătrânul i-a zis acestuia:

— Tinere, te poftesc să vii pe la mine pe acasă!

Shi Long a pornit împreună cu bătrânul și au intrat amândoi în Templul Pământului. După ce s-au așezat, bătrânul a zis:

— Tinere milos, am mâncat atâtea zile din mămăliga ta. Acum a venit timpul să te răsplătesc! apoi a luat bastonul, a lovit cu el în pământ și a zis: Ia-ți mămăliga înapoi! Și, deodată, Shi Long a văzut cum bucățile de mămăligă pe care le dăduse bătrânului se prefăuseră în bulgări strălucitori de aur și argint. Uimit, l-a întrebat pe bătrân:

— Bătrâne, de unde ai atâta aur și argint?

Iar bătrânul a răspuns:

— Eu sunt Spiritul Pământului, care sălășluiește pe acest munte. Pentru milostivenia de care ai dat dovadă îți dăruiesc acest aur și argint și acum mergi și rânduiește-ți altfel viața.

Shi Long a răspuns:

— Mulțumesc, bătrâne, dar n-am nevoie de atâta aur

Își argint.

Uimit, bătrânul a întrebat:

— Dacă nu vrei aur și argint, atunci ce vrei?

Plecându-și capul, Shi Long a spus:

— Aș vrea o fată bună cu care să mă însor și cu care
jsă-mi petrec tot restul zilelor.

Râzând, bătrânul i-a zis:

— Bine, dar să știi că pentru aceasta ai nevoie de
multă voință și dârzenie.

Bătându-se cu pumnul în piept, Shi Long a zis:

— Bătrâne, să știi că am această voință și dârzenie!

Dacă-mi găsești o fată pe gândul meu, voi fi în stare
să trec prin munți de cuțite și mări de foc!

Auzindu-l, bătrânul a scos încet din sân o sticluță de
jad de mărimea unui ou, rotunda și strălucitoare, și a zis:

— În această sticluță se află iarba albă care, după ce
e fiartă, se preface în apa care vindecă orice boală și care
are și darul de a învia din morți. Într-un loc, foarte departe
de aici, se află Muntele celor nouă nori. Și pe muntele
acesta trăiește Marele Spirit al Muntelui, care are

TJ

O fată căreia i s-a dus vestea de frumoasă și
deșteaptă. Fata se numește Yufeng 1, dar, din păcate, cu
trei ani în urmă aceasta și-a pierdut vederea. Marele Spirit
al Muntelui a dat sfară în țară că acel ce-i va vindeca fata,
de va voi aur, va primi aur, de va voi argint, va primi
argint, iar dacă va fi tânăr și va voi să se căsătorească cu
flica lui se va învoi. Ia această sticluță care îți va fi
pețitoare.

Shi Long a apucat sticluța cu amândouă mâinile și a
plecat îndată spre Muntele celor nouă nori.

Muntele acesta se afla foarte departe, de parcă ar fi
fost la capătul lumii. Dar Shi Long, care era cu gândul
numai la fată, nu simțea greutatea drumului. De-i era
foame se hrănea cu poame sălbatice, de-i era sete și-o
potolea cu apa din izvoare. Hainele și încălțăminte i se
făcuseră ferfeniță și nu-l înspăimântau nici răgetul
panterelor, nici şuieratul șerpilor. De câte ori trecea peste

un munte, se așeza să se odihnească, și atunci prima lui grijă era să pipăie dacă sticluța cu leacul fermecat se afla la locul ei. Și când simțea că sticluța este acolo unde trebuie, îl apuca o mare bucurie.

După nu se știe câte luni și zile de mers, Shi Long a ajuns în fața unui munte uriaș. La poalele acestui munte se afla o piatră pe care sta scris: „Muntele celor nouă nori – Cuprins de bucurie, el a început să se cațere, și s-a cățarat, s-a cățarat până a ajuns în vârful lui. Iar de acolo putea să pipăie cu mina. cerul sau să culeagă stelele. Și-n acel vârful de munte, printre flori înmiresmate și brazi veșnic tineri, se înălța un palat cum nu s-a mai văzut. Shi Long a auzit, deodată, în spatele lui:

— De unde a venit sălbaticul acesta, care îndrăznește să privească spre Palatul Marelui Spirit al Muntelui?

Speriat. Shi Long s-a întors îndată și a privit: în spatele lui se afla un bătrân cu fața neagră, Apoi, i. îrobind, a zis:

1 yufeng - vrutul de jad.

72

fc-Spirit al Marelui Munte, mă numesc Shi Long și am puterea să vindec orice boală.

Marele Spirit al Muntelui s-a bucurat când a auzit și a zis:

— Am o fică ce se numește Yufeng și care și-a pierdut vederea la amândoi ochii. Dacă poți s-o vindec, cu adevărat, de vrei aur, îți voi da aur, de vrei argint, îți voi da argint, iar dacă nu ești însurat și vrei s-o iei de nevastă, a ta va fi.

Yufeng trăia în Pavilionul Florilor și era tare tristă că nu poate vedea lumina zilei. Auzind că la curtea Marelui Spirit a venit un tânăr care ar putea să-i redea vederea, a sărit în sus de bucurie, strigând:

— Tinere, nu te voi uita niciodată dacă-mi vei reda vederea!

Iar Shi Long a răspuns:

— Fii liniștită, eu pot să te fac să vezi din nou!

Apoi a luat sticluța de jad și, cu multă grijă, a pus

câteva picături în ochii fetei. Îndată întunericul din ochii ei s-a împrăștiat și au început să-i strălucească întocmai ca două boabe de struguri copti.

Împăratul a dat un mare ospăț în cinstea lui Shi Long și a poruncit să fie aduse tăvi încărcate cu aur și argint.

Dar Shi Long nici n-a vrut să-și arunce privirea spre ele, ci a zis:

— Nu. vreau nici aur, nici argint. Vreau să mă însor cu Yufeng.

Încruntându-și sprâncenele a nemulțumire, împăratul a zis:

— Eu sunt spirit, iar tu ești om. Nu ne potrivim.

Fata mea nu se poate mărita cu un muritor. Și l-a îmbiat din nou să primească aurul și argintul, adăugând: Cu atâta aur și argint poți găsi oricând o muritoare de seama ta, cu care să te însori!

Mâhnit, Shi Long a împins tava la o parte, răsturnând-o. Aurul și argintul s-au împrăștiat peste tot. Acest lucru l-a înfuriat pe împărat, care a dat ordin ca Shi Long să fie izgonit de pe Muntele celor nouă nori.

Neavând încotro, băiatul a trebuit să părăsească muntele. A mers ce a mers, când, deodată, a auzit în spatele lui:

— Frate Shi Long! Frate Shi Long, așteaptă-mă!

Shi Long s-a oprit și s-a uitat înapoi, și a văzut o fată care alerga spre el. Iar când s-a apropiat, mare i-a fost mirarea văzând că acea fată era chiar Yufeng. I-a strâns bucuros mâinile și a întrebat-o:

— Yufeng, Yufeng, cum ai ajuns aici?

Iar fata i-a răspuns:

— Tatăl meu nu s-a ținut de cuvânt, dar eu nu pot uita binele ce mi l-ai făcut. Am venit să plec împreună cu tine în lume.

— Dar dacă împăratul ne va urmări, ce ne facem?

— Nu te teme, eu mă voi preface într-un phoenix mic de jad, iar tu mă vei ascunde în buzunarul tău.

Și cum a zis a și început să se prefacă din ce în ce mai mică, până ce a ajuns cât o boabă de orez, iar Shi

Long a luat-o, a pus-o în buzunar și a plecat mai departe. Shi Long ar fi vrut să ajungă cât mai repede în satul lui, dar drumul era foarte lung și munții foarte înalți. Ascunsă în buzunar, Yufeng tremura de teamă că împăratul, tatăl ei, ar putea să-i ajungă din urmă, și atunci totul se va termina.

Ca să ajungă cât mai repede acasă, fata s-a furișat din buzunarul lui Shi Long și s-a prefăcut într-un cal, care i-a ieșit băiatului înainte. Shi Long, văzându-l, tare s-a mai bucurat gândindu-se că poate să ajungă mai repede acasă. A încălecat, și calul și-a luat zborul întocmai ca o săgeată.

În apropierea satului său, Shi Long s-a oprit într-un târgușor să vândă calul și să cumpere cele trebuitoare pentru nuntă. Cât ai clipi din ochi, un bătrân cu nas de vultur și ochi de șoarece i-a dat 30 de taleri de argint pe cal. Băiatul s-a învoit și a vândut calul. Acesta era trimisul împăratului, care trebuia să cumpere calul și apoi să-l omoare. L-a dus acasă și l-a închis într-un grajd întunecos, unde nu pătrundea nicio rază de lumină. Bătrânul avea un băiat tare neastâmpărat care, într-o zi când tatăl său nu era acasă, a făcut o gaură în hârtia de la fereastra grajdului, să vadă ce este înăuntru. Dar, cum a rupt hârtia, cum o albină a ieșit și și-a luat zborul. Când s-a întors bătrânul și a văzut că nu mai era calul, s-a pornit să-l certe pe băiat, zicându-i:

— Prostule și nefericitele, ți-am spus să nu te uiți, dar nu m-ai ascultat! Pentru calul ăsta împăratul făgăduise 100 de taleri de argint, și tu uite ce-ai făcut!

Cu banii luați pe cal, Shi Long a cumpărat ce-i trebuia și a plecat spre casă. Pe drum s-a auzit strigat:

— Frate Shi Long, așteaptă-mă!

Uitându-se înapoi, a văzut o albină care s-a așezat jos și s-a prefăcut în Yufeng. Gâfâind, aceasta a spus:

— Calul pe care l-ai vândut eram eu, cum ai putut să faci una ca asta?

Mirat, băiatul a zis.:

— Dar tu nu erai ascunsă în buzunarul meu?

Atunci fata i-a spus toată întâmplarea și cum împăratul aflase de fuga ei și-i poruncise bătrânului să

cumpere calul și să-l omoare.

După puțin timp au ajuns la coliba băiatului. În aceeași seară, Yufeng a luat câteva bucăți de hârtie verde și roșie, le-a tăiat cu foarfecă, iar acestea s-au prefăcut în valuri de mătase. Apoi, a zis: „Surioarelor, veniți să mă ajutați!” Și deodată din văzduh s-au lăsat opt zâne care s-au apucat de treabă: unele croiau, altele coseau și, cât ai clipi, hainele de nuntă au fost gata.

S-au îmbrăcat amândoi în haine noi și au făcut nuntă mare.

1 în trecut în China ferestrele erau acoperite cu hârtie semitransparentă.

Marele Spirit, aflând de nunta lor, tare s-a mai mâniat. A trimis doi supuși să dea foc colibei lui Shi Long. Acesta nu era un foc ca oricare altul; de ce ardea, de aceea se înălța mai sus și se făcea mai puternic. Sărmanii tineri, niciunul n-a scăpat de flăcările pustiitoare.

A doua zi Spiritul Pământului, văzând ce s-a întâmplat, a strigat:

— Împărate al Spiritului Muntelui, ai fost prea crud! apoi a scurmat cu toiagul în cenușă, și dând de trupurile celor doi tineri, a luat sticluța de jad care rămăsese neatinsă și a împrăștiat leacul din ea peste ei. Îndată, cei doi tineri au sărit în picioare. Acum păreau și mai tineri și mai frumoși decât înainte. Au mulțumit bătrânului, iar acesta le-a spus:

— Marele Spirit vă crede morți, așa că de aici înainte nu vă va mai necăji. Să trăiți ani mulți fericiți!

Și zicând acestea s-a prefăcut într-un vârtej care și-a luat zborul.

Cei doi tineri au trăit în fericire mulți ani și poate mai trăiesc și astăzi.

POVEȘTI CHINEZE

repovestite de VAIDA-HU MUNHUAN ȘI CRISTINA I. MEIȚA

Vulpea și broasca țestoasă

Trăiau odată, demult, opt cerbi, care în fiecare zi, de dimineață până seara, se duceau la un lac să bea apă.

Patru dintre ei, însă, au fost mâncați, unul câte unul, de către marea broască țestoasă, iar ceilalți patru, chiar dacă mureau de sete, nu mai îndrăzneau să se ducă acolo.

Într-o bună zi, vulpea îi văzu aproape morți de sete și îi întrebă:

— De ce nu vă duceți la lac, să beți apă? Atunci, cerbii îi povestiră vulpii cum stă treaba, iar aceasta, după ce se gândi o clipă, le spuse:

— Am găsit un mijloc să vă ajut: marea broască țestoasă este una singură, iar voi, patru; să vă împărțiți doi câte doi și așa să mergeți să beți apă; când ea va veni într-o parte, voi vă veți duce în cealaltă parte să beți apă; când ea se va duce în partea aceea, voi vă veți întoarce la loc, și tot așa mereu. Astfel, fiind nevoită să vă urmărească din două părți, marea broască țestoasă nu va putea să vă prindă.

Urmând sfatul vulpii, cerbii putură, astfel, să se ducă să bea liniștiți apă în fiecare zi.

Dându-le cerbilor acest sfat, vulpea își atrase însă asupra sa ura mării broaște țestoase, care hotărî în sinea ei să-i facă de petrecanie vulpii.

Și astfel, într-o bună zi, când vulpea veni la lac dis-de-dimineată, să bea apă, întinse mai întâi piciorul, să încerce apa. De unde să-i treacă ei prin cap că marea broască țestoasă era tocmai acolo și o pândeă?! într-un cuvânt, cum vâri vulpea piciorul în apă, marea broască țestoasă o și înhață strâns. Vulpea cea șireată însă strigă printre hohote de râs:

— Ha! Ha. Nătăfleată mai e și broasca asta țestoasă! Crede că m-a prins de picior!... Când colo, a apucat de o rădăcină și trage... și trage!... Auzind așa ceva, marea broască țestoasă dădu drumul piciorului vulpii, iar roșcata o întinse pe dată la fugă.

Într-o altă zi, când vulpea se îndrepta spre lac să bea apă, marea broască țestoasă, care o văzu sosind, se întinse pe mal, prefăcându-se moartă, ca în felul acesta să o poată înhăța pe neașteptate. Vulpea însă nu se lăsă păcălită, ci se gândi de îndată să încerce dacă broasca e moartă cu

adevărat sau nu; uitându-se la cele patru labe bine întinse ale țestoasei, ea zise, ca pentru sine: „Dacă creatura asta de broască țestoasă ar fi moartă de-adevăratelea, nu ar avea picioarele așa întinse cum le are acum... Trebuie să fie ceva necurat la mijloc!” Auzind vorbele vulpii, marea broască țestoasă își strânse de îndată picioarele, iar vulpea, dându-și seama de prefăcătorie, o luă la sănătoasa.

Văzând că nici a doua oară nu reușise s-o prindă pe vulpe, marea broască țestoasă se făcu foc și pară de supărare.

Și iată că, într-o zi broasca se duse pe furiș și se ascunse în vizuina vulpii, făcându-și socoteala să o aștepte să se întoarcă acasă, și să sară la ea pe negândite.

Când veni vulpea, văzu de îndată pe pământ, în fața vizuinii, o mulțime de urme de labe ale marii broaște țestoase și nu se îndoi că aceasta trecuse pe la ea pe-acasă, dar nu știa dacă mai este sau nu în vizuină.

Și de astă dată, vulpea se purtă cu mare grijă și chibzuială. Astfel, ea întrebă pragul: „Pragule, astăzi a trecut cineva pe la mine, sau nu? Dacă a trecut, spune-mi, a plecat, sau nu?” De unde să vorbească pragul?! După o clipă, vulpea zise ca pentru sine: „Ce mai prag afurisit! Fără nicio îndoială că înăuntru este cineva, iar el nu îndrăznește să-mi spună!”

Și de astă dată, marea broască țestoasă se lăsă păcălită și răspunse cu o voce prefăcută, ca și cum» ar fi vorbit pragul: „Astăzi nu a trecut nimeni pe-aici!”

Auzind glasul, vulpea se lămuri că marea broască țestoasă, vrăjmașa sa, era ascunsă în vizuină, și atunci o luă la goană cât putu de iute, căutând să se îndepărteze cât mai mult de locurile acelea.

Lăcomia maimuței în munții Emei din China trăia odată o maimuță.

Într-o bună zi, ea coborî din munte și merse până ajunse la o grădină plină de roade. Tare se mai bucură maimuțica văzându-le, și, culese numai decît un spic de mei pe care și-l puse pe umăr și plecă fericită mai departe.

Și iată că ajunse la o livadă de piersici: când văzu

pomii plini de piersici mari și roșii, se gândi că trebuie să fie foarte gustoase. Atunci, aruncă de îndată spicul de mei și culese o piersică.

Apoi, porni mai departe și ajunse la o grădină de pepeni, care era plină de pepeni mari și rotunzi, cu miezul roșu. Văzând aceasta, maimuța cea lacomă aruncă numaidecât piersica și culese un pepene. Și atunci își făcu ea socoteala că ar cam fi timpul să se întoarcă acasă. Prin urmare, luă pepenele la spinare și, nemaîncăpându-și în piele de bucurie, plecă spre casă.

Merse maimuța cât merse, când, deodată, dădu peste un iepure. Văzându-i cum sare, i se păru nemaipomenit și, aruncând pepenele, fugi să-l prindă pe iepuraș.

Acesta însă alergă în pădure, până nu se mai văzu, iar maimuța nu mai avu altceva de făcut decât să se întoarcă acasă cu mâinile goale.

Cum a fost furată vaca

S-a întâmplat odată că un melc, un fir de lână și un fir de iarbă au vorbit între ei și s-au înțeles să meargă împreună și să fure o vacă.

Cei trei furară vaca.

— Eu sunt cel care am înhățat vaca! zise firul de lână.

— Bine „dar eu sunt cel care am luat vaca și am târât-o după mine! îi întoarse vorba firul de iarbă.

— Ce mai tura-vura! Eu sunt cel care am gonit vaca de dinapoi, zise la rândul său melcul.

Tocmai când se dondăneau astfel, fiecare fiind foarte plin de sine și mândru de ceea ce făcuse, ajunseră la un pod; iar acolo, vaca înghiți firul de iarbă Idintr-o răsuflare, vântul veni și suflă firul de lână drept în mijlocul râului, iar cât îl privește pe melc, vaca odată calcă cu copita peste el, încât îl strivi pe loc.

Cei trei: firul de iarbă, firul de lână și melcul nu au ținut seama de puterile lor, crezându-se neasemuit de puternici și, drept urmare, au fost făcuți una cu pământul;

Darul vulpii

Toată lumea știe că vulpea este cel mai mare dușman al găinilor.

S-a întâmplat odată, de mult, că mai multe găini care ajunseseră la capătul răbdării, din cauza felului cum se purta vulpea cu ele, s-au dus la judecătorul-urs, să facă plângere împotriva vulpii.

— Mărite rege-urs! - i se plânseră găinile judecătorului - dacă vulpea va continua să se mai poarte cu noi la fel ca până acum, noi nu mai putem să ne ducem așa zilele. Nu trece nici măcar o seară în care să nu vină la noi acasă și să nu ne mănânce, fără milă, pe câteva dintre noi.

Auzindu-le, ursul mormăi supărat:

— Trebuie să o pedepsesc de îndată pe prăpădita asta de vulpe! Și trimise numaidecât să fie chemată vulpea la judecată.

Vulpea veni încărcată de daruri și, de cum ajunse în fața judecătorului-urs, grăi astfel:

— Mărite regerurs! Să mă ierte măria-ta că nu i-am adus decât niște lucruri mărunte. Îmi îngădui, cu adânc respect, să-ți dăruiesc această pernă mare, pe care să te sprijini, căci judecățile trebuie că te-au ostenit tare mult. Zicând acestea, vulpea luă o pernă moale pe care i-o așeză ursului la spate.

Foarte bucuros de acest lucru, ursul făcu un semn către găini și le zise:

El

— Plecați de-aici! Și să nu mai îndrăzniți să veniți la mine cu astfel de pâri mincinoase și pentru astfel de judecăți!

Zis și făcut!"Cum veni seara, vulpea mănca iarăși două găini. A doua zi, găinile se duseră din nou la judecată, să se plângă de vulpe.

De data aceasta, în sala de judecată tronai lupul, care, după ce ascultă plângerea găinilor, trimise să fie chemată vulpea. Aceasta îi făcu judecătorului-lup același cadou ca și judecătorului-urs cu o zi mai înainte: o pernă moale. Vulpea nici nu mai așteaptă ca judecătorii-lup să deschidă gură, și se repezi la găini, răcnind la el

— Ați venit aici ca să îndrugați la minciuni în fața

măritului judecător?!

La rândul său, lupul le trase găinilor o săpuneală zdravănă și, ca încheiere, vulpea le amenință, strigându-le:

— Să vedem dacă o să îndrăzniți să mai veniți la judecată, așa, fără motiv!

Văzând cum merge treaba, găinile o luară la sănătoasa, fugind cât le țineau puterile.

În seara aceea, dispărură iarăși trei găini înfulecate de vulpe. Îngrozite, în cea de-a treia zi. dis-de-dimineată, găinile meraseră din nou la judecată.

De data asta. judecător era câinele, care trimise la rândul său să fie chemată vulpea la judecată. Ea veni și de astă dată cu o pernă pe care i-o făcu cadou judecătoru-lui-câine, vorbindu-i astfel:

— Nu trebuie să ascultați minciunile găinilor, care habar nu au ce spun.

Câinele pipăi perna și-i zise vulpii:

— Mie nu prea îmi place perna aceasta a ta, care e atât de moale. Ia spune drept: câte găini ai mâncat ca să poți face rost de atâta puf pentru perna ce mi-o dăruiești?

Vulpea holbă ochii la judecătorul-câine și nu mai putu scoate o vorbă.

ui

Și astfel, de la această întâmplare, câinii le apără pe găini și le încolțesc pe vulpi, care-și primesc, în felul acesta, pedeapsa pentru relele pe care le fac.

Bățul cu cap de taur într-o bună zi, un cerșetor bătrân a găsit pe drum un băț tare frumos, care la unul din capete aducea întocmai cu un cap de taur. De cum l-a văzut, și-a spus bucuros: „Ia să iau eu bățul acesta, să mă apăr cu el de câini!”

Cerșetorul cel bătrân era tare leneș și dormea toată ziua în peștera în care se adăpostea. Odată însă, când dormea ziua în amiaza-mare, după cum îi era obiceiul, se pomeni că-l pocnește cineva peste spinare: „Poc! Poc! Poc!”

Sări speriat în picioare, strigând:

— Aoleoo! Cine mă bate?! Se uită în toate părțile, dar

nevăzând pe nimeni, își spuse: „De bună seamă că am visat”. Se culcă la loc și, din nou, cineva îl pocni peste spinare: „Poc! Poc! Poc!”

Se uită iarăși, speriat, în toate părțile, și-și dădu seama că cel care-l bătea era bățul cu cap de taur.

— Ce te-a apucat, bățule? se răsti la el bătrânul cerșetor.

— Uită-te la tine cât ești de leneș, îi răspunse supărat bățul cu cap de taur. De-atâta leneveală ai ajuns cerșetor, Du-te să muncești pământul cu sapa!

— Da!... Da!... dar nu am sapă, se bâlbâi cerșetorul cel leneș.

Nici nu rosti el bine cuvintele acestea, căci bățul cu cap de taur suflă asupra unui pomișor „și acesta se transformă într-o sapă.

faeavând încotro, cerșetorul a ieșit din peșteră și a început să sape un ogor nedeștelenit. Deodată, a scos din pământ o bucată de aur. Cum a văzut-o, bătrânul a început să sară în sus de bucurie. Atunci i-a apărut în față bățul cu cap de taur, care i-a vorbit astfel:

— În pământul acesta se află mult aur. Apoi, bățul atinse bucata de aur, care dispăru de îndată.

De atunci, bătrânul cel leneș hotărî să sape fără oprire pământul, din zori și până seara târziu, tot căutând aur. Și astfel, a săpat un ogor întreg, dar aur tot nu a găsit. După ce bătrânul a terminat de săpat ogorul, bățul cu cap de taur a adus un sac cu boabe de grâu și l-a pus pe bătrân să le semene în ogorul pe care-l săpase.

Griul a încolțit, a crescut mare și frumos și s-a copt, căpătând o culoare galbenă, întocmai ca aurul. Era în toiul verii și venise timpul străngerii recoltei, când, pe neașteptate, apăru din nou bățul cu cap de taur, care-l întrebă pe bătrân:

— Ei, unchiașule, ai găsit aur 7

— Am găsit! îi răspunse bătrânul, dând bucuros din cap.

Și astfel, bătrânul care găsisese bățul cu cap de taur și-a dat seama că numai munca aduce belșug omului și a

devenit un țăran harnic, iar toată lumea a uitat că fusese cândva un cerșetor leneș.

Cum a fost pedepsită cumătră vulpe

Trăiau odată două prietene de nedespărțit: o tigroaică și o leoaică. Când cele două mame aduseră pe lume niște pușori de toată frumusețea, se gândiră cum să-și împartă

\$4

Între ele grijile gospodăriei: leoaica avea grijă atât de puii ei, cât și de cei ai prietenei sale, iar tigroaica pleca pe munte, ca să facă rost de hrană pentru cele două familii.

Într-o bună zi, tigroaica, aflată ca de obicei pe munte, în căutarea hranei, se întâlnește cu cumătră vulpe, care-i vorbește astfel:

— Vai, dragă prietenă, leoaica, pe care tu o crezi cea mai bună prietenă a ta, este de fapt cea mai rea ființă din lume; nu le dă să mănânce lapte decât puilor ei, pe când pușorii tăi țipă fără încetare de foame. Și asta n-ar fi nimica! Leoaica vrea să te mănânce chiar pe tine... Să fii atentă la ea și, când o vei vedea că-și zburlește blana, înseamnă că vrea să te mănânce.

Din acest moment, tigroaica începu să o privească cu neîncredere pe prietena ei leoaică și își făcea adesea drum pe-acasă, doar, doar o vedea cum prietena se poartă urât cu puii ei; însă totdeauna o găsea pe leoaică îngrijindu-i pe micuții tigrisori ca pe propriii ei puși.

Cumătră vulpe nu se mulțumi însă doar cu atâtea, ci alergă la casa celor două prietene, unde o găsi pe leoaică și-i spuse:

— Vai, prietenă leoaică, tigroaica vine acasă de nu știi câte ori pe zi; să știi că are de gând să te mănânce! De fapt, cu toții am auzit-o plângându-se mereu că, în timp ce ea trudește din greu, alergând toată ziua după hrană, pe munte, tu lenevești acasă. Să știi că atunci când o vei vedea rostogolindu-se de trei ori pe jos și agitându-și coada, înseamnă că vrea să te mănânce!

Leoaicei nu-i prea veni să creadă spuselor vulpii, dar rămase cu o teamă în suflet, iar seara, când prietena ei se

întoarce acasă și o văzu rostogolindu-se de trei ori pe jos și agitându-și coada, adormi mai mult moartă de spaimă.

A doua zi de dimineață, de cum se sculă, leoaica începu să-și zbârlească blana, luând o înfățișare care ar fi băgat pe oricine în sperieți. Văzând așa ceva, tigroaica

începu să tremure de frică, crezând că prietena ei vrea să o mănânce. Leoaica însă o întrebă:

— De ce tremuri în halul acesta? Te-ai îmbolnăvit cumva?

Atunci, tigroaica îi povesti din fir-a-păr leoaicei tot ceea ce îi spusese vulpea, iar leoaica, înspăimântată de o asemenea întâmplare, îi povesti și ea tigroaicei, bob cu bob, ceea ce-i spusese ei vulpea. Tare se mai mâniară amândouă de mârșăvia vulpii!

În acest timp, vulpea se ascunsese în apropierea locuinței celor două prietene și, văzând că leoaica și tigroaica, pe măsură ce vorbesc, sunt tot mai înfuriate, crezu că-i reușise planul de a le învrăjbi pe cele două și alergă spre ele, fără a-i trece prin cap, cătuși de puțin, care este de fapt adevărul.

Oricine își poate închipui cum a fost; pedepsită pe drept cumătră vulpe, care și-a aflat sfârșitul în ghearele și colții celor două prietene care i-au venit de hac.

Răzbunarea iepurașului

Se povestește că trăiau odată, într-o pădure, un iepuraș și un leu care erau vecini. Leul era însă tare încrezut și se lăuda tot mereu cât este el de puternic, iar pe iepuraș nu putea să-l sufere; mereu îl jignea și îl băga în sperieți.

Chiar că iepurașul nu mai putea să îndure o astfel de viață și își puse în gând, pe bună dreptate, să se răzbune pe leu.

Astfel că, într-o bună zi, se duse la vecinul său leul și îi grăi astfel:

— Vai, onoratul meu frate mai mare, ce întâmplare, închipuiți-vă! Tocmai m-am întâlnit cu cineva care seamănă aidoma cu domnia-voastră și care mi-a vorbit în felul următor: „Hei, tu, iepurașule, există cineva care

îndrăznește să se măsoare cu mine? Dacă există, cheamă-l să vină numaidecât să-și măsoare puterile cu mine. Dacă nu

I îndrăznește nimeni, atunci trebuie să vă supuneți cu toții mie și să-mi dați ascultare! Sunteți toți niște neisprăviți, buni de dispreț și a căror viață nu face nici doi bani!”

— Nu i-ai vorbit despre mine? Întrebă leul înfuriat la culme.

— Cum să nu, dar era mai bine să nu-i fi spus nimic! De cum i-am povestit despre domnia-voastră, a pufnit disprețuitor și a început să înșire o mulțime de vorbe urâte. Și, pe lângă toate acestea, ce credeți că a putut să spună?! A spus că, dacă vă supuneți lui, nu vă mai cere nimic altceva.

— Unde este? Spune-mi de îndată unde se afla individul ăla? răcni leul turbat de furie.

Atunci iepurașul îl duse pe leu la poalele dealului și îi arătă de departe o fântână tare adâncă, spunându-i;

— Este acolo înăuntru.

Leul alergă la fântână înfuriat și aruncă o privire spre adânc. Într-adevăr, acolo era un dușman aidoma lui, care se holba și el înfuriat.

Leul răcni la el o dată; dușmanul, și el răcni o dată la leu. În culmea turbării, leul își zbârli coama; dușmanul din fântână își zbârli și el coama. Leul își scoase ghearele și își rânji colții, ca să-l înspăimânte pe dușman; acela, își scoase și el ghearele și își rânji colții, ca să-l înspăimânte pe leu.

Aflându-se în culmea furiei, leul își încorda labele și întreg trupul și se azvârli cu toată puterea în fântână – ca să-l nimicească pe „vrăjmașul” său.

Și, astfel, datorită istețimii iepurașului, leul cel încrezut și rău pieri înecându-se în fântână.

m

Vulpoiul păcălit

S-a întâmplat odată, de mult, că un rățoi s-a dus să se scalde într-un râu din afara satului unde loeuia. S-a scăldat

el, s-a tot scăldat până seara, când se hotărî să se îndrepte spre casă.

O porni rățoiul la drum, dar, ajuns în apropierea satului, se întâlne deodată cu un vulpoi. Văzându-l, vulpoiul nu mai stătu pe gânduri: se năpusti la rățoi, îl înhață în labe, căscă botul și se pregăti să-l înghită. Încă o clipită, și rățoiul era cât pe-acum să fie înfulecat de vulpoi!

În locul rățoiului nostru, oricine altcineva s-ar fi pierdut cu firea; el însă nu se înfricoșă ci, uitându-se sfârșit, îi veni un gând salvator și îi grăi astfel vulpoiului: „; - Chiar ai de gând să mă mănânci, vulpoiule?

— De bună seamă, rățoiule!

— Să te întreb ceva: nu-i așa ca eu alerg mai încet decât tine?

— Adevărat!

— Nu-i așa că tu ești mult mai puternic decât mine?: - Adevărat! răspunse iarăși vulpoiul.: - Nu-i așa că, dacă eu te-am întâlnit acum pe tine, no mai am nicio scăpare?

— Așa este, rățoiule!

— Atunci, dacă eu, oricum, tot sunt pierdut și fără îndoială că o să fiu mâncat de tine, de ce mai ești neliniștit? întrebă rățoiul.

— Dar sunt cât se poate de liniștit!

— Dacă este așa, dă-mi drumul din labe și lasă-mă să termin o treabă pe care o am de făcut, iar apoi te voi lăsa să mă mănânci! Vrei?

— Despre ce treabă este vorba, rățoiule?

— Eu am un talent anume: pot să scheaun ca o vulpe. Dacă mă apuc să fac exerciții de scheaun, pot să scheaun mai frumos chiar decât o vulpe adevărată!

U

— Ia te uită! zise vulpoiul. Unde s-a mai auzit ca un rățoi să scheaune ca o vulpe?!

— Dacă nu mă crezi, dă-mi drumul din labe și o să vezi!

— Tu, rățoiule, chiar că nu mai ai nicio scăpare. Ia să vedem și minunăția asta de care îmi zici tu! spuse vulpoiul, dându-i drumul rățoiului din labe.

Îndreptându-se spre sat, rățoiul începu să scoată niște sunete de puteai să juri că scheaună o vulpe! între noi fie spus, un rățoi oarecare nu este în stare să scheaune ca o vulpe. Dar cu rățoiul din povestea noastră este cu totul altceva!

Ascultându-l, vulpoiul dădu mirat din cap și exclamă:

— Nemaipomenit! Cum seamănă cu scheunatul vulpii! Noi, vulpile, chiar așa scheunăm! Zicând aceasta, vulpoiul începu și el să scheaune cât îl țineau puterile.

Rățoiul însă dădu nemulțumit din cap și zise:

— Nu seamănă cu scheunatul vulpii! Zău că nu prea seamănă!

Auzind acestea, vulpoiul se supără:

— Vulpile așa au scheunat dintotdeauna! Cum adică nu seamănă?! Dacă-i așa, eu o să scheaun mai departe, iar tu să faci bine și să mă asculți cum trebuie! zise vulpoiul și se porni iarăși să scheaune.

Și iată că, tocmai când vulpoiul scheuna din toate puterile sale, cu botul larg căscat, se înfruptă gândul salvator al rățoiului, căci, dinspre satul care nu era departe, veni alergând în goana mare un câine. În clipa în care nimerise în labelle vulpoiului, rățoiul cel isteț se gândise imediat la prietenul său, câinele, care locuia împreună cu el, și știind că are urechea tare ascuțită, se gând **f** că va auzi de departe scheunatul vulpoiului. Și se întâmplă întocmai după gândul rățoiului. „Auzindu-l pe vulpoiul care nu se mai oprea din scheunat, câinele veni într-o goană, să-l înhațe pe vulpoi.

Vulpea cel mai tare se teme de câine. iar acum, vulpoiul nostru, de cum îl zări pe câine venind țintă spre el, de groază, nu numai că nu-i mai trecu prin cap să-l mănânce pe rățoi, ci își luă picioarele la spinare într-o goană nebună, ca să-și salveze propria lui piele!

Cum a încercat pantera să-l păcălească pe bivol

Odată de mult, pantera s-a: întâlnit cu boul, căruia i-a vorbit astfel:

— Vai, prietene Bou! Coarnele tale sunt așa de lungi, încât atunci când mergi pe drum, îți este foarte ușor să le

agăți în ramurile copacilor. Nu crezi că este prea incomod? Lasă-mă să te ajut, tăindu-ți puțin din coarne, ce zici?

Boul, luând-o pe panteră drept un prieten foarte îndatoritor, îi răspunse:

— Prea bine! Ajută-mă atunci să-mi scurtez coarnele puțin.

Zis și făcut.

După întâmplarea aceasta, coarnele cu care boul trebuia să se apere de animalele de pradă ajunseră scurte ca două cioturi și boante rău. Așa încât, pantera putu după bunul său plac să-l sfâșie și să-l mănânce pe nătăflețul de bou.

Pantera se întâlni la scurt timp după aceea, cu bivolul, căruia-i grăi astfel:

— Vai, prietene Bivol! Coarnele tale sunt așa de lungi, încât atunci când mergi pe drum îți este foarte ușor să le agăți în ramurile copacilor. Nu crezi că este prea incomod? Lasă-mă să te ajut. tăindu-ți din coarne., ce zici?

Auzind spusele panterei, bivolul nu numai că nu-i luă vorbele de bune, ci se răsti la ea, zicând:

— Hei, tu, arătare năroadă! Cum îți trece prin cap că o să te las să-mi tai coarnele?! Am nevoie de ele, ca să mă apăr de animalele de pradă care ar îndrăzni să mă atace, așa cum ești tu!

Zicând acestea, bivolul se și repezi să o ia în coarne pe panteră, care de abia scăpă cu fuga.

După această întâmplare de demult, nici până-n ziua de astăzi pantera nu îndrăznește să-l atace pe bivol.

Căprița cea isteată

Traia odată o capră sălbatică tare înțeleaptă, care în fiecare zi urca sus la munte, să mănânce iarbă fragedă, și cobora jos în vale, să bea apă.

Într-o zi, ea dădu în drumul său peste un lup lacom. Lupul vru să o înhațe, dar nu reuși. Atunci, își luă un glas binevoitor și o întrebă:

— Hei, căpriță! La ce îți folosesc cele două obiecte lungi și tari pe care le porți pe cap?

Ca să scape de lupul cel lacom și crud, capra

sălbatică îi răspunse tare plină de sine:

— Natura mi-a dăruit aceste două coarne ca să zdrobesc cu ele celelalte animale.

— Chiar așa de mare putere ai în coarne? o întreabă lupul neîncrezător. Te rog să mă iei și pe mine puțin în coarne, ca să mă conving de spusele tale!

— Bine! Te rog să stai pe loc acolo unde te afli și să nu te miști cumva. De îndată o să te strig și vei afla puterea coarnelor mele.

Lupul rămase nemișcat, iar capra sălbatică veni în fugă și se aruncă sub burta lui, chipurile să-i ia în coarne.

— A, nu! zise ea înciudată. De data aceasta a fost prea jos! Hai, încă o dată!

Lupul rămase din nou nemișcat, iar capra sălbatică veni iarăși în fugă și de data aceasta sări pe deasupra lupului.

— La naiba! zise ea, iarăși cu ciudă. De data aceasta a fost prea sus. Încă o dată! Numai după ce o să te zdrobesc în coarne, mă potolesc.

Lupul crezu că, într-adevăr, capra vrea să-l zdrobească în coarne și o luă la goană, trecând peste un pârau înghețat. Când întoarse capul, însă, o văzu pe capră stând liniștită pe gheață, fără a părea că are de gând să alerge după el. Atunci, lupului îi trecu din nou prin cap să o sfâșie pe capră.

Capra sălbatică își dădu seama ce are de gând lupul să facă și, atunci, îi veni o idee salvatoare. Îl strigă tare pe lup:

— Lupule! Stai, lupule, nu fugi! Așteaptă un pic să-mi scot încălțărilor și să vin la tine - să te zdrobesc în coarne!

Îngrozit de moarte, lupul o luă la goană într-o suflare și dispăru fără urmă. Și astfel reuși căprița cea isteată să-și salveze viața.

Iepurele-judecător

S-a întâmplat odată, într-un codru, ca un lup flămând, care pornise după pradă, să cadă pe neașteptate într-o capcană pusă de vânător. Se smuci el în toate părțile.

Încercând să scape, dar nu reuși și începu să strige

din răspuțeri:

— Ajutor! Ajutor!

Din întâmplare, tocmai trecea pe-acolo o capră sălbatică, iar lupul îi spuse plângând în hohote:

— Căpriță bună la suflet, salvează-mă, te rog! Nu contează că eu o să pier aici, dar o să mi se sfârșească de foame copilașii acasă.

— Nici nu mă gândesc, îi întoarse vorba capra. Dacă te-aș salva, m-ai mânca îndată după aceea!

— Îți jur că nu vreau nimic de la tine, decât să mă salvezi, iar eu nici măcar nu am să te ating, se milogi lupul prins în capcană.

Nemaiputând să îndure rugămințile și bocetele lupului, capra sălbatică se duse să caute o frânghie; legă un capăt al frânghiei de propriul ei picior, spunându-i lupului să se agațe cu labele, și astfel îl trase din groapă.

De cum își recapătă libertatea, lupului i se năzări să se repeadă la capră și să o sfâșie, dar se gândi că ar fi mai bine să-i spună, totuși, câteva vorbe:

— Căpriță bună la suflet, pentru că mi-ai salvat o dată viața, acum, când sunt gata să mor de foame, te rog să-mi salvezi viața până la capăt și să-mi dai voie să te mănânc!

— Cum de-ai putut să juri că nu te vei atinge de mine?! strigă capra cu indignare.

— Pe mine așa m-a făcut natura: să mă hrănesc cu carne, și nu are cum să-mi fie milă de tine, îi răspunse lupul.

Tocmai când era îngrozită că nu mai este nicio scăpare din ghearele și colții lupului, capra văzu un iepure care trecea pe-acolo. Îl chemă și îi vorbi astfel:

— Iepure înțelept! Te rog să te oprești o clipă, să judeci pricina dintre noi!

După ce ascultă cele povestite de lup și de capra sălbatică iepurele vorbi astfel:

— Aveți amândoi dreptate, dar eu nu prea cred tot ce-ați povestit, așa încât vă rog să-mi arătați, aici de față, tot ce mi-ați povestit, ca eu, văzând faptele cu propriii mei

ochi, să le pot judeca drept.

Fiind de acord cu hotărârea iepurelui-judecător, lupul sări în groapa-capcană și începu să o strige pe capră în ajutor. Atunci, iepurele se duse pe marginea gropii și îi vorbi astfel lupului: /

— Nerecunoscătorule și nerușinatule ce ești, acumă să aștepți aici frânghia vânătorului, să te salveze el!

Aflată în culmea fericirii, capra sălbatică îi mulțumi din adâncul inimii iepurelui-judecător, care o salvase de lupul cel nerușinat și lacom.

Coadă păunului

De mult, tare de mult, într-un codru bătrân și des de pe un munte trăiau o mulțime de animale.

Într-o bună zi, zeul muntelui le vorbi astfel ani - malelor:

— Cine crede că are o înfățișare urâtă, să-mi spună, iar eu îl voi ajuta să devină plăcut la înfățișare.

De necrezut și, totuși, niciunul dintre animalele de acolo nu vru să recunoască el însuși a fi urât, căci toate se credeau plăcute la înfățișare.

Văzând aceasta, zeul o întrebă pe maimuța:

— Tu ești mulțumită de înfățișarea pe care o ai?

— În ceea ce mă privește pe mine, consider că sunt foarte frumoasă, răspunse maimuța înfumurată și îl arătă cu degetul pe cal, spunând: Iată-l pe fratele cel mare, calul, care are o față așa de lungă... așa de lungă... îl rog, deci, pe zeul cel bun să i-o schimbe puțin, în așa fel încât fratele-cal să nu mai fie așa de urât.

Auzind vorbele maimuței, calul se înfurie la culme și îi trase câteva copite zdravene, spunând la rândul său:

— În ceea ce mă privește, eu sunt mulțumit de înfățișarea pe care o am. Dar iată-l pe fratele; cel mare, elefantul, care are o înfățișare tare urâtă cu nasul lui atât de lung. Îl rog deci pe zeul cel bun să găsească un mijloc ca să-i schimbe puțin înfățișarea.

La vorbele calului, elefantul se supără grozav și îl stropi pe acesta cu apă de-l făcu ciuciulete. Tocmai când voia. să o ia din loc, elefantul văzu deodată într-un copac

un păun și vorbi astfel:

— Iată-l pe frățiorul-păun care nu are o coadă prea frumoasă. Când mă uit acum la el, văd că este nevoie de ajutorul zeului cel bun.

Păunul, care stătea cocoțat în copac, îi vorbi zeului cel bun astfel:

— Coada mea este scurtă și mică; fără îndoială că nu este prea frumoasă. Dacă s-ar putea face ceva în privința aceasta, eu aș fi cel mai fericit

Văzând aceasta, zeul cel bun îl puse pe păun să zboare și, smulgându-i coada cea scurtă, i-o înlocui cu o coadă lungă și nespus de frumoasă. Treaba fund terminată, zeul cel bun părăsi locurile acelea.

Cât îl privește pe păun, acesta zbură într-un copac și își înfoie coada; atunci soarele îl luminează din plin și îl făcu să sclipească în toate culorile, iar maimuța, calul, elefantul, precum și toate celelalte animale fura cu toate orbite de atâta strălucire. Și începură să strige în cor, încântați:

— Cât e de minunat! Ce frumusețe nemaivăzută!

Toate animalele erau invidioase acum pe păun și le părea nespus de rău că nu îl rugaseră și ele pe zeul cel bun să le facă mai frumoase.

Cum s-a certat pisica cu pantera

De mult de tot, pisica și pantera, care, după cum știm, sunt rude, locuiau împreună. Pisica însă era mult mai isteată decât pantera și era în stare de o mulțime de lucruri de care pantera nici nu avea habar. Adesea, pisica o învăța pe panteră cum să facă cutare sau cutare treabă.

Într-o bună zi, pisica îi vorbi astfel panterei:

— Oamenii au în locuințele lor foc.

— Pentru că noi nu avem, haide să luăm puțin foc de la ei, ca să ne fierbem și să ne prăjim merindele.

Zis și făcut! Pisica plecă de îndată spre locuințele oamenilor, să le ceară foc. Oamenii îi dădură puțin foc, iar pisica văzu cum pe vatra lor fierbea orez, care mirosea tare bine. Vru să guste și ea puțin, dar pentru că orezul nu fiersese încă, se temu că pantera o așteaptă prea mult

acasă cu focul și plecă să-l ducă. Ajungând în fața ușii, focul se stinse, iar pisica, nu avu altceva de făcut decât să se întoarcă și să ceară din nou puțin foc, Dar întorcându-se la locuința oamenilor, văzu că orezul nu fiersese încă, și luând puțin foc alergă iarăși acasă la panteră. În fața ușii focul se stinse din nou și, tot așa, de câteva ori la rând, până ce, în sfârșit, orezul s-a fiert.

Oamenii îi dădudă pisicii să guste puțin orez și, ah! Cât era de bun „Oamenii sunt într-adevăr îndemânatici și deștepți, au și foc, știu să pregătească hrana, ce mai, este grozav „își zise în sinea ei pisica.

De data aceasta, pisica nici nu mai încercă să ia foc cu ea, ci alergă de îndată acasă și îi vorbi astfel panterei:

— Oamenii sunt, fără nicio îndoială, cele mai îndemânatice ființe și, în afară de aceasta, s-au purtat tare frumos cu mine; așa că eu am de gând ca de acum înainte să locuiesc în casă la ei și, deci. nu mai pot să stau împreună cu tine.

9 fi

Pantera însă nu se învoi nici să plece împreună cu pisica la locuința oamenilor, nici să o lase pe ea să plece singură.

„Cum să fac eu ca să mă lase pantera să plec?” își izbise pisica.

Se gândi ea”. se gândi... și, până la urmă, îi vorbi [astfel panterei:

— Vai, draga mea prietenă, eu te-am învățat multe [lucruri, dar, nici până în ziua de astăzi nu te-am învățat Scum să te cațeri în copac. Haide să te învăț chiar acum!

Convinsă că într-adevăr pisica vrea să o învețe să se cațere în copac, pantera o urmă cum nu se poate mai bucuroasă. De unde să-i dea prin cap că pisica o s-o învețe doar cum să se cațere în copac, nu și cum să se *dea* jos?

Și astfel, pisica o învăță pe panteră să se cațere până în vârful unui ce pac înalt și drept ca un stâlp, de unde, nu mai putea să coboare, pe când, pisica, cu agilitatea ei bine cunoscută, se agăță de ramurile copacului, sări jos și alergă drept la locuința oamenilor.

Pantera rămase astfel mult și bine în copacul de unde nu mai putea să coboare. Tot zbătându-se și agățându-se de ramurile copacului, pantera căzu deodată buff! la pământ și își rupse gâtul.

De la această întâmplare, pisica și pantera nu mai sunt prietene. Pantera a rămas să locuiască mai departe

În junglă, unde obișnuiește să trăiască pe pământ; nu știe

ecât cum să se cațere în copac, nu și să coboare, deoarece pisica nu a învățat-o. De asemenea, ea nu - poate să-și țină

gâtul drept, de atunci de când și l-a rupt căzând din copac.

Tot de atunci, pisica trăiește pe lângă casa omului, unde-i place să stea în apropierea focului și să mănânce ores bine fiert.

7 - Povești Nemuritoare. 30

POVESTE DANEZA

repovestite de ADRIANA LAZARESCU

Liliacul înfumurat

„” Odată, într-o toamnă friguroasă, un liliac zbura de colo până colo, vaitându-se de frig. Auzindu-l vulturul, de care se temeau toate păsările cerului, îl întrebă:

— Ce-i cu tine, liliacule, de ești mai rebegit ca oricând, cu toate că nici n-a sosit iarna.

— Sunt un, liliac rău de frig. Nu mă vezi ce golaș sunt? Păsările sunt împodobite cu tot felul de pene, numai eu nu! îi răspunse trist liliacul.

Vulturul zbură, dar nu mai înainte de a-i fi făgădui! liliacului că nu va uita de durerea lui. Ținu sfat maimarek păsărilor și izbuti să le convingă pe toate zburătoarei o din jurul lui să se îndure fiecare măcar cu o pană, ca să fie și bietul liliac ferit de frig. Și toate în cor se arătară încântate să-l ajute.

Și liliacul se pomeni cu stoluri-stoluri de păsări, care mai de care să-i ofere cu generozitate câte o pană, după cum îi făgăduise vulturului. Așa că în scurt timp liliacul ajunsese mai frumos și mai împestrițat ca oricare dintre

ele, O mândrețe de pene diferit colorate, de se putea lua la întrecere cu pasărea paradisului!

În uimirea tuturor păsărilor, se repezi în zbor deasupra celei mai apropiate ape și se oglinzi în ea. Rămase așa, cu ochii pironiți, în admirația propriei sale înfățișări. Și tot privindu-se din ce în ce mai des în apă și tot admirându-se, începuse liliacul să-și schimbe și firea, odată cu înfățișarea. Și de unde era sfios și delicat, devenise un înfumurat și chiar un răutăcios.

Când vulturul a aflat de această schimbare, n ținut din nou sfat cu toate păsările, sfat la care liliacul n-a ut să vină, rămânând deasupra apei în care se oglindea.

I și păsările i-au cerut vulturului să le lase să-și ia penele

T înapoi, fiindcă liliacul nu le merita. Și vulturul a consimțit.

Așa cum se grăbiseră ele să-i dea fiecare câte o pană, așa se grăbeau acum să-și ia fiecare pana înapoi. Și, ciudă, când o luau înapoi îl mai și ciuguleau, ca să se etc minte. Neputincios, liliacul se supuse și se lăsă nulit până la ultima pană. De rușine, când se privi

«supra apei, golaș și urât cum rămăsese, își întinse larg pile și zbură departe, departe, ca să se as: undă cât mai a, și până în ziua de azi el nu mai zboară decât noaptea.

POVEȘTI ENGLEZEȘTI
repovestite de CARMEN PAȚAO.

Ja «k <\ vrejul de fasole

A fost odată - e & niciodată o văduvă sărmană, care avra un fecior. Ea și Jack, căci așa-l chema pe băiat, stăteau amândoi într-o căsuță...

Jack era cam zezec, cam nehibzuit, dar altfel avea un suflet de aur. Fusesse o iarnă grea și-n primăvară biata maică-sa zăcuse de friguri. Jack nu era încă destul de mare ca să muncească, așa că nu trecu mult. și-ajunseră săraci de nu mai aveau cu ce-și duce zilele. Văzând văduva că nu-i chip să iasă la liman decât dacă vir.de vaca, zise într-o dimineață băiatului.:

— Sunt tare slăbită, Jack: dragul mamei. Du-te tu în locul meu la târg și vinde vaca.

Jack nu-și mai încăpea în piele de bucurie că merge la târg să vândă vaca. Pe drum se-ntâlni cu un măcelar. Omul avea-n palmă câteva boabe de fasole, grozav de frumoase. Jack se opri să se uite la ele. Măcelarul îi spuse că erau o adevărată comoară și, ce mai încolo-n-coace, îl convinse pe prostănac să facă schimb. Chipurile, fasolea măcelarului făcea cât vaca lui Jack.

Băiatul aduse fasolea acasă și-o dădu n i în locul banilor de pe vaca. Femeia se necăji din cale-afară și vărsă lacrimi amare, dojenindu-l pe Jack pentru prostia lui. Nătăflețul își mușca degetele de necaz, da' ce mai putea face? în scara aia, mama și feciorul se culcară cu inima zdrobită. Li se năruise și-ultima speranță.

În zori, Jack se sculă primul și seduse ață în grădină.

ÎQO

„Cel puțin, gândi el, am să semăn boabele-astea minunate de fasole. Mama zice că-s niște boabe-acolo, ca multe altele. Or fi, n-or fi, eu tot le semăn”.

Așa că luă un băț, scobi cu el în pământ și băgă ooabele.

Seara, cei doi abia avură ce mânca și se culcară amărâți. Știa că a doua zi n-o să mai aibă nici măcar o coajă de pâine. Bietul Jack nu dădu geană-n geană de-atâta supărare. Cum se trezi dis-de-dimineată, se și duse glonț în grădină.

Mare-i fu mirarea când văzu cât crescuse fasolea peste noapte. Se tot urcase până ce-ajunsese în vârful stâncii sub care se-adăposteste căsuța și dispăruse în nori! Vrejurile se răsuciseră ca șerpilor și-mpletiseră o scară cu nimic mai prejos decât scările obișnuite.

„Nu-i greu de urcat”, zise Jack în sinea lui.

Cum dăduse cu ochii de scară, își și pusese-n minte s-ajungă până-n vârf, că tare mai era iute de picior Jack ăsta al nostru. Totuși, după pocinogul cu vaca, se gândi c-ar fi mai bine s-o întrebe-ntâi pe maică-sa.

O chemă și se uitară amândoi cu gura căscată la

vrejul uriaș. Nu numai că nu-i dădeai de capăt de sus ce se urcase, dar era și destul de gros ca să-l țină pe băiat.

— Oare unde s-o fi sfârșind? Mă bate gândul să mă urc până-n vârf, îi spuse el maică-sii.

Femeia se cam codea să-l lase s-o pornească pe scara aia ciudată. Dar Jack atâta se-nvârti pe lângă fusta ei, tot sporovăind despre fasolea fermecată, că pân' la urmă maică-sa îi făcu pe plac.

Așadar, Jack se puse pe cățărat. Se urcă el pesoara de vrejuri până când căsuța, satul și chiar turla cea mare a bisericii se făcură mici cât bobul de mei și dispărură de tot. Da' de-ajuns în vârf, nici pomeneală – îl cam prinsese oboseala și-o clipă se gândi să pe-ntoarcă. Știa însă una și bună: dacă vrei să izbutești nu trebuie să te dai bătut. Se odihni deci puțin și-o porni din nou.

Și urcă Jack până i se făcu frică să se uite-n jos, nu cumva s-amețească. În cele din urmă ajunse în vârful vrejului. Era de-acum într-o țară minunată, cu păduri frumoase și lunci smălțate cu flori, pe unde șerpuia un râu de cristal. Nu departe de capătul vrejului, se ridica un castel mare și frumos.

Jack se miră nespus, căci n-auzise niciodată se castelul ăsta. Și cum se gândea el așa, văzu că stânca despărțea castelul de sat, de-ai fi zis că fiecare e în altă țară.

Pe când se uita băiatul la castel, din pădure ieși o femeie cu înfățișare ciudată și se-apropie de el. Avea un capișon vătuit, de satin roșu, garnisit cu hermină, iar părul îi cădea în voie pe umeri. Mergea sprijinindu-se-n toiag. Jack își scoase tichia și făcu o plecăciune.

— Fie-mi cu iertare, mătușico, zise el, asta-i casa dumitale?

— Nu, răspunse bătrâna, da' vino-ncoa' la mine c-am să-ți spun toată istoria cu castelul:

Odată demult, în castelul ăsta de la marginea împărăției visului trăia un nobil cavaler. Avea o nevastă frumoasă și ținea la ea ca la lumina ochilor. Copiii erau și ei frumoși de-ți venea să-i mănânci, nu alta. Vecinii lui.

piticii, oameni prietenoși de n-aveau pereche-n lume, îi dăruiseră multe lucruri scumpe. Și vestea comorilor ăstora se dusesese până hăt departe...

O pocitanie de uriaș, rău și mare cât toate zilele, care sălășluia prin partea locului, își băgase-n cap. că trebuie să pună mâna pe ele cu o; rice preț. Ademeni cu bani un servitor necredincios ca să-l lase în castel când doarme stăpânul și, cum se văzu înăuntru, îl ucise pe nobilul cavalier. Apoi merse în aripa unde erau camerele copiilor și-i omori pe micuți.

Din fericire, stăpâna nu era acasă. Îl luase pe mezin, care-avea doar două-trei luni, și se dusesese-n vale s-o vadă pe doica cea bătrână. Furtuna o ținuse acolo toată noaptea.

A doua zi, cum se făcu lumină, un servitor care scăpase cu viață veni să-i spună stăpânei ce nenorocire se-abătuse asupra bărbatului și copiilor ei. La început, bieteii femeii nu-i venea să creadă. Voia cu orice chip să meargă înapoi ca să-mpartă suferința cu cei dragi. Dar bătrâna doică o imploră cu lacrimi în ochi să nu facă una ca asta, că mai avea un copil și era de datoria ei să-și cruce viața de dragul mititelului nevinovat. Doamna se lăsă înduplecată de vorbele doicii și se hotărî să rămână în casa bătrânei, fiindcă era ascunzătoarea cea mai bună. Servitorul îi mai spuse că uriașul jurase s-o „ucidă și pe ea și pe copil.

Trecură ani și ani. Doica muri, lăsând căsuța și cele câteva lucruri din ea bieteii femeii, care rămase să stea mai departe acolo. Și doamna noastră muncea, ca o simplă țarancă, să agonisească pâinea cea de toate zilele. Roata de tors și laptele de la o vacă, cumpărată cu banii pe care-i avusese din întâmplare la ea, îi erau de-ajuns pentru ea și băiețel. Semănase mazăre, fasole și-varză în grădinița de lângă casă, și nu se simțea deloc umilită să iasă la câmp la vremea culesului. Se ducea să strângă roadele de pe pământul pe care trudise, fiindcă avea nevoie; de-ale gurii pentru băiat.

Jack, femeia nenorocită de care ți-am povestit e. mama la Castelul ăsta a fost cândva al tatălui tău și trebuie

să fie din nou al tău!

Jack scoase un țipăt de uimire.

— Mama! Vai, mătușico, spune-mi ce-am de făcut! Bietul tata! Sărmana mea mamă!

— Se cade să recâștigi castelul pentru mama ta. Dar ce-ai de făcut nu-i deloc ușor și primejdiile te-așteaptă la tot pasul. Ai curaj? Te-ncumeți la una ca asta, Jack?

A03

— Nu mă tem de nimic când știu că fac un bine, spuse băiatul.

— Asta-nseamnă, zise bătrâna cu capișon roșu, că ești ca voinicii ăia care vin de hac uriașilor. Trebuie să intri-n castel și să pui mâna pe găina cu ouăle de aur și pe harpa vorbitoare. Ce-ai să găsești acolo-e-al tău după toate legile pământului. Să ții minte asta

Apoi bătrâna se făcu nevăzută. Abia atunci își dădu seama Jack că bătrâna care-i spusese toată povestea era o zână bună și milostivă.

Băiatul se hotărî cât ai bate din palme. Merse spre castel și suflă în cornul atârnat la poartă. Poarta se deschise și apăru nevasta uriașului, o arătare înfricoșătoare, cu un ochi cât toate zilele. În mijlocul frunții.

Când o văzu, Jack era cât pe-acum să-l ia la fugă, dar dihania îl înșfăcă și-l trase înăuntru.

— Ha, ha! râse ea dogit. Nu te-așteptai să dai peste mine, nu-i așa? Aeu' nu te mai las să pleci! M-am săturat de viața asta. Prea am muncit mult și, la urma urmei, de ce n-aș avea și eu un paj cum au alte doamne?! Ai să fii tu pajul meu. O să speli tacâmurile, să lustruiești cizmele, să faci focul și, ca să nu mai lungim vorba, o să mă ajuți la toate când nu-i bărbatu-nieu acasă. Când e el aici, am să te-ascund. Mi-a mâncat toți pajii până-acum, iar tu, băiete, ai fi o bucățică bună pentru el.

Și cum zicea ea asta, îl trase pe Jack în castel. Bietul băiat era tare speriat. Da' parcă eu sau oricare altul am fi fost altfel în locul lui?! Nici pomeneală! El, însă, își aduse aminte că frica nu-i stă bine unui bărbat și se luptă să-și

facă curaj. Până la urmă își luă inima-n dinți și spuse:

— Sunt gata să vă slujesc cu credință. Vă rog numai să m-ascundeți de uriaș că nu vreau să mă mănânce.

— Așa-mi placi, băiete, spuse matahala dând din cap. Noroc că n-ai țipat când m-ai văzut, cum au făcut băieții ceilalți. S-ar fi trezit bărbatu-meu și nu *l-ai* fi ajuns nici pe-o măsă. Vino-ncoace, intră coala-n dulap. P-ăsta nu-l deschide el niciodată. Poți să stai liniștit.

Pocitania merse spre dulapul imens din sala cea mare și-l închise pe Jack acolo. Gaura cheii era așa de largă că lăsa aer destul să intre și prin ea vedeai bine ce se petrece afară. Mai târziu se-auziră pași grei pe scări, ca un bubuit, și-apoi o voce” tunătoare strigă:

— Și, *ha, ti, ha, hi, Simt miros de om pe-ac* *De-o fi mort sau de-o fi viu, Vreau pe tava mea să-l știu!*

Nevastă, mai urlă el, aci-n castel e-un om. Vreau să mi-l gătești și să mi-l aduci pe tavă.

— Ești bătrân și prost, țipă ea din toate puterile.

Miroase-a friptură de elefant, fragedă și bună. Pentru tine-am făcut-o. Uite-o! Stai jos și mănâncă!

Și nevastă-sa îi puse dinainte o farfurie cil toate zilele, din care ieșeau aburi bine mirositori. Mâncarea îi făcu atâta plăcere uriașului că-i scoase din minte gândul c-ar putea să fie vreun om în castel. După ce termină micul dejun, ieși să se plimbe. Atunci nevastă-sa deschise dulapul și-l scoase pe Jack s-o ajute la treabă. Băiatul o ajută toată ziua. Ea-i dădu să mănânee bine și, când se lăsă seara, îi băgă din nou în dulap.

Uriașul se-ntoarse acasă la vremea cinei. Jack îi urmărea cu privirea prin gaura cheii și nu mică-i fu mirarea când îl văzu că ia un os de lup și bagă-n gură dintr-odată o găină întreagă. Avea. uriașul ăsta o gură cât o oală!

După ce termină de mâncat, îi ceru neveste-sii să-i aducă găina cu ouă de aur.

— Ouă ca pe vremea când trăia nenorocitu' de stăpănu-său, cavalerul, spuse el, ba chiar aş zice că n-a făcut niciodată ouă așa de mari.

Nevastă-sa plecă și se-nto-arse repede cu o găină roșcată, pe care i-o puse pe masă.

— Ei, acum, dragul meu, zise ea, mă duc să mă plimb, dacă nu mai ai nevoie de mine.

— Du-te, spuse el, o să trag și eu un pui de somn mai târziu.

Pe urmă se uită la găina de pe masă și-i porunci:

— Ouă!

Și găina făcu un ou de aur imediat.

— Ouă! spuse din nou. Găina mai făcu un ou.

— Ouă! repetă el a treia oară.

Și iar apăru un ou de aur pe masă. Jack nu mai avea nicio îndoială că aia era găina de care-i vorbise zâna.

Puțin mai târziu, uriașul puse găina pe podea. Nu trecu mult și adormi buștean. Sforăia de se cutremurau pereții.

Cum îl văzu dormind tun, Jack împinse ușa de la dulap și se furișă afară. Se duse tiptil și luă găina, vrând să plece cât mai iute din castel. Știa drumul, iar ușa de la bucătărie era întredeschisă. O deschise de tot, ieși în vârful picioarelor, apoi o închise și-o ferecă în urma lui. Porni în goană spre vrejul de fasole și se lăsă în jos cât putu de repede.

Când îl văzu intrând în casă, maică-sa începu să plângă de bucurie. Se temuse că l-au răpit zânele rele sau c-a dat uriașul peste el. Jack îi arătă găina roșcată și-i povesti cum a fost el în castelul uriașului și câte și mai, câte. Femeia se bucură tare mult de găină. De-acuma-ncolo aveau să fie bogați.

Într-o zi, când văduva era la piață, Jack o porni din nou pe vrejul de fasole spre castel. Dar, înainte de asta, își vopsi părul și se îmbracă cu alte haine. Zgrițuroaica nu-l recunoscă și iarăși îl trase înăuntru ca s-o ajute la treburi. Tocmai se-auzea uriașul venind. Cotoroața îl ascunse pe băiat în dulap. Nici nu-i trecea prin cap că el furase găina. Îi spuse să nu scoată o vorbă că, altfel, o să-l mănânce hapsânul de bărbatu-său.

Dar uite că vine și uriașul, strigând ca mai 'nainte:

— Și, ha, ti, ha, hi, *Simt miros de om pe-aci / De-o fi mort sau de-o fi viu, Vreau pe tava mea să-l știu!*

— Prostii! zise nevastă-sa. E-un taur bine rumenit.

M-am gândit c-o să fie o-mbucătură pe cinste pentru tine.

Așază-te că ți-l aduc îndată.

Uriașul se așază, nevastă-sa aduse taurul pe o tavă cât toate zilele și amândoi începură să înfulece. Jack rămase cu gura căscată când îi văzu scoțând oasele taurului de parc-ar fi fost oase de ciocârlie. Terminară de mâncat și scorpia zise, ridicându-se de la masă:

— Acuma, dragul meu, cu voia ta, mă duc sus în camera mea să mai citesc din povestea pe care-am început-o. Dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă.

— Mai întâi adu-mi sacii cu bani. Vreau să-mi număr galbenii până nu mă culc.

Ea se supuse și plecă. Curând se-ntoarse cu doi saci mari în spinare, pe care-i puse lângă bărbatu-său.

— Uite-i, făcu ea. Asta-i tot ce-a rămas din banii cavalerului. Când dai de fundu' sacilor, trebuie să pui mâna pe vreun castel de baron, că nu mai merge.

„N-apucă el ziua aia cât trăiescu”, gândi Jack.

După ce plecă nevastă-sa, uriașul scoase banii de aur și-i numără. Îi potrive în grămezi până se plictisi și pe urmă îi mătură cu palma înapoi în sac. Se tolăni în jilt și căzu într-un somn adânc. Nu se mai auzea nimic de sforăitul lui.

Jack se furișă din dulap și luă sacii cu bani. Ca să fim drepți, erau banii lui, căci uriașul îi furase de la cavaler, tatăl băiatului. Alergă spre vrejul de fasole, coborî cu greu și, în sfârșit, puse sacii cu galbeni pe masă.

Maică-sa abia se-ntorsese de la oraș și plângea că nu-l găsisse pe Jack acasă.

— Uite, mamă, am adus banii pe care ni i-a furat afurisitu' ăla!

— Vai, Jack, ești un băiat tare bun, da' nu vreau f să mai tremur pentru viața ta când te știu în castelul uriașului. Spune-mi, cum ai ajuns din nou acolo?

— Și Jack îi povesti totul din fir-a-păr.

Femeia era grozav de bucuroasă că luase înapoi sacii cu galbeni, dar nu voia să-l piardă pe Jack pentru asta. El, însă, se hotărî să se mai ducă o dată la castel.

Se cațără iar pe vrejul de fasole și suflă în cornul de la poartă. Proasta cu un ochi în frunte îi deschise, dar nu-l recunoscuse nici de data asta. Stătu puțin până să-l tragă înăuntru, fiindcă se temea să nu dea de cine știe ce bucluc. Fața lui Jack arăta atâta nevinovăție, că nimeni nu-i putea rezista. Și-așa băiatul ajunsese din nou în castel și apoi în dulap.

Mai târziu veni și uriașul de la drum. De cum trecu pragul, mugî:

— Și, *ha, ti, ha, hi, Simt miros de om pe-acî! De-o fi mort sau de-o fi viu, Vreau pe tava mea să-l știu!*

— Măi, nătărău ce ești, îi spuse nevastă-sa. Ți-am făcut o oaie la frigare și asta miroase-așa.

Dihania se așeză la masă și soața îi aduse o oaie întreagă.

— Nevastă, zise el după ce termină de-nfulecat”.

adu-mi harpa să-mi cînte puțin până te plimbi tu.

Ea se supuse și-i aduse o harpă minunată. Rama strălucitoare era bătută în diamante și rubine, iar corzile erau cu totul și cu totul de aur.

— Asta-i una din minunățiile pe care le-am luat de la cavalier, spuse uriașul. Sunt nebun după muzică și harpa e-un slujitor tare credincios. Cîntă! spuse el harpei, trăgînd-o mai aproape. Cîntă! spuse el harpei, trăgînd-o mai aproape.

Și harpa cîntă o melodie foarte dulce și tot pe-atît de tristă. * - Cîntă-mi ceva mai vesel!

Și harpa cîntă un cîntecel vesel.

— Acuma cîntă-mi s-adorm! mugî uriașul.

Și harpa începu un cîntec suav, de leagăn, la ale cărui sunete stăpînul adormi ca un copil.

Atunci Jack ieși încet din dulap și se duse în bucătăria cea mare să vadă dacă plecase arătarea aia de soață a uriașului. Nici urmă de ea pe-acolo. Jack merse spre ușă și-o deschise ușurel, căci se gîndea că n-o s-o

poată deschide cu harpa în mână. Apoi se întoarse în camera uriașului, luă harpa și fugi cu ea. Dar nici n-apucă bine să treacă pragul că harpa și începu să strige;

— Stăpâne! Stăpâne!

Uriașul se trezi. Cu un urlet înfricoșător, sări din jilt și din doi pași ajunse la ușă.

Jack, însă, era sprinten, nevoie mare. Fugea cu harpa de-i sfârâiau călcâiele și, știind-o fermecată, îi șoptea că el e feciorul vechiului ei stăpân, cavalerul.

Cu toate astea, uriașul veni pe urmele lui Jack cât ai bate din palme. Întinse laba lui mare să-l prindă, dar, din fericire, chiar atunci calcă pe-o piatră colțuroasă și se poticni. Căzu și se-ntinse la pământ cât era de lung, întâmplarea asta îi dădu lui Jack răgaz să încalece vrejul și s-o pornească în jos. Când ajunse în grădina maică-sii, văzu că hapsânul ăla coborî după el.

— Mamă! Mamă! strigă Jack. Dă-mi repede o toporișca!

Maică-sa alergă spre el cu securea-n mână. Jack luă securea și lovi cu sete. Dintr-o lovitură, tăie aproape tot vrejul

— Mamă, acuma fugi de-aici, spuse el.

Mama lui Jack se dădu înapoi și bine făcu, căci, chiar atunci, uriașul se prinse de ce mai rămăsese din vrej. Jack tăie vrejul de tot și-o luă la sănătoasa.

Dihania cea mătăhăloasă căzu în cap, cu o bufnitură puternică, la picioarele femeii pe care o nedreptățise atâta amar de vreme și-și frânse gâtul.

Nici n-apucară Jack și maică-sa să se dumirească bine după toată povestea cu uriașul, că le și apăru în față o femeie frumoasă.

— Jack, spuse ea, te-ai purtat ca un fiu de viteaz adevărat și meriți să iei înapoi tot ce-a fost cândva al tatălui tău. Du-te la castel și fă cum crezi tu că-i mai bine.

Jack o rugă pe zână să-i arate drumul spre castel, căci vrejul de fasole era acuma la pământ. Ea-i spuse că o să-l ducă acolo cu caleașca ei trasă de doi păuni. Băiatul îi mulțumi și se așeză lângă zâna cea bună și frumoasă.

Zâna îl duse o bucată bună de drum, până când ajunseră într-un sat de la poalele unui deal. Acolo văzură aată o mulțime de oameni ca vai de ei.

— V Prieteni! grăi ea, oprind caleașca. Uriașul cel rău, de ia care-ați pățimit atâta, că v-a mâncat toate turmele și cirezile, s-a dus pe lumea cealaltă. Flăcăul ăsta de lângă mine v-a scăpat de el. E băiatul stăpânului vostru, cavalerul.

Oamenii începură să chiuie de bucurie și strigară că sunt gata să-l slujească pe Jack cum îl slujiseră și pe tatăl lui. Zâna îi chemă s-o urmeze la castel. Când ajunseră, Jack suflă în corn.

Bătrâna stătea-n turnul castelului. Era tare speriată. Simțise ea că bărbatu-său pățise ceva. O porni pe scări în mare grabă, dar rochia i se agăță într-un cui și hârca. se duse de-a rostogolul până jos, rupându-și gâtul.

Când văzură că nu le deschide nimeni, cei de-afară luară niște drugi și dădură poarta în lături. Da' nu găsiră no nici țipenie de om pe-acolo. Doar hârca zăcea lată în sala cea mare, lângă scări.

Astfel Jack ajunse din nou stăpânul castelului. Zâna o aduse pe mama băiatului, cu găina și harpa. Jack îi ajută pe nedreptățiți să-și ia înapoi ce le furase uriașul.

Înainte de-a pleca în împărăția visului, zâna îi mărturisi lui Jack că ea îl trimisese pe măcelar să-i iasă înainte cu boabele de fasole și să-l farmece în așa chip încât să-și piardă capul. Vrusese apoi să vadă dacă era băiat deștept și curajos.

— Dacă te-ai fi uitat la vrejul uriaș de fasole și doar te-ai fi minunat prosteste, spuse ca, te-aș fi lăsat așa cum te-a bătut soarta ta nenorocită. M-aș fi îndurat numai de maică-ta și i-aș fi dat vaca înapoi. Dar mi-ai arătat că ai minte ageră și mult curaj. Când te-ai cățarat pe vrejul de fasole, ai urcat de-a dreptul spre norocul tău.

Apoi zâna își luă rămas-bun de la Jack și de la maică-sa și dispăru în zare.

Tom Tit Tot

A fost odată o femeie care avea o fată. Într-o zi făcu

ea. cinci plăcinte și, când le scoase din cuptor, văzu că le lăsase prea mult și aveau coaja cam tare. Așa că-i spuse fetei:

— Fată, pune plăcin-tele-astea pe policioară și lasă-le acolo un pic. S-or face ele bune de mâncat.

Voia să spună c-o să li se mai moaie coaja.

Dar fata ce-și zise? „Păi, dacă s-or face bune de mâncat, am să le mănânc acuma”. Se puse pe treabă și mănăcă până nu mai rămase nicio fărmă din ele.

Când veni vremea mesei, maică-sa îi spuse:

— Du-te și adu-mi o plăcintă. Doar s-or fi muiat de-atâta timp.

De dus, se duse ea și se uită, dar ce era să găsească? i Tava goală! Se întoarse deci și-i spuse maică-sii:

— Nu s-au muiat destul.

— Niciuna? întrebă femeia mirată.

— Niciuna, zise fata.

— Ei, moale sau tare, spuse mama, tot o să mănânc una.

— Cum ai să mănânci, dacă nu se poate? sări fata.

— Foarte bine, spuse maică-sa. Du-te și adu-mi-o pe cea mai bună.

— Le-am mâncat pe toate. N-am cum să-ți aduc nici pe cea mai bună, nici pe cea mai rea.

Biata femeie se înfurie de-a binelea. Își luă furca de tors și ieși la poartă. Începu să toarcă și să cânte așa:

— *Fata mea a mâncat cinci plăcinte, cinci plăcinte azi, Fata mea a mâncat cinci plăcinte, cinci plăcinte azi.*

Regele tocmai venea în jos pe uliță și o auzi cântând. râeînțelegând ce cânta femeia, se opri și-o întrebă:

— Ce tot spui acolo, femeie?

Femeii îi fu rușine să-i povestească regelui ce făcuse fata ei și începu să cânte din nou:

— *Fata mea a tors cinci fuioare, cinci fuioare azi. Fata mea a tors cinci fuioare, cinci fuioare azi.*

— Ce spui, soro! se minună regele. N-am mai auzit una ca asta. Ascultă, zise el mai apoi, vreau s-o iau de nevastă pe fata ta. O să mă-nzor cu ea, da' bagă de

seamă. Unsprezece luni din an o să mănânce ce i-o dori inima, o să pună pe ea ce rochii i-or plăcea și-o să meargă la ce petreceri o vrea. În ultima lună ams-o pun să toarcă cinci fuioare în fiecă zi și, de n-o face așa, unde-i stau picioarele, acolo o să-i stea și capul.

— Bine zici, măria ta, spuse femeia, gândindu-se că așa bărbat nu se găsește pe toate cărările.

Cât despre cele cinci fuioare, când o veni timpul, o găsi ea cum să scape și, la urma urmei, poate c-o uita și el.

Făcură nunta. Vreme de unsprezece luni fata mănca ce-i dori inima, puse pe ea ce rochii îi plăcură și merse? la ce petreceri vruse.

Dar timpul trecea și fata începu să se gândească la fuioare și să se întrebe dacă regele și-o mai aduce aminte de ele. El, însă. nu sufla o vorbă despre asta și ea era sigură că uitase cu totul.

Când colo, în ultima zi, o duse într-o odaie pe care nu i-o mai arătase niciodată. Găsiră doar o furcă de tors și-un scăunel.

— Ei, nevastă dragă, zise regele, mâine-am să te-ncui aici și-am să-ți las doar mâncare și niște în Dacă nu torci cinci fuioare până seara, unde-ți stau picioarele, acolo o să-ți stea și capul.

Și se duse după treburile lui.

Fetei îi era tare teamă. Niciodată nu-i stătuse ei capul: la ale casei și habar n-avea cum să toarcă. Ce-o să se facă mâine, dacă nimeni n-o s-o ajute? Se așeză pe un scăunel și începu să plângă de ți se rupea inima.

Deodată auzi afară un zgomot, jos, lângă ușă. Se ridică, deschise ușa – și ce-i văzură ochii?! Un drăcușor mic, și negru, cu o coadă lungă, lungă de tot, se uita curios la ea.

— Da' ce-ai, de ce plângi? o întrebă el.

— Ce-ți pasă? zise ea.

— Nu-mi pasă, dar vreau să știu și eu de ce plângi.

— Și la ce mi-ar folosi dacă ți-aș spune?

— Poți să știi? zise el, răsucindu-și codita.

— Ei bine, spuse fata. De folosit nu-mi folosește, da' nici n-are ce să-mi strice.

Se sculă în picioare și-i povesti despre plăcinte, despre fuioare și despre celelalte întâmplări.

— Uite, ce-am să fac, zise negriciosul. Vin la fereastra ta în fiecare dimineață, iau inul și ți-l aduc seara tors.

— Și ce-mi ceri? întrebă fata.

Drăcușorul se uită cu coada ochiului și-apoi spuse:

— În fiecare seară am să te las de trei ori să ghicești cum mă cheamă și, dacă până la sfârșitul lunii nu mi-ai ghicit numele, o să fii roaba mea.

Fata se gândi c-o să ghicească ea până la sfârșitul lunii, așa că se-nvoi.

— Bine, facem târgul.

— Îl facem, spuse drăcușorul.

Să-l fi văzut apoi ce mulțumit și-a răsucit codița! A doua zi regele-și duse nevasta în odaia cu pricina. Îi lăsa acolo inul și mâncarea pentru o zi.

— Asta-i inul, spuse el, și, dacă nu-l torci până sdeseară, am să pun să ți se taie capul.

Apoi încuie ușa și se duse.

Abia plecă regele că se și auzi un ciocănit la fereastră. Fata se sculă de pe scaun, deschise fereastra și, bineînțeles, găsi drăcușorul stând pe pervaz.

— Unde-i inul? întrebă el.

— Uite-l, spuse fata și i-l dădu.

Veni seara și iar se-auzi ciocănitul. Fata se ridică, deschise fereastra și iată-l din nou pe Michiduță cu inul tors în brațe.

— Gata, spuse el și-i dădu inul. Ei, acuma spune cum mă cheamă.

— Cum să te cheme? Poate Bill.

I s-Da de unde! râse el, răsucindu-și codita.

— Atunci Ned, zise ea.

— Nici, făcu el, îmbârligându-și din nou codița.

— Te-o fi chemând Mark.

— N-ai ghicit, zise el.

Și dispăru cu codița făcută sfredei. Când veni regele, cele cinci fuioare îl așteptau gata toarse.

— Văd că n-o să-ți tai capul astă-seară, draga mea.

[spuse el. Mâine dimineată o să-ți dau din nou mâncarea și

unul, mai zise el și dus a fost.

În fiecare zi îi dădea inul și mâncarea. Drăcușorul era nelipsit, dimineata și seara.

Iar fata nu făcea altceva decât să se gândească la tot felul de nume pe care să le spună seara. Niciodată.

să nu-l nimerea pe cel adevărat. Da, dar luna se apropia de sfârșit, tuciuriul se făcea tot mai răutăcios și-și îitea coada tot mai repede, ori de câte ori fata îi

I spunea câte un nume.

Și iată că nu mai rămăsese decât o zi până la sfârșitul lunii. Împielitatul veni cu inul tors.

— Ei. ai aflat cum mă cheamă? o întrebă el.

— Nicodim?

— Nici pomeneală!

— Poate Samuel?

— Aș!

— Atunci te-o fi chemând Matusalem.

— N-ai ghicit nici acum.

După asta se uită la ea cu niște ochi care o înghețară I *de-a binelea* și-i spuse:

Femeie, numai mâine mai e la mijloc, și-ai să fii ba mea. Apoi dispăru în noapte.

Biata de ea nici nu știa pe ce lume e **d*>**atâta supărare. Pe coridor se auziră pașii regelui.

— Bine, draga mea, îi spuse regeie când intră și văzu cele cinci fuioare toarse, aștept să mai torci și mâine cinci fuioare și, după cum se vede, capu-o să-ți rămână pe umeri. Astă-seară mâncăm împreună aici!

Le aduseră mâncarea și încă un scăunel și cei doi *ce* așezară la masă.

Nici n-apucară să-mbuce de câteva ori, că regefe începu să râdă.

— Ce e? întrebă nevastă-sa”.

— Stai să-ți spun, zise el. Azi-dimineați eram la vânătoare. Ajunsesem într-un loc pe care nu-l mai văzusem niciodată. Și-acolo era o groapă. Am auzit un bâzâit ca de albine. Am descălecat și m-am dus drept spre groapă. M-am uitat și ce crezi c-am zărit?! Un drăcușor caraghios de mama focului. Nici nu-ți trece prin gând ce făcea! Torcea dintr-o furcă mică repede de te lua amețeala și dădea mereu din coadă! Întruna și cânta j

„Știți, de bună seamă, Tom Tit Tot mă cheamă”.

Ei, când auzi fata una ca asta, simți că nu-și mai încapă în piele de bucurie, dar nu scoase niciun cuvânt. A doua zi, negriciosul se uită tare răutăcios la ea când veni după în la căderea nopții fata auzi din nou ciocănitul cunoscut. Deschise fereastra și împielitatul apărură din nou pe pervaz. RLrsjea cu gura până la urechi și-și răsucea codița.

— Cum mă cheamă? întrebă când îi dădu inul tors, j-Oare Solomon? zise ea, prefăcându-se că-i e frică.

— Prostii! spuse el și făcu câțiva pași spre mijlocul odăii.

— Atunci Zevedei, spuse ea din nou.

— Nici pomeneală, zise drăcușorul și începu să râdă și să-și răsucească așa de tare coada că nici n-b mai vedeai. Bagă de seamă, femeie, încă o dată și ești roaba mea. zise el.

Atunci. fata făcu un pas înapoi și-i spuse, râzând îi arătându-l cu degetul;

L. Știu, de bună seamă, fom TU Tot te cheamă.

Când auzi una ca asta, împielitatul prinse să se zguduie din toate măduarele și dispăru în noaptea neagră. și nimeni nu l-a mai văzut de-atunci.

POVESTE GERMANA

repovestită de ADRIANA HAZARESCU

Orbul și schiopul

A fost odată un om care avea o livadă cu mere. Om mai iscusit ca el, în lume nu mai era.

„Ce paznici mai potrivii aș putea găsi ca să-mi păzească merele, decât un orb care să nu le vadă cât sunt

de roșii și de pârguite și un șchiop care să nu se poată cățăra la ele, chiar dacă le vede cât sunt de ispititoare?” Așa se gândea iscusitul stăpân al livezii, făcându-și socotelile cât avea să câștige în anul acela de pe urma merelor.

Și făcu întocmai. Paznici ai livezii izbuti să tocmească un orb și un șchiop.

Și, într-o bună zi, șchiopul se opri în fața unor pomi, admirându-le fructele atât de frumoase și de ademenitoare.

— Nicicând” n-am mai văzut așa mere frumoase! Ce-ar fi să luăm și noi vreo câteva? îl ispită el pe orb.

— De ce-mi vorbești, de frumusețea lor, când știi prea bine că eu nu am să le admir? Eu nu le pot vedea și de aceea nici nu mă ispitesc.

— Nu știi ce vorbești! Ia adulemecă aroma acestui măr! Și șchiopul întinse mai întâi mâna spre un măr crescut pe-o creangă mai joasă, și apoi i-l puse orbului sub nas. Am o idee năstrușnică. Ascultă-mă! Tu mă iei în cârcă și mergi cu mine după cum te îndemn eu. Eu întind mâna și culeg un sac de mere. Pe urmă, facem dreapta împărțeală. Că doar n-o sărăci stăpânul nostru dintr-atât! Vrei să faci precum îți spun?

— Mai e vorbă?! - 118

Și șchiopul sări în cârca orbului și începu să culeagă mere. Prinzând gustul, ei repetară mai multe seri la rând povestea, până când stăpânul observă că-i sărăciseră crengile merilor. Nebănuind deloc adevărul, el se așează jla pândă într-o seară. Văzând că înșiși paznicii erau hoții.

Încremeni. Revenindu-și, nu se putu, abține să nu se minuneze cu glas tare: „Uite că iscusința a fost biruită de viclenie! Și eu care mă credeam cel mai iscusit din, lume, iată-mă dus de nas de paznicii aleși chiar de mine!”

Stăpânul livezii nu era chiar atât de avar, încât să nu râdă de întâmplare: „Un șchiop merge pe picioarele unui orb, iar orbul vede cu ochii unui șchiop!”

POVEȘTI GRECEȘTI

repovestita se ADRIANA LAZARESCUJD

Poznașul» peștișorul auriu și broasca țestoasă

A fost cândva, demult de tot, o femeie foarte săraci, de nici tăciuni în vatră nu avea. Singura ei bucurie era un fiu poznaș care mai izbutea s-o facă să-și uite. necazmile. Și el, într-o bună zi, când se plimba pe malul apei de lângă casa lor, văzu în lumina soarelui un peștișor frumos și auriu, care se zbătea pe uscat.

SOM bun, îi grăi peștișorul, ai milă de mine și aruncă-mă din nou în apă! se rugă el.

— Bine, bine, îi răspunse tânărul, te arunc eu în apă, dar tu cum mă răsplătești, că în loc să te mănânc fript împreună cu mama mea, îți redau viața?

— Eu, în schimb, îți dezvălui o mare taină. *Cevs* mai departe, vei întâlni o broască țestoasă cu care se joacă niște copii, în loc de minge. Dacă o vei scăpa din mâinile lor. ea îți va îndeplini orice dorință ai avea.

— R-Dacă e adevărat ce-mi spui, mă învoiesc.

Și tânărul apucă delicat peștișorul de codiță și-i dădu drumul în apă.

Deși plecă el cam îndoit de cele spuse de peștișor, iată că la o aruncătură - de băț văzu niște copii cum aruncau o broască țestoasă de ia unul la altul, chiar ca pe o minge. Ba câte unul o mai scăpa și pe jos. Nici nu mai stătu pe gânduri și se grăbi să le-o ia din mâini, s-o salveze. În ciuda țipetelor și a nedumeririi copiilor care se mai jucaseră și altă dată cu ea, tânărul se făcu nevăzut, cu broască cu tot, pe una din poteci. Ajuns într-un loc tihnit.

120

Îi tămădui micile zgârieturi și apoi își aminti de spusele peștișorului:

— Broscuță, broscuță, este chiar adevărat că ai darurile zânei din poveste? Mi-ai putea împlini, oare, vreo dorință?

— Dar tu ce-ai vrea, bunăoară? îl întrebă broasca țestoasă. Fiindcă m-ai salvat, eu îți voi împlini orice dorință.

— Hai să încep cu ceva serios, deși nu-mi este în fire. Îndestulează masa mamei mele, care este tare săracă și tot

atât de bună.

— Fie, îi răspunse broasca. Închide o clipă ochii și o vei vedea în casa ei, așa cum i-ai dorit tu.

Și tânărul închise ochii și pentru o clipă văzu pe mama lui acasă cum se minuna de câte bunătăți erau întinse acolo pe masă.

— Am încredere în tine, broscuțo, și acum hai să facem o minune de care să râdem amândoi. Tu prin natura ta ești cam tristă. Dar te voi face eu să râzi. Fata împăratului este o înfumurată. Fă să-i apară un neg mare pe vârful nasului, ca să-i mai piară din fumuri

— Bine, așa va fi. răspunse broasca.

Tânărul se piti într-un tufiș cu broscuța alături și, când să treacă prin fața lor frumoasa dar trufașa fată de împărat, iată că se auzi un hohot de râs nestăpânit al curtenilor. Fetei îi apăruse brusc un *neg* mare pe vârful nasului.

Încântat de reușita poznei, tânărul îi ceru broscuței să le apară și curtenilor câte o pereche de coarne, că prea erau nemiloși cu fata de împărat, care plângea în hohote, de rușine.

Și, într-adevăr „când râdeau ei mai cu poftă, iată-i și. pe ei încornorați și ajunși de râsul lumii.

Uluit de puterile vrăjitorești ale broscuței, îi mai ceru câteva trăsnaî, dar, în cele din urmă, rmngându-i

121

carapacea aceea tare și respingătoare, îi veni în minte ingur gând:

— Te rog să te prefaci într-o fată frumoasă și deșteaptă și să devii soția mea!

Și în fața tânărului apăru ca prin farmec o fată frumoasă, deșteaptă și bună după înfățișare și dornică să-i împlinească mai departe orice dorință, dar după puterile oricărei femei iubitoare, nu după puterile unei broscuțe necate...

Cocoșul, soarele și luna

Cu mii și mii de ani în urmă, cocoșul, soarele și luna trăiau în împărăția cerului ca trei frați. Cel mai vesel era

cocoșul. Cânta de dimineată până seara. Nici soarele nîi era un posomorât. Mohorâtă și îmbufnată era numai luna...

Într-o zi se înfurie pe bietul cocoș, fiindcă, spunea nu cânta precum îi era ei voia, și niciuna, nici două, îl lovi atât de tare, de-l rostogoli din cer drept pe pământ.

Când răsări soarele și auzi cele petrecute, se gîndi \ răzbune pe bietul cocoș, lipsind-o pe luna cea rea de prietenia lui.

— Uite ce e, lună-nebună, tu care ești veșnic urâcioasă, neliniștită și nemulțumită, și pentru un fleac l-ai alungat pe veselul cocoș de lângă noi, stricându-ne prietenia, să știi că nici cu mine nu vei mai trăi alături, de azi încolo, îi strigă soarele.

— Îmi pare rău, începu luna a se tîngui, recunosc am fost prea aspră. Dar acum ce să fac? Pe el l-am pierdut, dar tu, veșnic strălucitor de căldură și bunătate, cu sufletul tău de aur, nu mă pedepsi, lipsindu-mă de lumina ta, mult mai sclipitoare și mai caldă decât a mea.

— Nu mă mai amăgi cu tot felul de cuvinte lingușitoare. De azi înainte, tu vei domni peste noapte, iar eu, peste zi. Nu vom mai trăi unul lângă altul ca până acum. Drumurile noastre se vor despărți pe vecie. Și cocoșul va ști aceasta și va cânta de bucurie și va bate din aripi odată cu sosirea mea în zori, și se va ascunde apoi în grabă, la venirea ta.

Și luna a amuțit și s-a întristat tare că și-a pierdut pe cei doi prieteni deodată. Dar așa a rămas de atunci și până azi. Cocoșul, de câte ori simte apropierea soarelui, trîmbițează zorile, iar când presimte apropierea lunii nu mai știe cum să se ascundă mai repede în culcuș.

POVEȘTI INDIENE

— epouestită de *ADRIANA LAZARESCU*

Sticletele și broaștele țestoase

Pe câmpia minunată de pe malul unei ape, pe unde dădeau târcoale mai multe broaște țestoase, iată că se auzi un cintec duios și neobișnuit pentru ele, care își duceau veacul pe acolo, dar așa ceva nu mai auziseră vreodată.

Ce-i drept, era o vietate nou sosită prin părțile acela.

O pasăre firavă, cu penele viu colorate și care stârni simpatia broaștelor, de cum o văzură.

— Rămâi la noi, pasăre frumos cântătoare, îi vorbiră ele. Aici vei găsi și hrană și cuib și toată prietenia noastră.

Și pasărea rămase acolo. De cum se iveau zorii, sticletele începea să zboare, iar seara le ținea de urât broaștelor, ca a doua zi de dimineață să le trezească cu cântatul lui și apoi din nou să hoinărească în zbor, în albastrul cerului. După câțva timp, o broască începu să spună: — Cred că sticletele stă prea puțin cu noi. Mai tot timpul zboară și ne lasă singure și posomorâte...

— Cam așa e, și ți-e mai mare dragul. să-l privești cât e de frumos și ce încântător cântă. Ce să facem ca să nu mai zboare și să stea numai cu noi?

— Am o idee, se repezi alta. Veți vedea!

Și a doua zi începu să-l lingusească pe sticlete, mai rău decât vulpea pe corbul din poveste:

— Tu nu știi câtă desfătare ne-ai adus, nu știi cât de mult te îndrăgim! De aceea noi, broscuțele, prietenele tale bune, le-am ruga să stai toată ziua cu noi și să ne [cânte] întruna!

— Dar și eu țin la voi foarte mult și nu știu cum 96

/ fac să vă fiu pe plac. Să nu mai zbor? le întrebă sticletele, emoționat până în vârf ui penelor.

— Ei da, răspunse broasca, să nu mai zbori!

— Ei, cum să fac să nu mai zbor, dacă asta mi-e firea?!

— Există un mijloc, sări broasca țestoasă. Ca să nu mai zbori, îți retezi aripile... Iei masa cu noi, te plimbi pe malul apei ca noi și hoinărești pe iarbă, pe toată câmpia asta minunată, ținând mereu alături de noi...

Peste măsură de mișcat de atâta dragoste, sticletele ascultă orbește de sfatul broaștei. Își retează așadar aripile, fericit să lină de-urât toată ziua broaștelor țestoase, care-l iubeau și-i ascultau vrăjite cântecele lui vesele.

Totul mergea de minune, când deodată apărură o nevăstuică haină, care izbucni în hohote de râs în fața acelui spectacol: un sticlete lipsit de aripi ținând pe lângă

broaștele țestoase și, căutând să le bucure cu cântatul lui! Plină de dispreț și rea până în vârf ui cozii... harșt! și cu o labă o și prinse pe biata zburătoare fără aripi. Lipsit de orice putere de apărare, sticletele i-a căzut ușor pradă.

Degeaba au plâns țestoasele cu lacrimi de crocodil. Prea târziu și-au dat seama că nu trebuie să se împotrijească naturii niciunei viețuitoare. Dacă ar fi avut aripile, sale, sticletele ar fi zburat și și-ar fi salvat viața.

Supărarea maimuței

Cândva, o maimuță s-a privit într-o oglindă rezemată de podea și ogâindindu-și doar mâinile și picioarele, s-a gândit la atâtea viclenii de care era în stare, s-a gândit la puterea ei, și s-a socotit, așadar, la fel cu omul, dacă nu ceva mai mult decât el. Dar, cum nu era lipsită de gust, când și-a zărit și chipul, s-a dat bătută, recunoscându-și urâtenia de netăgăduit.

Chibzuind îndelung, peste măsură de mâhnită de ceea ce-i văzuseră ochii, deodată îi veni în minte că vinovăția o purta oglinda, și nu adevăratul ei chip. Nu-și închipuia că ar putea fi atât de pocită, se înfurie nespus:

— Fii blestemată, oglindă nerușiantă! strigă ea. Numai tu ești de vină! Nu mi-ai arătat adevăratul meu chip! Cine știe cât sunt eu de frumoasă, și tu mă înșeli! Cine-i pocitania asta?!

Și luând un drug de fier, se apucă să dea în oglindă, făcând-o bucățele. Râsul răutăcios al maimuței se prefăcu într-un rânjel de mare amărăciune, deoarece, văzuse un chip de pocitanie în oglinda cea mare, și acum, pe unde se uita, pe unde se învârtea, dădea mereu, de aceeași pocitanie, în nenumăratele cioburi de oglindă din jurul ei.

Răzbunarea-i nedreaptă se întorsese asupra ei, nemiloasă. Dar adevărul, oricât de dureros ar fi fost el, a potolit îngâmfarea fără noimă a maimuței, care se crezuse până atunci asemenea omului, dacă nu chiar mai mult decât el.»

POVEȘTI INDIENE

repovestite de MARGARETA ȘIPOȘ

Crocodilul și maimuța

Cândva, demult, chiar pe țărmul oceanului, creștea un bananier. An de an, crengile lui se umpleau de fructe mari și frumoase. În bananierul acela își ducea traiul o maimuță.

Într-o zi, din ocean ieși un crocodil uriaș, care se întinse pe nisipul cald, drept sub copac. Văzându-l, maimuța îi spuse:

— Te poftesc să fii oaspetele meu, crocodilule! Gustă din bananele mele. Nu există în lumea toată fructe atât de dulci.

Și pe loc rupse câteva dintre cele mai frumoase banane și le aruncă crocodilului.

Acestuia bananele îi plăceau foarte mult. Mâncă de îndată vreo câteva și păstră două pe care i le duse soaței sale.

Soața crocodilului mâncă bananele și se gândi: „Dacă toată viața ei maimuța se hrănește cu fructe atât de dulci, înseamnă că și ea trebuie să fie foarte dulce și gustoasă. Și, desigur, nimic nu poate fi mai dulce ca inima de maimuță”.

Așa chibzui ea și îi spuse crocodilului:

— Să-mi aduci inima maimuței. Dacă n-o aduci, să piei din ochii mei pentru totdeauna!

Oricât a stăruit crocodilul s-o îmbuneze, ea nu se lăsă înduplecată. N-a avut crocodilul încotro, și a plecat să aducă inima maimuței.

De cum se apropie de țărm, maimuța îl întâmpină ca pe un vechi prieten. Îl ospăta cu banane și-l întrebă dacă soaței sale i-au plăcut bananele.

— Îți mulțumesc, maimuțo! îi răspunse crocodilul. Soața mea n-a mâncat de când e ea ceva mai bun ca bananele tale. Iar acum dorește să vii la noi, în ospeție.

— Cum aş putea, oare, să vin în ospeție? se minună maimuța. Voi trăiți în apă, departe de țărm, iar eu îmi petrec toată viața în copaci.

— Nu-i niciun necaz, îi răspunse crocodilul. Așază-te pe spinarea mea și te duc eu până la casa noastră. Ai să vezi că acolo e un adevărat palat, poți merge oriunde vei

vrea, poți sta unde ți-o plăcea.

Maimuța se gândi puțin și se învoi să plece. Culese pentru soața crocodilului cele mai coapte banane, se așeză pe spinarea crocodilului și porniră împreună pe apele oceanului.

După ce se depărtară binișor de țărm, crocodilul începu să râdă.

— De ce râzi? întrebă maimuța.

— Mă bucur de șiretenia mea! răspunse crocodilul. Soața mea are poftă să mănânce inimă de maimuță. Mă temeam că n-am să te pot prinde niciodată și, când colo, te-ai vârat singură în gura mea. Ha-ha-ha!

Maimuța se sperie. Țărmul rămăsese departe, de înotat nu știa să înoate. Ce era de făcut? Fusesse prinsă în capcană.

Mai apoi se gândi însă: „Numai proștii se miră de cât sunt ei de deștepți și de șireți”. Și se hotărî să-l păcălească pe crocodil.

— O, bietul meu crocodil! se vaită maimuța. O, ce milă mi-e de tine! O, ce-ai să pățești tu de la soața ta! De ce nu mi-ai spus din timp?

— Ce tot vorbești acolo? întrebă crocodilul neliniștit. Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat, răspunse maimuța, că mi-am lăsat inima în vârful bananierului. Pentru că mi-am zis în sinea mea: „De ce s-o iau cu mine? Dacă se udă?” Așa că mi-am lăsat inima mea cea dulce în copac. Of, of, ce-ai să-i spui soaței tale?

Crocodilul se întrista:

— Ce pot face eu acum?

Maimuța îi răspunse:

— Mi-e milă de tine. Hai, fie, întoarce-te la țărm.

O să-mi iau inima și voi merge apoi în ospetie la nevasta ta.

Bucuros nevoie mare, crocodilul luă calea înapoi. Curând ajunse la țărm. Maimuța sări din spatele crocodilului și, cât ai clipi, se cațără în bananier.

Așteptă ce așteptă crocodilul cel prost, apoi începu s-

o cheme în gura mare pe maimuță. Ea ședea fără nicio grijă în copac și râdea pe înfundate.

— Dacă vrei să mănânci inimă de maimuță, strigă ea în cele din urmă, trebuie mai întâi să găsești o maimuță fără cap!

— Bine, spuse crocodilul, dacă așa stau lucrurile, am să caut. Și o porni la drum.

Dar nici până în zilele noastre n-a reușit crocodilul să găsească o maimuță mai proastă decât el.

Mătușa leopardului întâmplarea aceasta s-a petrecut cu mult, mult timp în urmă, pe când luna se abătuse din calea ei și se apropiase de soare. Se făcuse atât de cald, încât toate animalele de pe lună, ca să nu le pârzolească dogoarea, săriră care încotro apucă.

129

Și iată cu atunci, cu o bufnitură puternică, se prăvăli din lună pe pământ leopardul. Bufnitura făcu să se cutremure pământul, să se clatine munții și pădurile. Iar leopardul scoase un asemenea răget, încât toate animalele și păsările pădurilor se înfiorară de spaimă.

Leopardul căzuse într-un câmp întins. Lumina puternică a soarelui îl orbi de-a dreptul: nu vedea nimic în jurul său și râdea fără contenire.

Noroc că tocmai atunci se apropia o pisică.

— Ține-ți firea, prietene, îi spuse ea leopardului și ia aminte: s-ar putea să vină aici niscaiva oameni, și atunci s-a zis cu tine!

Leopardul întrebă:

— Cine ești tu?

— Eu sunt mătușa ta, deși tu nu mă cunoști, îi răspunse pisica. Semănăm foarte mult. E adevărat, eu sunt mult mai mică, dar cu nimic mai prejos decât tine. Iar acum, pentru că ești orbit de atâta lumina, ține-te cu dinții de coada mea și urmează-mă. Ai grijă, însă, nu cumva să mă muști!

Leopardul făcu întocmai și porni pe urma pisicii. Ea îl conduse în jungla cea umbroasă. De cum scăpă de lumina puternică din câmpie, leopardul începu iarăși să vadă bine;

se uită la pisică și exclamă uimit:

— Oho! Nu știam că ești atât de mititică!

Pisica îi aruncă o privire furioasă și începu să-l ocărască.

Leopardul trebui să rabde ocările, pentru că aici, pe pământ, toate erau noi pentru el și trebuia să învețe totul de la capăt, sub îndrumarea mătușii lui, pisica.

În scurt timp, pisica îl învăță pe tânărul leopard foarte multe lucruri, încât leopardul ieșea acum la vânătoare Pară ajutorul ei.

Într-o zi, pisica stătea tolănită la umbra unui copac și se odihnea. Leopardul se apropie de ea și o întrebă:

13»

I

— Mătu. și co, tu chiar m-ai învățat tot ce trebuie, sau a mai rămas ceva ce eu nu știu?

— Da, răspunse pisica, te-am învățat tot ce știu tu însămi. Ce-ai mai vrea?

Leopardul privi neîncrezător la pisică și spuse:

— Nu cumva mă minți, mătușico?

— De ce te-aș minți, prostule? îi răspunse pisica.

„Dacă știu totul, mătușica nu-mi mai e de niciun folos, așa că pot s-o mănânc”, gândi leopardul. Și se repezi furios la pisică. Într-o clipă însă ea sări în copac. Când pisica era cățărata tocmai în vârful copacului, leopardul își ridică botul spre ea și spuse:

— Mătușico, pe mine nu m-ai învățat să mă cațăr în copac!

Pisica zâmbi și grăi astfel „— ...

— Nesocotitul! Din capul locului am văzut cu cine am de-a face. Dacă te-aș fi învățat să te cațeri în copac, astăzi m-ai fi mâncat.

Elefantul și berbecul

La poalele unui munte, sub veghea copacilor, trăiau odată un elefant și un berbec. Viețuiseră în bună înțelegere până într-o zi când prinseră să se împăuneze care din ei doi mănâncă mai mult. Elefantul privi la berbec din înaltul staturii lui și spuse:

— Uite ce mare sunt eu: bineînțeles că eu mănânc mai mult.

Berbecul mormăia cu încăpățănare:

— Ba eu mănânc mai mult. ba eu mănânc mai mult, ba eu mănânc mai mult!

S-au certat cât s-au certat, până au căzut la învoială să se ia la întrecere și să se dovedească astfel care din ei doi mănâncă cel mai mult.

Elefantul apucă degrabă cu trompa sa lungă: iarbă, frunze căzute, ramuri, le adună toate în snopuri mari și le îndesă în burta-i uriașă.

Berbecul, ai fi zis că și el se grăbește să mănânce cât mai mult; alerga de colo colo și rupea din fugă vârful ierbii. Apoi se dădu de-o parte, pe un teren pietros, fără pic de verdeață, se cațără pe un bolovan mare și începu să-și rumege mâncarea.

După ce mănăcă toată iarba și toate crengile pe care le găsisese în preajmă, elefantul se apropie de berbec. Elefantul își burdușise așa de tare pântecul cu iarbă, încât abia își mai târa picioarele. Văzând că berbecul stă lungit pe bolovan și mestecă mereu, îl întrebă:

— Ce mănânci?

Berbecul răspunse:

— Nu vezi? Am mâncat toată iarba din jur, acum mănânc pietroiul ăsta, iar apoi am să te mănânc pe tine

Speriat, elefantul căzu pe gânduri. „Dacă berbecul a mâncat toată iarba din jur și mai poate mânca și pietroiul ăsta mare, să știi că mă mănâncă și pe mine V

Se sperie și o luă la fugă, iar berbecul continuă să-și rumege iarba.

Fatima și dervișul

Trăia odată în orașul Cașmir un derviș viclean. Adunase în jurul său tineri învățăcei, care se învărteau pe lângă casa lui, întrecându-se care mai de care să-l

1 Derviș - monah pribeag, trăind din pomeni.

laude. Ei le spuneau tuturor că învățătorul lor e un adevărat sfânt înțelept.

Mulți dintre oamenii sărmani credeau toate acestea

și veneau la derviş să-i ceară sfatul. Pentru fiecare sfat, însă, bieții de ei trebuiau să-i aducă fel de fel de daruri, așa încât vicleanul derviş se îmbogățea văzând cu ochii.

Și iată că într-o zi sosi la el un țăran sărac. Se înclină smerit și, cu ochii plini de lacrimi, spuse:

— Ajută-mă, o, dervișule! Am o fiică, o fată frumoasă de nespus și nu știu ce să fac cu ea: ca soață n-o ia nimeni - cine să se uite la flica unui sărăntoc?

„Ajută-mă să aflu ce soartă o așteaptă. Învață-mă ce să fac pentru ea?

Dervișul se prefăcu a/cugeta adânc, apoi rosti:

— Du-te acasă, fătul meu, și fii fără grijă. Mă voi ruga pentru fiica ta, iar mâine eu însumi voi veni la tine. Pregătește-te să mă primești cum se cuvine.

A doua zi de dimineață, țăranul, abia sculat din se: își aruncă ochii în curte și-l văzu pe derviş. De îndată, toți ai casei prinseră să alerge de colo-colo, să forfotească, fiecare dorind să-l întâmpine cât mai bine pe înaltul oaspete. Doar nu era puțin lucru - însuși dervișul se milostivise să le calce pragul! O cinste nemaiîntâlnită pentru un om sărman!

Nevasta scutură repede de praf scoarța cea v și o așternu afară, la umbră. Fiii mai mici aduseră din grădină cele mai pârguite poame și le puseră lângă du iar frumoasa Fatima pregăti ea însăși o băutură răttoare și șerbet, pentru ca oaspetele să-și astâmpere setea. Și, pe când dervișul ședea la umbră și se ospăta, Fatima zbura ca o pasăre din casă în grădină, servindu-l cu mare sârg.

Dervișul măncă și bău pe săturate și fu atât de mulțumit de bucatele Fatimei, de sprinteneala și dibăcia ei, încât chibzui în sine să s-o facă roabă în casa lui. „O să mă slujească pe mine, își zise el. Ce> altă soartă poate aștepta fata unui sărăntoc?”

Dar de cum aduse vorba despre asta, țăranul începu să dea din mâini, de parcă se ferea de o viespe:

— Nu și nu! O fi ea săracă Fatima mea, dar roabă nu va fi. Nici eu nu voiesc, și nici ea n-ar cădea la asemenea învoială. Nu și nu!

Dervişul se înfurie. „Bine, se gândi el. Las că vă păcălesc eu”.

Se prefăcu atunci că se roagă, apoi îi spuse ţăranului:

— Ascultă, fiule! Am avut un vis şi în vis am văzut soarta fiicei tale. Trebuie” să meştereşti o ladă mare, trainică, s-o așezi pe Fatima în ea, şi să-i dai drumul pe râu în jos. Valurile râului sfânt îți vor duce fata spre fericire. Cel care o va găsi pe Fatima va fi stăpânul ei, soarta ei.

Ţăranul crezu în vorbele dervişului, îi mulțumi, îi dete un dar şi-l petrecu până acasă cu mare smerenie.

— Îți mulțumesc, dervişule, spuse el la despărțire

Chiar mâine seară voi îndeplini întocmai tot ce mi-ai poruncit.

Îndată ce ţăranul plecă, dervişul bătu din palme şi își chemă învățăceii.

— Fetii mei, le spuse el, am avut un vis ciudat

Mâine, după asfințitul soarelui, va pluti pe râu o ladă mare în care se află un duh rău. Voi trebuie să scoateți, lada pe mal şi să o aduceți la mine. Eu mă voi închide în casă cu duhul cel rău şi-l voi sili ca prin descântece, rugăciuni şi biciuire să-l prefac într-o roabă supusă, care să mă slujească numai pe mine şi să nu mai pricinuiască nimănui vreun rău. Va trebui ca în timpul acesta, voi să stați în jurul casei, să bateți în gong şi în tobe şi să cântați cât mai tare. Şi oricât ar striga duhul cel rău şi orice-ar face, să nu luați seama la nimic. Cântați rugăciuni, bateți gongul şi tobele.

Între timp, ţăranul cam credul din fire, fără să bănuiască vreo uneltire, îndeplini întocmai ce îi spusese dervişul: își luă rămas bun de la Fatima, o așeză într-o

I

— Ladă mare şi trainică, închise capacul şi-l zăvorî cu lacătul, apoi îi dădu drumul pe râu. Lada pomi să plutească la vale, legănată de valuri. În același timp, la asfințitul soarelui, dervişul le spuse învățăceilor săi:

— E timpul, feții mei! Dați fuga cât mai repede la pod, dincolo de pădure! Pe acolo seara nu-i nici țiipenie”.
- de om şi nimeni nu vă va sta piedică să trageți lada la

mal. Aveți grijă însă: nu cumva să ridicați capacul! Altminteri duhul cel rău va sări la voi și vă va ucide. Învățăceii se înclină smerit și porniră la drum. Străbătură orașul și ajunseră pe poteca din pădure. Aici își iuțiră pasul. Se grăbeau ca nu cumva să le scape lada. Când, deodată, îl zăriră venind către dânșii pe tânărul vânător Mishet, însoțit de câinii lui. Și avea Mishet niște zăvozi mari și firoși, ca niște tigri.

— Aoleu! țipară învățăceii dervişului. Ține-ți câinii, tâlharule! altfel ne vor face bucăți-bucăți.

Vânătorul Mishet izbucni în râs:

— Și, mă rog, unde vă grăbiți așa? La ceasul acesta târziu, alergați prin pădure parcă ați fi o haită de șacali. Mai bine am face un foc, am sta, mi-ați povesti ce mai e nou și mi-ați ura apoi vânătoare bogată...

— Aoleo, nu ne abate din drum! strigară învățăceii dervişului. Pe râu plutește o ladă, iar în ladă e un duh rău, trebuie negreșit să prescuim lada și s-o ducem dervişului. Cheamă-ți mai repede dulăii! Nu ne mai ține din drum, împielitătule!

— Bine, șacalilor, ștergeți-o! Câinii mei nu vă vor face niciun rău, spuse râzând Mishet. Iar în sinea lui își zise: „Ce duh din ladă o mai fi născocit hoțomanul

(bătrân? Trebuie să văd chiar eu cu ochii mei”.

Și, îndată ce învățăceii dervişului dispărură după cotitură, Mishet o luă la goană, nu ocolit, pe potecă, ci de-a dreptul prin pădure, până la râu.

Ajuns la țărm, Mishet văzu că într-adevăr pe râu plutea o ladă mare. Din ladă se auzea un plâns încetșor, cu suspine. Vânătorul se aruncă în apă, apucă lada și o aduse la țărm. Făcu repede un foc bun, căci începuse să se întunece, și la lumina flăcărilor se puse să desfacă lacătul. Suspinele din ladă încetară. În cele din urmă, Mishet săltă capacul și rămase mut de uimire. În ladă se afla o fată nespul de frumoasă, cu un chip strălucitor ca o lună plină.

Mishet scoase fata din ladă „o așeză lângă foc și porni s-o iscodească:

— Cine ești? De unde ești? Cum ai ajuns să fii închisă

în lada asta?

— Mă cheamă Fatima, răspunse fata. Tatăl meu e țăran. M-a închis în ladă și mi-a dat drumul pe râu în jos, sfătuit de derviş. Mai mult nu mai știu nimic. L-am auzit însă pe derviş spunând așa: „Cel ce mă va găsi va fi stăpânul și soarta mea”.

Tare s-a mai bucurat vânătorul cel tânăr auzind-o. Păi cum? O fată atât de frumoasă nu mai găseai în toată lumea! Își aminti însă de derviş și se făcu foc de supărare: „Deci asta pusese la cale hoțul bătrân! Ei, las că vezi tu pe dracu’...! spunea că în ladă e un duh rău? Va avea parte chiar de el!”

Misher și-a chemat cel mai rău și mai fioros câine, l-a băgat în ladă, a încuiat-o la loc și a împins lada în râu. Iar el s-a așezat lângă Fatima și i-a vorbit cu blândețe:

— Nu te teme de mine, frumoasa mea! Dervişul a vrut să te înșele, să te facă roaba lui. Dară nu el, ci eu te-am găsit. Eu îți voi fi însă prieten credincios nu stăpân.

Iar Fatima, auzind vorbele tânărului, îi zâmbi:

În timpul acela, învățăceii dervişului ajunseră lângă pod și se puseră pe așteptat. În sfârșit, văzură o ladă plutind pe valuri. Din ladă se auzeau niște urlete atât de înfiorătoare. Încât fură cuprinși de groază. Era limpede că acolo se afla un duh rău.

Învățăceii dervişului începură să cânte rugăciuni, să bată în tobe. apoi aruncară o funie și traseră lada pe pod. „Duhul cel rău” din ladă urla și se zbătea din toate puterile. Învățăceii luară iute lada în spinare și se grăbiră să o ducă dervişului. N-avea decât să împlânzească el un asemenea duh fioros!

Aduseră lada în casa dervişului, o puseră jos și traseră cu urechea: „Duhul cel rău” amuțise: nu mai urla și nici nu se mai zbătea.

Învățăceii dădură să-i povestească dervişului cum se petrecuse treaba, dar el nu stătu să-i asculte.

— Ieșiți! strigă el. Afară! Mă răfuiesc eu cu duhul ăsta! Dați-mi biciul! Plecați și țineți minte: oricât ar striga, oricât s-ar preface, nu-l băgați în seamă. Cântați rugăciuni

și bateți - cât mai tare în gong și în tobe. Așa trebuie.

Învățăceii s-au înclinat, au părăsit casă, au închis pe dinafară toate ușile și geamurile, așa cum le-a poruncit dervişul, și s-au pus pe rugăciuni.

Iar dervişul, de cum rămase singur, se apropie de ladă cu biciul în mână: „Ei, gândi el, acum ți-oi tălmăci eu cu biciușca asta, uite, ce soartă i se hărăzește unei fetișcane de țăran. Ai să slujești cât lumea în casa mea ca roabă! Scot eu încăpățânarea din tine î”.

De îndată însă ce deschise capacul, zăvodul cel fioros sări din ladă și-și încleșta dinții în derviş. Dervişul urla, cuprins de groază, se tăvălea pe jos. Se repezi la ușă, dar ușa era încuiată. Începu s-o zgâlțâie și să bată cu putere, nu-i răspunse nimeni. Din casă se auzeau trosnete, bufnituri, urlete, răgete. Dar învățăceii dervişului își vedeau de cântăile lor și băteau din ce în ce mai tare în gong și în lobe. Păi, dacă însuși dervişul le poruncise astfel!

Cântară ei și se rugară până aproape în zori, când îi răpuse somnul. Iar dimineața, când se treziră, ce le văzură ochii? Una dintre ferestre fusese spartă, iar dinspre casă se vedeau niște urme de parcă ar fi trecut în fugă un câine uriaș. Învățăceii se uitară pe geam. În mijlocul încăperii, lângă lada goală, dervişul zăcea mort.

Învățăceii se uitară unul la altul și își spuseră: „Se vede treaba că duhul cel rău a fost mai puternic și l-a biruit pe dervişul nostru. N-ai ce-i face, și pace bună”.

Mai zăboviră un timp, chibzuiră ce și cum și se răspândiră care încotro.

În același ceas al zorilor, tânărul vânător Misher sosi la casa țăranului cel sărac. Frumoasa Fatima pășea alături de el. Căinii uriași ai lui Misher săreau în jurul fetei și-i lingeau mâinile. Iar frumoasa Fatima zâmbea fericită.

Graurul și bobul de mazăre

A fost odată un graur. Într-o zi, el găsi un bob de mazăre, îl duse la moară și-l sparse în două. Graurul luă o jumătate de bob, dar cealaltă jumătate rămase înțepenită între pietrele morii. Oricât a încercat graurul s-o scoată de

acolo, nu reuși.

Se duse la morar:

— Morarule, morarule! Dă-râmă moara și scoate dintre pietre mazărea mea. Altminteri, eu ce-am să mănânc? Cum am să-mi duc zilele? Cum am să zbor în țări îndepărtate?

Morarul îi răspunse:

— Mare lucru un bob de mazăre! Doar n-o să-mi dă-râm moara pentru atâta lucru. Ia șterge-o de aici!

Graurul zbură până la palatul rajahului și se plânse:

— Rajahule, rajahule! Pedepsește-l pe morar: morarul nu vrea să dă-râme moara, nu vrea să scoată de acolo mazărea mea. Eu ce-am să mănânc? Cum am să-mi duc zilele? Cum am să zbor în țările îndepărtate?

— Graur prost ce ești! spuse rajahul. Piei din ochii mei! Doar n-o să-l pedepsesc pe morar pentru un pic de mazăre!

Graurul zbură la răni, soția rajahului:

— Răni, răni! Roagă-l pe rajah să-l pedepsească pe morar: morarul nu vrea să dă-râme moara, nu vrea să scoată dintre pietre mazărea mea. Eu ce-am să mănânc? Cum am să-mi duc zilele? Cum am să zbor în țări îndepărtate?

Răni spuse:

— Mare lucru puțină mazăre! Doar n-am să-l supăr pe rajah pentru un pic de mazăre!

Zbură graurul la șarpe și-l rugă:

— Șarpe, șarpe! Mușc-o pe răni: răni nu vrea să-l roage pe rajah, rajahul nu vrea să-l pedepsească pe morar, morarul nu vrea să dă-râme moara să scoată de acolo mazărea mea. Eu ce-am să mănânc? Cum am să-mi duc zilele? Cum am să zbor în țări îndepărtate?

Șarpele îi răspunse graurului:

— Ce spui, frate? Ia te uită ce-mi cere! Mare lucru o mazăre! Doar n-o s-o mușc pe răni pentru un pic de mazăre!

Graurul zbură la băț:

— Bățule, bățule! Bate-l pe șarpe: nu vrea s-o muște

pe răni, răni nu vrea să-l roage pe rajah, rajahul nu vrea să-l pedepsească pe morar, morarul nu vrea să dar ime moara, să scoată mazărea mea. Eu ce-am să mănânc? Cum am să-mi duc zilele? Cum am să zbor în țări îndepărtate? Bățul răspunse:

— Astă-i bună! Doar n-o să mă apuc să-l bat pe șarpe pentru un pic de mazăre!

Graurul zbură la foc:

— Coeule, focule! Arde bățul: bățul fiu vrea să bată șarpele, șarpele nu vrea s-o muște pe răni, răni nu vrea să-l roage pe rajah, rajahul nu vrea să-l pedepsească pe morar, morarul nu vrea să dărâme moara, să scoată mazărea mea. Eu ce-am să mănânc? Cum am să-mi duc zilele? Cum am să zbor în țări îndepărtate?

— Nu, n-am să ard bățul pentru un strop de mazăre, răspunse focul.

Graurul zbură până la mare:

— Mare, mare! Stinge focul: focul nu vrea să ardă bățul, bățul nu vrea să bată șarpele, șarpele nu vrea s-o muște pe răni, răni nu vrea să-l roage pe rajah, rajahul nu vrea să-l pedepsească pe morar, morarul nu. vrea să dărâme moara, să scoată dintre pietre mazărea mea. Eu ce-am să mănânc? Cum am să-mi duc zilele? Cum am să zbor în țări îndepărtate?

Marea îi răspunse graurului:

— Ah, graurile, graurile! Ce-mi ceri tu mie? Cum o să sting Jocul pentru un pic de mazăre?

Graurul părăsi marea și zbură la elefant:

— Elei antule, elefantule! Soarbe apa marii: marea nu vrea să stingă focul, focul nu vrea să ardă bățul, bățul nu vrea să bată șarpele, șarpele nu vrea s-o muște pe răni, răni nu vrea să-l roage pe rajah, rajahul nu vrea să-l pedepsească pe morar, morarul nu vrea să dărâme moara, să scoată mazărea mea. Eu ce-am să mănânc? Cum an să-mi duc zilele? Cum am să zbor în țări îndepărtate?

Elefantul se răsti mânios:

— Pieiei din ochii mei! Doar nu-ți închipui că am să sec marea pentru un bob de mazăre!

Graurul zbură la liană și se rugă de ea:

— Liană, liană! Tu ești atât de puternică, încât poți cuprinde și înfășură chiar și cel mai mare copac, și el nu va mai avea scăpare. Înfășoară-i elefantului picioarele și trompa și sugrumă-l: elefantul nu vrea să sece marea, marea - nu vrea să stingă focul, focul nu vrea să ardă bățul, bățul nu vrea să bată șarpele, șarpele nu vrea s-o muște pe răni, răni nu vrea să-l roage pe rajah, rajahul nu vrea să-l pedepsească pe morar, morarul nu vrea să dărâme moara, să scoată mazărea mea. Eu ce-am să mănânc? Cum am să-mi duc zilele? Cum am să zbor în țări îndepărtate?

— Cinstite graur, îmi pare rău. dar nu-ți pot îndeplini rugămintea. Auzi acolo, pentru un bob ele mazăre!

Graurul zbură la șoricel:

— Șoricelule, șoricelule, du-te și roade liana, liana nu vrea să sugrume elefantul, elefantul nu vrea să sece marea, marea nu vrea să stingă focul, focul nu vrea să ardă bățul, bățul nu vrea să bată șarpele, șarpele nu vrea s-o muște pe răni, răni nu vrea să-l roage pe rajah, rajahul nu vrea să-l pedepsească pe morar, morarul nu vrea să dărâme moara, să scoată mazărea mea. Eu ce-am să mănânc? Cum am să-mi duc zilele? Cum am să zbor în țări îndepărtate?

Șoricelul răspunse:

— Ce tot spui acolo, graure? Nici vorbă ca pentru o biată mazăre să rod liana!

— Bine! O să-ți pară rău. spuse graurul - și zbură la pisică.

S-a nimerit ca pisicii să-i fie foame. Cum a auzit de șoricel, au prins a-i sclipi ochii.

— Să mergem, să mergem cât mai repede! îl îndemnă pisica pe graur și plecară amândoi la șoricel.

De cum îi văzu șoricelul pe pisică și pe graur, se cutremură de spaimă și spuse:

— Pisică, pisică, nu mă mânca! Alerg să rod liana!

Când liana îi văzu pe graur și pe pisică, venind la ea începu să tremure și să se roage:

— Șoricelulc, șoricelule, să nu mă rozi! Alerg să sugrum elefantul!

Elefantul îi zări de departe pe graur și pe liană și zbieră tare:

— Liană, liană, să nu te agăți de picioarele mele!

Merg îndată să înghit marea!

Marea îl zări pe elefant, care pășea în urma șoricelului, și începu să vuiască:

— Elefantule, elefantule, să nu-mi bei apa! Am să sting chiar acum focul!

Focul îl zări pe graur, văzu și marea și începu să se tânguie:

— Mare, mare, nu-mi stinge flacăra! Mă duc să ard bățul!

Bățul îl văzu pe graur sosind împreună cu focul și strigă:

— Focule, focule, nu mă arde! Am să-l cotonogesc pe șarpe!

Șarpele, văzând bățul, șuieră:

— Bățule, bățule, nu mă bate, nu mă bate! Am

«— o mușc pe răni.

Iar răni, văzând fiorosul șarpe, se rugă:

— Șarpe, șarpe, nu mă mușca, nu mă mușca! Am să-l rog pe rajah.

Și răni îl rugă pe rajah să-l pedepsească pe morar. Hajahul îl chemă la sine pe morar și-i porunci să dărâme moara și să scoată dintre pietrele ei mazărea.

— Dacă n-o dărâmi, spuse rajahul, te voi pedepsi foarte aspru.

— O, rajahule, nu mă pedepsi, voi îndeplini întocmai porunca ta! spuse morarul.

Se duse de îndată, dărâmă moara și scoase dintre pietrele ei jumătatea de bob de mazăre.

După ce-și îndubindi mazărea, graurul își luă zborul spre mate, iar de acolo spre țările îndepărtate, unde era rostul lui să-și aducă puii pe lume.

Papagalul cel înțelept

Un negustor ținea de multă vreme, închis într-o

colivie, un papagal.

Într-o zi, negustorul se hotărî să plece în Bengal după cumpărături. Înainte de plecare, îi chemă la sine pe toți ai casei și le spuse:

— Eu plec. Spuneți-mi ce daruri vreți să vă aduc din Bengal?

Fiecare dintre ei spuse ce anume ar dori să primească, iar negustorul făgădui să le îndeplinească întocmai toate voile. Apoi își luă rămas-bun de la ai săi. dar când să iasă pe ușă se răzgândi și se apropie de colivia papagalului.

— Ție ce să-ți aduc? îl întrebă negustorul pe papagal.

— Mulțumită ție eu nu duc lipsă de nimic, răspunse papagalul, și totuși am să-ți fac și eu o rugămintă. Iar de crezi că poți să mi-o îndeplinești, ți-o spun îndată.

— Ce dorință ai? întrebă negustorul, zâmbind. Dacă stă în puterile mele, mă voi strădui să ți-o îndeplinesc.

Atunci papagalul spuse:

— În Bengal, nu departe de orașul în care mergi tu după cumpărături, este un câmp. În mijlocul lui e un copac mare în care își au cuiburile o mulțime de papagali

Te rog, du-te până la copacul acela și spune-le papagalilor din partea mea, salam"! apoi vorbește-le astfel: „Papagalul meu, care stă în colivie, mă roagă să vă spun că voi zburăți liberi prin păduri și grădini și nu vă gândiți la cei obidiți. Aveți inimi de piatră. Iar atunci când arareori vă abateți din zbor deasupra celor captivi, abia dacă priviți o clipă spre ei și plecați mai departe în drumul vostru. Dacă nu ne veți ajuta, vom muri între gratiile coliviilor noastre". Ei vor trebui să-ți răspundă, iar tu să-mi aduci răspunsul lor. În felul acesta îmi faci un mare bine.

— Am să-ți îndeplinesc dorința, îi i negustorul.

Odată ajuns în Bengal, negustorul cumpără te mărfurile de care avea nevoie, și, înainte de a porni spre casă, se duse în câmpul de care-i vorbise papagalul. Privi cu luare-aminte și văzu un copac mare de tot și foarte bătrân, pe ramurile căruia era așezat un stol de par Negustorul se porni să strige:

— Ei, papagalilor! Papagalul meu vă transmite prin mine „salam”.

Apoi rosti mesajul papagalului său și. așteptă. punsul. Dar n-apucă să termine, că, unul după altul, papagalii căzură morți la pământ. Negustorul se minuna. „Desigur, se gândi el, papagalii aceștia au fost cândva prietenii cei mai apropiați ai papagalului meu. Cum au auzit de el, au și murit1.

Privi îndelung la papagalii morți, apoi se întoarse în oraș și porni spre casă.

Ajuns cu bine între ai săi, le împărți tuturor darurile aduse, fiecăruia ce și-a dorit. Numai papagalului n-avea cum să-i dea răspunsul cerut și, cum se temea să-i aducă vestea morții prietenilor lui, nu-i spuse nimic.

Papagalul așteptă un timp și, în cele din urmă, întrebă:

Salam - salut.

— Stăpâne, ai uitat oare să le spui „salam” prietenilor mei? De ce nu-mi spui care a fost răspunsul lor?

— Ba le-am spus „salam” din partea ta, răspunse negustorul, clar n-am primit niciun răspuns.

Mâhnit peste măsură, papagalul spuse:

— Povestește-mi tot ce-ai văzut acolo.

Și așa, negustorul fu nevoit să povestească în ce fel sau petrecut lucrurile.

— Am ajuns în câmpul de care mi-ai vorbit. Am zărit copacul în care stăteau papagalii. Dar abia am apucat să le spun ce m-ai rugat tu și, dintre ramuri, rând pe rându, au căzut cu toții morți la pământ. Iată de ce nu ți-am putut aduce niciun răspuns.

Cum termină negustorul de grăit toate acestea, papagalul se clătină și căzu mort, de pe legănușul său, pe dul coliviei.

Negustorului i se strânse inima \le mila papagalului și se gândi: „N-ar fi trebuit să-i povestesc de moartea prietenilor lui”.

Luă papagalul de piciorușe și-l azvârli pe geam.

Papagalul își întinse însă aripile și își luă zborul!

Negustorul pricepu atunci că papagalii cei liberi nu muriseră, se prefăcuseră doar a fi morți, învățându-l în felul acesta pe tovarășul lor captiv ce trebuie să facă pentru a-și dobândi libertatea.

Negustorul și maimuțele

Un negustor se opri se odată la umbra unui copac, făcând și mai tragă sufletul, lăsându-și coșul cu mărfuri alături. Coșul era plin-ochi cu fesuri roșii, pe care negustorul avea de gând să le vândă în orașul vecin. Purta și el pe cap tot un fes roșu. Șezu el ce șezu sub copac, apoi se lungi de-a binelea. Adia un vânticel plăcut, negustoru; începu să moțăie și, în cele din urmă, adormi buștean.

Deasupra lui, între crengile copacului, niște maimuțe se holbau în liniște la negustor. Îndată ce acesta adormi, maimuțele săriră din copac, înhățară toate fesurile și se cățărară înapoi. Își îndesară fesurile pe cap și începură să sară de pe o creangă pe alta, făcând o larmă de răsuna jungla.

Negustorul fu și el trezit de țipetele lor și văzu coșul gol – nici urmă de fesuri. „Ce isprava! – se gândi el. Unde mi-au. dispărut fesurile? Doar nu le-o fi furat cineva!” Privi în sus și zări maimuțele gătite cu fesurile lui, țopăind încântate de pe o creangă pe alta.

Încercă să le sperie, strigă la ele – dar degeaba – nici vorbă să-și recapete bunurile. Furios foc, omul își smulse fesul din cap și. dând cu el de pământ, strigă:

— Încaltea, na, luați-l și pe ăsta! Ce să fac cu un singur fes?

Maimuțele, trebuie s-o spunem, imită cu mare hărnicie gesturile omului. N-a apucat bine negustorul să-și trântască fesul la pământ, că de îndată maimuțele își smulseră și ele fesurile din cap și le aruncară pe jos. Negustorul le adună repede, le așează. În coș și-și văzu mulțumit de drum.

Postmoni

Trăia odată, pe țărmurile râului sfânt Gange, într-o colibă înjghebată din frunze de palmier, un pustnic înțelept. Zilele lui se scurgeau liniștite, toate la fel: din zori

și până seara pustnicul stătea pe malul râului cugetând, iar seara, după ce își făcea o fiertură săracă, mânca și se culca.

Pustnicul își ducea traiul singur de tot, în apropiere nu se mai afla niciun om. Se aciuiseră în coliba lui doar un șoricel, care se hrănea cu firimiturile pe care i le arunca pustnicul. În timpul zilei șoricelul alerga prin colibă, iar seara se culca la picioarele pustnicului.

Pustnicul se deprinsese cu șoricelul și-l iubea atât de mult, încât îi povestea bucuriile și necazurile lui, ba chiar se și sfătuiau împreună.

Așa treceau zilele, una după alta. Într-o seară, pe când pustnicul ședea la masă, șoricelul îi spuse:

— Stăpâne, ești atât de bun cu mine, încât m-ai învățat chiar și graiul tău. Dacă nu ți-ar fi cu supărare, te-aș ruga să-mi faci un hatâr.

— Ce vrei să mă rogi? Vorbește, n-o să mă supăr.

— Tu pleci toată ziua de acasă. Când lipsești, vine pe aici o pisică, iar eu aproape că mor de frică. Dacă n-ai fi tu, de mult m-ar fi mâncat.

— Ce-ar trebui să fac pentru tine? Întrebă pustnicul.

— Dacă ai vrea, ca să pot fi și eu liniștit, preschimbă-mă în pisică.

— Bine, spuse înțeleptul, vei fi pisică.

El stropi șoricelul cu apă fermecată și, cât ai clipi din ochi, șoricelul fu preschimbat în pisică. Ba chiar de îndată începu să miaune: „Miau-miau, miau-miau”.

Trecură astfel câteva zile. Odată, pustnicul îl întrebă pe șoricel:

— Ei, ești mulțumit că ești pisică?

— Tu ești așa de bun, răspunse el, dar să vezi...

— Ce vrei să spui? se miră pustnicul.

— Câteva zile am fost fericit, spuse șoricelul. Dar iar am dat de necaz! Când tu nu ești acasă, de undeva, nu știu de unde, vine un câine rău și se uită la mine atât de fioros, încât îmi îngheață sângele în vine.

— Și ce-ai dori acum? Întrebă pustnicul. Ghemuindu-se la picioarele lui, șoricelul-pisică spuse:

- O, dacă ai putea să mă prefaci în câine, aş fi fericit.
- Bine, răspunse pustnicul.
- Stropi cu apă fermecată pisica şi rosti:
- Fii câine!

Abia rosti cuvintele acestea, şi şoricelul-pisică se prefăcu într-un câine mare.

Iar a mai trecut o zi, apoi alia. şi şoricelul-câine veni la pustnic.

- Trebuie să te supăr din nou, spuse el
- De data asta ce s-a mai întâmplat?
- Vezi tu, stăpâne, nu-mi pare bine că m-am prefăcut în câine. Câinele e un animal, mare şi nu se poate sătura cu mâncarea puţină pe care mi-o laşi tu. Dacă m-ai prefăce în maimuţă, aş trăi fără nicio grijă. Aş sări de pe o creangă pe alta şi m-aş hrăni cu tot felul de poame; aici sunt sumedenie. Ştiu că tu eşti bun şi de aceea am cutezat să te rog să mă prefaci în maimuţă.

Pustnicul îl stropi iarăşi cu apă fermecată şi spuse:

- Vei fi maimuţă!

Şoricelul-câine se prefăcu în maimuţă şi începu să zburde prin copaci. Acum se simţea chiar fericit.

Dar nici fericirea aceasta n-a durat mult. A trecut iarna, a trecut şi primăvara şi a „venit vara cea toridă. Gangele îşi împrăştie apele şi le strânse în albia sa, canalele şi heleşteiele secară. Era atât de cald, că numai o blană de maimuţă mai lipsea...

„Dacă aş putea ajunge până la Gange să beau apă... visa şoricelul-maimuţă. Dar ce te faci că la râu sunt nori de ţânţari care te înţepă fără milă”.

Au mai trecut câteva zile şi şoricelul-maimuţă se aşeză iarăşi la picioarele pustnicului, zicând:

- Nu. stăpâne, nu mai pot îndura!
- Iarăşi s-a petrecut ceva rău?
- Mor de sete. Ei, dacă m-ai prefăce într-un ţintar! Încheie el oftând.

Înţeleptul îşi iubea şoricelul şi nu putea să nu-i împlinească rugămintea. 11 preschimbă în ţintar.

De îndată, şoricelul-ţintar zbură până la Gange şi

bău cu nesaț din apele lui. De cum își potoli setea, se simți fericit.

Și iarăși trecu o zi, apoi alta. În cea de-a treia zi, zburând deasupra potecilor din vecinătate, șoarecele-țânțar văzu un cortegiu măreț: rajahul se ducea la vânătoare. În fruntea cortegiului, călare pe un elefant uriaș, mergea rajahul, având-o alături pe răni, soția lui. Colții lungi de fildeș ai elefantului erau împodobiti cu diamante și mărgăritare, pe cap avea o diademă de aur, iar pe spinare un valtrap de brocart țesut cu aur. Slugile îl apărau pe rajah și pe elefantul său, alungind țânțarii cu niște evantaie uriașe, încât unul n-ar fi putut să se apropie.

Întâlnirea cu acest cortegiu pompos îl umplu de fărăciune pe șoricelul-țânțar. Cine era el? Ia, acolo, *un* biet țânțar! Nimeni nu-l bagă în seamă, nimeni nu-l dezmiardă, nu-l împodobește ca pe elefant.

Trist, amărât, șoricelul-țânțar se duse la pustnic. Pustnicul îl zări și se miră:

— Nădăduiesc că acum ești mulțumit, spuse el.

— Nu, stăpâne, răspunse șoricelul. Ce mare mulțumire să fii țânțar! Dacă m-ai preface în elefant, asta da! Aș purta valtrap aurit, iar pe spatele meu ar ședea rajahul însuși!

Pustnicul surâse și spuse:

— Nu face să te întristezi pentru atâta lucru. O Te voi pl eface în elefant.

Într-o clipă, șoricelul se preschimbă în elefant, dar nu într-un elefant oarecare, ci într-unul împărătesc.

De îndată, ca din pământ, se iviră slugile rajahului și-l luară cu ei.

Și ce-l mai dezmierdau pe elefant! Zece slujitori aveau grijă de el. Ziua îl hrăneau și-l dichiseau, iac noaptea vegheau și alungau țânțarii din preajma lui.

„Ce bine e! se bucura șoricelul-elefant. Păi eu trăiesc ca un rajah!”

Trecură astfel câteva zile.

Într-o dimineață, răni se pregăti să meargă la Gange. să se scalde. Rajahul hotărâse ca răni să călărească

elefantul cel nou și porunci să fie adus de îndată. Când rajahul se așează în șa, elefantul nu-și mai încăpu în piele de mândrie și de bucurie.

„Ce cinste pe mine, își spuse el, însuși rajahul șade pe spatele meu”.

Apoi se sui răni pe spinarea elefantului. Elefantul fu cuprins de furie: „La urma urmelor, răni e doar o femeie și e rușinos pentru mine să port în spate o femeie”.

Își aplecă grumazul și-și scutură cu atâta putere trupul său uriaș. Încât răni zbură din șa. Slugile alergară într-un suflet. Rajahul, da, da, chiar rajahul! se dădu jos din șa. O ridică pe răni și. porunci să fie adus un covor. El o așează pe răni ușurel pe covor și începu să-i sufle colbul de pe haine. Și cu câtă dragoste, cu câtă gingășie făcea toate astea! Arătând spre elefant, rajahul spuse:

— Duceți-l de aici, legați-l lângă grajd. Dați-i jos valtrapul și pedepsiți-l cum se cuvine.

Elefantul se întrista peste măsură. Și nu pentru că urma să fie pedepsit și i se lua strălucitorul brocart de pe spinare, ci pentru că văzuse cât de mult o iubea rajahul pe ranr. mai mult decât își iubea elefantul.

„Ei, dacă aș fi eu răni...” se gândi șoricelul-elefant.

Noaptea, pe când slujitorii dormeau, șoricelul-elefant dădu fuga la pustnic.

— Ei, în sfârșit, ești mulțumit de soarta ta? întrebă acesta.

— Nu! spuse șoricelul-elefant. Nu, pentru că am văzut că rajahul o iubește pe răni mai mult decât își iubește elefantul.

— Doar n-ai vrea să fii răni? se minună pustnicul...

— Ba da, stăpâne, rosti șoricelul-elefant și, stânjenit, își lăsă trompa în jos.

— Ei, răspunse pustnicul, ce vrei tu nu mi-e nici mie cu puțință a îndeplini. De unde vrei să scot eu o împărăție și un rajah care să-ți fie soț? Nu, nu te pot face răni. Dacă vrei însă, pot să te prefac într-o fată frumoasă. Ce zici?...

— Vreau, sigur că vreau, se bucură șoricelul-elefant.

Pustnicul cel înțelept îl stropi cu apă fermecată și

într-o clipă șoricelul-elefant se prefăcu într-o fată foarte frumoasă. Înțeleptul îi dădu numele de Postmoni.

Postmoni rămase în coliba pustnicului. Culegea poame și flori, împletea coronițe, asculta ciripitul păsărilor.

Într-o seară, pe când Postmoni ședea în colibă și împletea o coroniță, apăru în prag un străin, îmbrăcat în straie foarte scumpe și frumoase.

— Cine ești tu? întrebă Postmoni. După straie, nu ești din partea locului.

— Am pornit la vânătoare. Goneam după un cerb, dar cerbul mi-a scăpat. Sunt tare înfometat, de aceea am intrat în prima colibă pe care am întâlnit-o. Bucuros aș fi dacă mi-ai da ceva de mâncare.

— Intră, spuse Postmoni. Noi suntem foarte săraci, dar îți voi da bucuros tot ce se găsește pe aici. În veșmintele tale bogate pari asemenea unui rajah.

Oaspetele răsă fără să spună o vorbă. El era într-adevăr rajah. Postmoni îi aduse un ulcior cu apă, apoi plecă în pădure și repede se și întoarse. Culesese un fruct neasemuit de frumos și-l oferă străinului.

1 Specie de mac din care se extrage drogul numit opiu.

— Îmi pare bine că am ajuns în pădurea aceasta? se bucură străinul. O fată atât de frumoasă și de bună merită să fie soție de rajah.

Când se întoarse pustnicul, rajahul îi mărturisi că o ia pe tânăra fată de soție.

O duse pe Postmoni în palatul său, unde sărbătoriră nunta. Rajahul o iubea nespus de mult pe frumoasa lui soție și îi îndeplinea toate voile.

Toate bune și frumoase, Postmoni era acum fericită. Doar că sufletul și năravurile ei tot șoricești erau, și curând ele ieșiră la iveală.

Într-o zi, pe când se plimba, Postmoni se opri lângă o fântână adâncă și se privi în apa ei. Și deodată, inima ei de șoarece se strânse de frică. Postmoni simți că totul se învâртеște în jurul ei și căzu în fântână.

Îndurerat, rajahul porunci ca fântână în care căzuse

Postmoni să fie acoperită cu pământ, iar deasupra ei să se ridice un mormânt. În scurtă vreme, pe mormânt crescură niște flori minunate, ele frumoase, numite Postmoni.

Erau atât de frumoase florile de postmoni, încât nu-ți puteai lua ochii de la ele. Dar florile acestea au pricinuit oamenilor mari, nenorociri, semințele lor fiind tare vătămătoare. Cei ce fumează postmoni dobândesc cele mai urâte trăsături, asemănătoare animalelor în care s-a întruchipat șoricelul cel nemulțumit și fricos; sunt agresivi, precum câinele, murdari ca maimuțele, răi ca țânțarii, cu pleoapele umflate și ochii mici ca ai elefanților.

Bărbierul cel sărac

Trăia odată în India un bărbier sărac, care avea o nevastă foarte arțăgoasă. Toată ziua îl cicălea pe bietul om că nu câștigă destui bani.

— Când eram la taica acasă, turuia fără contenire I femeia, mâncam de trei ori pe zi, și ce bucate gustoase aveam: orez, pește, legume... De când m-am măritat cu tine, o dată nu m-am săturat și eu ca oamenii. Dacă - știai că nu-ți poți ține nevasta, nu trebuia să te însori!: Și se mai spune că numai vādanele stau nemâncate! Da' [eu ce să zic? Eu nu sunt lihnită de foame? Și asta numai \ din vina bărbatului meu!

Și o ținea tot așa, zi de zi. Cât poate răbda un om? I se făcu lehamite bărbierului și se hotărî să-și ia lumea în cap. Puse într-un sac foarfecele cele mari și cele mici, oglinda, briciul, piatra de ascuțit, lighenașul de aramă și-i spuse nevastei:

— Dacă am să câștig bani. mă întorc, de nu, mă duc unde m-or duce picioarele...

Trecu bărbierul dintr-un sat în altul, iar seara sosi într-o pădure. Se așază sub un copac stufos să se odihnească și începu să cugete în sinea sa: „De ce, oare, m-am născut eu sub o stea fără noroc? De când mă știu n-am avut și eu o singură zi bună”.

În timpul acesta, chiar în copacul sub care se așezase bărbierul se afla cățarat un drac. Văzându-l pe om, coborî binișor pe pământ. Se proțăpi în fața bărbierului și,

desfăcându-și larg brațele-i mari ca două crengi de copac, se porni să vorbească fonfăind:

— A, tu erai, bărbierule! Ce-ai spune dacă te-aș mânca? Ești în mâinile mele. nu-i nimeni pe aici care să-ți vină în ajutor!

Bărbierul încremeni de spaimă. Și cum să nu se sperie? Avea dracul niște colți mari și strâmbi! „Ce să mă fac?” se gândi omul. Vezi, însă, că nu degeaba bărbierii au faima de a se număra printre cei mai șireți și mai isteți oameni.

— Ei, drace, spuse bărbierul, ia vâără-te în sacul ăsta! Tocmai pe tine te căutam, dinadins m-am oprit aici.

Vreau să scot untul din draci, d-aia și umblu cu sacul după mine și strâng toți dracii din țară. Dacă nu crezi, uită-te în sac.

Spunând acestea, bărbierul desfăcu doar puțin gura sacului în care se afla oglinda. Se uită dracul și vede că așa era: în sac stătea un drac cu niște brațe tot atât de mari și cu niște dinți tot atât de strâmbi că ai lui.

Acuma fu rândul dracului să încremenească de spaimă. „Ei, drăcie, își spuse el. Am vrut și eu să mănânc un om, și, când colo, am picat eu în mâna lui”.

— Ei, cum facem? Te vâri singur, întrebă bărbierul cu asprime, sau trebuie să-mi suflec eu mânecile?

Dracul își încrucișa mâinile pe piept:

— Domnule bărbier, cruță-mă, te rog, se milogi el. Am să-ți fiu slugă credincioasă, am să fac tot ce-mi vei cere...

— Cine ar sta să creadă ce spune dracul? se miră bărbierul. În toată India nu găsești mincinoși mai mari decât voi. Când dați de necaz, făgăduiți marea cu sarea, dar când e să vă țineți de cuvânt, ia-i de unde nu-s!

— Nu, nu, stăpâne, spuse dracul în timp ce lacrimi-le-i curgeau șiroaie, eu nu mint! Crede-mă, eu n-am mințit în viața mea... n-am înșelat pe nimeni. Dacă vrei, pune-mă la încercare. Poruncește-mi orice vrei și, dacă nu ți-o plăcea cum îți îndeplinesc porunca, vâără-mă în sac.

— Bine, se lăsă înduplecat bărbierul. Adu-mi o mie de

bani de aur. Și mai vreau ca încă în seara asta să apară în curtea mea un hambar, iar până mâine în zori hambarul să fie plin cu orez. Ei, poți să-mi îndeplinești porunca?

— Da, da, pot, spuse dracul dând iute din cap.

Și plecă urâtul și curând se ivi cu un sac plin cu bani. Așeză sacul lângă bărbier și așteptă tăcut, cu capul plecat; îi era frică măcar să și ridice ochii la bărbier.

Acesta strânse banii în poala hainei și-i legă cu un nod strașnic.

— Ia aminte, spuse bărbierul pregătindu-se de cale-nsă dacă astă-noapte nu construiești hambarul și nu-l \ph până sus cu orez. O pățești!

Bărbierul se întoarse mulțumit acasă, răsturnă monele de aur în fața nevestii și-o întrebă:

— În casa lui taică-tău ai văzut vreodată atâta bănet?

De mirare, nevastă-sa nu putea scoate o vorbă

— Monedele din fata ei erau de aur curat. Băi bietul le mată și râse pe înfundate:

— Sunt o mie în cap!

Pentru prima dată, după amar de vreme, nevasta bărbierului îi zâmbi. Îi aduse apă, prosop, un evantai și îi use dragăstos:

— Spală-te și odihnește-te, eu mă duc să cumpăr de mâncare.

Și toată ziua fu foarte iubitoare cu el.

Dimineața, nevasta bărbierului se uită afară pe geam și se minună: în curte apăruse un hambar nou. Se uită în hambar - era plin cu orez.

— Ce-i asta? De unde a apărut? își întrebă ea bărbatul.

— Eu, cu iscusința mea le-am câștigat, răspunse bărbierul fălos.

Apăru în fugă și dracul și, de cum dispăru stăpâna: casei, se apropie de bărbier și-l întrebă:

— Ce poruncă ai să-mi dai, domnule bărbier?

— Uite - ce-i, răspunse bărbierul, adă-mi sare, ulei: legume și două vaci. Și mai am o treabă pentru tine: în fiecare seară să-mi aduci un sac de orez.

— Bine, spuse dracul, cu ochii în pământ.

Așa trecea zi după zi. Bărbierul se îmbogățise și era foarte fudul. Nu mai umbla prin casele bogătaşilor să-i

[radă, să-i pieptene, stătea toată ziua picior peste picior, un boier. Iar nevasta lui nici mâncare nu mai gătea.

[nici odăile nu le mai deretica, toată treaba o făceau slugile.

Odată, pe când dracul se apropia cu sacul de orez în spinare de casa bărbierului, se întâlni cu unchiu-său, fratele mamă-sii. Unchiul ducea o oaie pe care o furase de pe o pârlăoagă.

Dracul cel bătrân văzu că nepotu-său căra un sac în spinare și se înfurie:

— Ce mai e și asta? Un drac să care un sac așa de greu! Pentru cine te trudești așa?

— E sacul stăpânului meu.

— Al stăpânului tău? se miră dracul cel bătrân. Și cine, mă rog, e stăpânul tău?

— Bărbierul.

— Un om? se mânie el. Vai de capul nostru, ți-ai făcut neamul de rușine. Unde s-a mai văzut ca dracul să-l slujească pe om? Dacă dracii află de rușinea asta, nu mai poți da ochii cu ei.

— Habar n-ai ce fel de om e bărbierul! Umblă prin pădure și prinde dracii. Cu ochii mei am văzut unul în sacul lui.

— Vai, vai, vai, răsă dracul cel bătrân, că tăntălău mai ești! Da' tu crezi că se poate scoate unt din draci? Bărbieritor le-a mers buhul de cât sunt de vicleni. El a ghicit imediat că ești prost și te-a pus să-l slujești. Merg eu acum cu tine, să văd și eu ce bărbier e ăsta care ține draci în sac.

— Păi, face să-l vezi, spuse dracul cel tânăr. Dar du-te singur, nu țin să-l mai întâlnesc vreodată. Mie, numai cât mă uit la el și-mi sare inima în piept ca pasărea în colivie!

Dracul cel bătrân plecă singur la bărbier. Iar în timpul acesta, bărbierul stătea la geam și-și aștepta dracul să-i aducă orezul.

Deodată văzu pe poteca de lângă salcâm o umbră mare.

„Mi se pare mie că e dracul, gândi bărbierul. Dar e alt drac, nu-i cel care mă slujește pe mine. Iar ăsta nu vine el de florile mărului”.

3 56

Bărbierul mai întâi se sperie, apoi însă se socoti repede cum să scape. Scoase oglinda din sac, o propti pe marginea ferestrei și strigă:

— Ei, cine-i acolo?

Dracul cel bătrân se uită să vadă dincotro vine glasul și zări la fereastră un drac bătrân și urât. Scoase un strigăt și o luă la sănătoasa cât îl țineau picioarele.

În scurt timp, toți dracii luară cunoștință de bărbierul cel grozav. De atunci niciun drac nu s-a mai arătat vreodată în satul bărbierului, afară, se înțelege, de cel ce-și îndeplinea slujba de slugă.

POVESTE ITALIANA

repovestită de ADRIANA LĂZARESCU

Întrecerea între un crap și o vulpe într-o bună zi, o vulpe, mergând de-a lungul apei, care curgea prin mijlocul unei poieni, văzu pe margine un crap nemișcat.

Mai mult ca să se convingă că e viu și nu se lasă înhățat, vulpea intră în vorbă:

— Crăpceanule, nu mă mir că lâncezești, jumătate în

— Apă și jumătate pe uscat! Am auzit că ești cel mai leneș dintre toți ai tăi, că nu ești în stare să alergi defel. Să fie oare adevărat?

Spre necazul vulpii, crapul se trezi din amorțire și-i răspunse destul de repede:

— Flecăreli, cumătră vulpe! Ca totdeauna... alerg la fel de iute ca și tine, îi răspunse crapul.

— Nu te cred, îi vorbi din nou vulpea, decât dacă primești să ne luăm la întrecere.

— Pun rămășag că sunt mai vioi ca tine, se sumeți crapul.

Și-au fixat mai întâi locul unde aveau să se oprească, deoarece de pornit o porneau chiar de acolo, și după aceea

s-a hotărât ca vulpea să alerge de-a lungul apei, iar crapul... firește, prin apă.

Crapul era renumit de leneș, asta o știa bine vulpea, dar ea nu mai știa că el în schimb, era isteț la minte. Așadar, de îndată ce s-a cufundat; în apă, a. și dat de veste și toți crapii – cât ai zice pește – au aflat de rămășag și am hotărât să-i joace o farsă vulpii.

Gâfâind din greu, vulpea, după ce alergase o bună bucată de drum, strigă înspre apă:

— Crapule, m-ai ajuns?

— Iată-mă, aici sunt! îi dădu răspunsul crapul din dreptul ei.

Vulpea continuă să fugă, dar, după câteva minute, iar se opri să întrebe:

— Crapule, m-ai ajuns?

— Iată-mă, odată cu tine! îi răspunse, bineînțeles alt crap, care se afla în dreptul ei.

Și tot așa, ea continuă să întrebe, și crapul, aflat în locul cel mai apropiat de ea, îi răspundea neîntârziat. Până când ajunse vulpea, mai mult moartă decât vie, la locul hotărât de sosire, abia-abia mai izbuti să întrebe:

— Crapule, unde ești? Ai ajuns?

Și crapul de lângă ea îi răspunse lenevos, tăvălindu-se pe marginea apei:

— Dacă ai ști de când te aștept, cumătră vulpe! Dar, după cum văd, a cam trecut multă vreme până să mă ajungi!... Cred că de acum încolo nu te mai iei după flecărelile din jur!

Buimăcită, la început, de oboseală, vulpea nu și-a dat seama ce se petrecuse, dar pe măsură ce ajungea la vizuina ei, se dezmeticea și deodată i-a trecut prin minte șiretenia crapului. Dar n-a mai avut ce să facă. Răzbunarea fost doar că din ziua aceea n-a mai deschis gura să stea de vorbă cu crapii, iar dacă a. mai deschis-o vreodată, a făcut-o doar ca să-i înhațe!

POVESTE OLANDEZA

repovestite de ADRIANA LĂZARESCU

Ciocănitoarea și vulpea

O cioară își făcuse cuibul printre ramurile unui copac. În el își depusese trei ouă, din care ieșiseră trei puișori i-ără pene, cu trei ciocuri mititele. O vulpe din împrejurimi, prinzând de veste, se grăbi să ajungă acolo.

— Ei, cucoană cioară! începu șireata, sunt trimisă aici de stăpânul acestei păduri, cu poruncă să tai lemne anume din acest copac. Ce zici?

Speriată, biata cioară începu a se tângui:

— Te rog, îngăduie-mi un răgaz! Să mai crească puțin cei trei pui ai mei, care abia au văzut lumina zilei, și apoi mă voi duce în căutarea altui copac, unde să-mi fac alt cuib.

— Eu, una, mă încred în făgăduiala ta, dar cum să-l fac pe stăpânul meu să mă creadă? Poate-mi dai un zălog, să-l conving că-ți vei ține vorba. Ai trei pui; ce-ar fi să-mi dai unul din ei, să-l duc stăpânului?

Cioara, nu prea isteată din fire, cârâi ea ce cârâi, dar, în cele din urmă, se lăsă în voia viclenei, și-i dădu un pui.

Dar după vreo două, trei zile, vulpea veni iar lângă copacul cu pricina.

— N-am ce-ți face, coană cioară, stăpânul m-a trimis din nou să tai copacul ăsta și chiar aici! strigă vulpea.

Mai speriată, cioara cârâi și mai tare, rugând-o fierbinte s-o mai păsuiască și, fără ca vulpea să-i mai ceară alt pui, i-l dădu de bunăvoie.

— Nu mă alunga de aici, și drept mulțumire du-i stăpânului tău alt pui de-al meu.

Vulpea făcu nazuri, c-o fi, c-o păți, dar prefăcându-se înduioșată, la urmă primi târgul. Și, luând puiul, îi îngădui bieteii zburătoare să mai stea un timp în cuibul ei.

La câteva zile după această întâmplare, iată că pe deasupra cuibului de cioară zbura o ciocănitoare. Văzmd-o pe surată atât de amărâtă și cu un singur pui alături de ea, îi strigă:

— Ei, coană cioară, ce ți s-a întâmplat de ești atât de posomorâtă?

Și cioara îi povesti toate cele întâmplate cu vulpea:

— Eu sunt sigură că toată povestea cu tăiatul

copacului e numai o născocire de a vulpii, ca să-ți înghită puii.

Dacă o mai veni, ia-o la goană și spune-i că nu crezi o iotă din scornelile ei. Și, mai ales, nu te mai lăsa păcălită să-i mai dai vreun pui!

Nu trecu mult și vulpea, învățată la ospăț de pui de cioară fără prea mare strădanie, apărui din nou, depănându-i aceiași poveste, amenințând că de data asta chiar avea să înceapă să taie copacul. Dar cioara îi răspunse precum o învățase ciocănitoarea.

Înfuriată la culme de cutezanța ciorii, devenită peste noapte îndrăzneată, vulpea îi strigă înveninată:

— Nu poate să fie din capul tău tot ce spui tu acum.

Bănuiesc c-ar fi ciocănitoarea, înțeleaptă care ți-a deschis ochii... dar lasă, c-o învăț eu minte! Și de nu m-oi

I răzbuna eu pe ea și pe toți puii ei...

Și alergă în goana mare.

Deodată se întinse pe iarbă și se prefăcu moartă. **t** și cine zbură tocmai atunci pe acolo? Chiar ciocănitoarea leu buclucul. Ca să se încredințeze că vulpea era într-adevăr moartă, începu s-o pigulească. Dar când să ajungă la cap, pulpea căscă o gură cât toate zilele și... haț! o prinse. Eu o ultimă speranță, ciocănitoarea o întrebă:

al - Povești Nemțiritoare. 3»

— Ce rău ți-am făcut eu ție, de mă ții între fălci cu atâta strășnicie?

— Mai întrebi ce rău mi-ai făcut?...

Dar n-apucă să-și termine vorba, că, de cum deschise mai bine botul să vorbească, ciocănitoarea țâșni cât mai sus pe copacul cel mai apropiat. Vulpea, păcălită, încercă să sară după ciocănitoare, dar tot cățărându-se până pe la jumătatea copacului, alunecă și muri de-a binelea. Părea să fi fost o răsplată binemeritată.

POVESTE POLONA

repovestită de ADRIANA LĂZĂRESCU.

Cei doi măgăruși într-o bună zi, doi măgăruși se pomeniră legați de

gât cu o sfoară, siliți astfel să stea unul lângă altul,

ca i oameni parcă, legați de aceeași soartă. Cum stătea lui cu spatele la celălalt „unul se uita la răsărit, în timp celălalt se uita la apus. La o oarecare distanță de ei, cele două părți opuse, se aflau două grămăjoare fru

se de fân proaspăt cosit. Mirosul finului gâdilându-le nările, din ce în ce mai îmbietor, ei începură să tragă id, când unul și când celălalt, unul într-o parte și

Halt în partea opusă, fiecare vrând să ajungă la fânul proaspăt cosit. Dar cum amjndoi erau la fel puternici, și sfoara scurtă, niciunul din cei doi măgăruși nu. izbuti să ajungă la fânul aflat în fața fiecăruia din ei

Pe măsură ce timpul trecea, creștea și foamea lor, și cresc îndule foamea le creștea și forța cu care trăgeau.

Cil pe-aci să moară strangulați, mai înainte ne a muri

Ide foame, în fața finului neatins, când unul din măgăruși încercă să-i spună cu sfială celuilalt:

— Tu nu crezi că ar fi o idee bună să mergem așa unul lângă celălalt și să ne apropiem de prima grămăjoară de fân, apoi să facem la fel și cu a doua?

— Năstrușnică idee! Cum de ți-a venit așa deodată?! Dacă nu vrem să murim sugrumați, cred că numai așa putem face. Hai să încercăm! se învoi fără zăbava măgărușul.

Și, ca doi frați buni de suferință, se așezară cu încredere unul lângă altul și isprăviră cât ai clipi prima grămăjoară de fân, și tot alături unul de altul se apropiară de cealaltă grămăjoară. După ce se ospătară bine, primul întrebă:

— Iar acum. dacă am pornit-o tot așa, unul lângă altul, mergem spre râu să ne potolim setea?

— Mergem.

Și într-adevăr, măgărușii, au pornit-o tot împreună, legați de „aceiași sfoară, spre râu. S-au răcorit și s-au plimbat pe marginea apei, fericiți că își uniseră puterile. În loc să tragă unul într-o parte și altul într-alta, până la nimicire.

POVESTE SCOȚIANĂ

repovestită de ADRIANA LAZARESCU

Vulpea și corbul

Cândva, de mult de tot, o vulpe își avea vizuina lângă scorbură unui copac, în vârful căruia își făcuse cuibul un corb puternic și isteț. Câtăva vreme, fiecare și-a văzut de propria sa viață, fără să-i pese de vecini. Niciodată nu-i trecuse prin minte corbului să afle cum o ducea vulpea, cu ce anume se hrănea ea, după cum și cumătră > vulpe, găsind? destule de-ale gurii în pădurea în care ilrăia, nu mai avea de ce să se gândească la corbul din vârful copacului. Când vulpea își îngrămădea proviziile an scorbură, aproape că și uita de vecinul ei, corbul. Și-au dus-o astfel multă vreme, până când, într-o bună zi, adică [rea pentru vulpe, se întoarse acasă frântă de oboseală și [lihnită de foame. Nu înhățase nicio pradă. Ajunsă în vizuina ei, toată noaptea se frământase în fel și chip cum kă – și facă rost de hrană. Și iată că o străfulgerare a minții pl agere îi veni în ajutor! Corbul! Vecinul ei! Ce-i drept, în lumea animalelor i se dusese vestea de isteț, dar oare te-a vulpea, nu avea renume de mare șireată? O atrăgea întrecerea cu corbul, așa că trecu dis-de-dimineată la faptă.

— Cumetre corb, începu ea să intre în vorbă, trăim de atâta timp în dulce vecinătate, și totuși, până acum, nu pe-am împrietenit. Măcar de acum încolo am putea-o face.

— Cumătră, tare ademenitoare ești cu glasul-ți mios, par după atâtea pățanii prin câte au trecut cei din neamul Ineu, care s-au ciocnit mereu cu cei din neamul tău, mă fcam îndoiesc de sinceritatea ta. Prea suntem deosebiți

16 S

ca să putem lega o prietenie. Tu vânezi, iar eu sunt vânat. Prin urmare...

— Nu înseamnă că dacă suntem două ființe diferite nu putem fi totuși prieteni. Cine ar fi crezut vreodată că un purice ar putea fi prietenul unui șoricel? îi cunosc pe amândoi și știu ce bine o duc împreună în casa unui bogătaș, ajutându-se unul pe altul. Când bogătașul are un caș în mână, puricele îl înțeapă; și când bogătașul lasă

cașul ca să caute puricele, șoricelul îi ia cașul, și așa mai departe. Deși sunt atât de diferiți, iată că trăiesc într-o bună prietenie și înțelegere.

— Nu mă îndoiesc că puțința de a se ajuta o au toate viețuitoarele. Totul este să vrei să faci bine și să gândești curat. Dar firea ta. cumătră vulpe, o cam știe toată lumea. Nu prea s-a dovedit sinceră și nici prea darnică, din câte știu. Tare mi-e teamă că nu prea ți-a mers bine în ultimele zile și acum te gândești la vreun șiretlic...

— Mă crezi deci o vicleană și atât! Dar tu greșești, deoarece și un uliu de-ai fi fost, tot aș fi ținut să ne împrietenim, mai încercă vulpea.

— Și-ai fi făcu rău, deoarece cine face ceva la întâmplare riscă să pățească cum a pățit pasărea cea îngâmfată.

— Ce pasăre? întrebă vulpea uluită.

— Odată, o pasăre îngâmfată, zburând deasupra unei turme, văzu un uliu cum își înfige ghearele într-un miel și cum zboară cu el în văzduh. Crezând că și ea era în stare de așa ceva, își încercă puterea. Dar gheruțele ei rămaseră încâlcite în spinarea mielului pe care-l ochise drept pradă și păstorului nu i-a fost greu s-o prindă și s-o mănânce friptă. Ca să nu-ți mai amintesc de câți strămoși de-ai mei s-au lăsat păcăliți de strămoșii tăi. Așa că tu să-i, i cauți alți prieteni, fi: știu prea multe despre cei din neamul tău și știu să mă feresc.

Luând îl pea nu-i stăpâni un scrâșnet de necaz, din du-se de

— Cumă redinlat prietenia mea, se răbufni corbui.

— Scrî. șnesc, da, de neaz c-am dat de un corb mai. deștept ca o vulpe!

Și aii, roasă mai mult de ciudă, decât de foame.

POVESTE SIBERIANA

repovestită de ADIUANA LAZARESCU

Ursul și țințarul

Într-o bună zi, în vremuri îndepărtate și de mult uitate, un urs stătea la taifas cu un țințar. Și ursul îl întrebă:

— Țânțarule, tu, care nu faci altceva toată ziua decât să înțepi animalele și să le sugi sângele, ia” spune-mi și mie: care e mai gustos?

— Fără îndoială, sângele de om, îi răspunse țintarul.

— Asta înseamnă că și carnea de om e la fel de gustoasă, se gândi ursul cu glas tare.

Și o porni în căutarea omului. Se întâlni cu un băiețaș:

— Tu ești un om? îl întrebă ursul.

— Încă nu, dar în curând \oi deveni, îi răspunse mândru băiețașul, nebănuind nici „pe departe tâlcul întrebării.

— Nu vreau să știu nimic din ce va fi; eu acum am nevoie de un om.

Mergând mai departe, ursul întâlni un cerșetor}: - Tu ești un om? îl întrebă ursul.

— Oi fi fost eu cândva, dar nu-mi mai amintesc de când am ajuns o zdreanță, răspunse bietul cerșetor.

— Nu vreau să știu nimic din ce a fost și nu mai este, pe mine mă interesează să am un om acum, mormăi supărat ursul.

Dar tocmai trecea pe acolo un voinic pe un armăsar alb și ursul se repezi să-i vorbească:

— Tu nu cumva ești un om?

— Și încă ce om! Stai să vezi!

Și când ursul dădu să se repeadă la el, voinicul de pe cal îl răni cu vârful spadei pe bietul urs, care abia, abia se mai târî până la vizuina lui.

Când își mai veni în fire, după o zi-două, îi spuse țintarului:

— O fi bună carnea de om, dar cu omul adevărat nu-i de glumit. Știe să se apere mai bine decât tine. Am scăpat ca prin minune, să nu mă străpungă!

Și de atunci ursul n-o mai pornește așa, la drumul mare, în căutare de oameni, ci preferă să trăiască ceva mai singuratec, sau lângă ai lui, ca mai toți urșii...

POVESTE TURCA

repovestită de LILIANA IONESCU

Brățara de aur

Demult, demult, pe vremea când plopul făcea pere. când timpul curgea ca apa, sub ului – pe suprafața pământului trăia o familie de țărani: bărbatul, nevasta și fata lor.

are sărmani și își duceau zilele lucrând pământul unui agă hapsân. Într-o zi, femeia căzu bolnavă la pat. Puterile îi slăbiră de tot, rămase numai piele și os și niciun leac nu-i era de folos. Într-o altă zi, îl chemă pătâiul ei pe bărbat și îi zise:

— Noi nu prea am dus-o ușor, bărbate. Măcar fata ră de ar trăi mai bine. Vinde tot ce ai și ia-i fetii o brățară de aur. Iar de nil vei putea, să-și aleagă de soț un flăcău care să-i dăruiască o brățară de aur.

Nu zise bine acestea, că și închise ochii.

Dar cei rămași nu aveau alt bun pe lume, decât să trudească spre a-și duce zilele. Veni vremea strânsului recoltei: bietul om puse de-o parte cele convenite pentru el și fata lui, ca să le ajungă până în primăvară și mai puse și un sac pentru femeia lui, care nu mai era pe lumea ăsta. Ce rămase duse la conacul agăi, zicându-și că este partea ce i se cuvenea ca zeciuală. Dădu binețe

și înșiră în fața stăpânului sacii cu grâu, orz, secară și ovăz. Dar numărul lor nu-l mulțumi pe agă. Hapsânul strigă la țăran:

— Atât e partea mea?

— Atât, stăpâne, spuse țăranul.

— Crezi că nu știi cită recoltă ai strâns?

— Din cât am strâns, am pus de-o parte pentru iernatul nostru, al meu și al fetii, iar restul l-am adus în fața domniei-tale.

— Ce-mi pasă mie de iernatul vostru! Să dai numaidecât socoteală ce ai făcut cu sacul ascuns în hambar! tună aga.

Țăranul se temu că a fost prins cu minciuna. Răspunse cu fereală:

— Sacul este pentru femeia mea.

— Pentru femeia ta care a murit?! Unde s-a mai auzit

aşa ceva, spune! De când au început morţii să mănânce pâine?!

— Stăpâne, nevastă-mea a lăsat cu limbă de moarte să vând ce se poate vinde şi să-i iau fetei noastre o brăţară de aur. Cer iertare.

— Să piei din ochii mei! tună aga. Afară! Te alung de pe pământurile mele, pentru că nu-mi dai ascultare. Să nu te mai prind pe aici de mâine, ai înţeles?

Când săteanul ajunsese acasă, fata pricepu că s-a întâmplat ceva cu tatăl ei.

— De ce eşti îngrijorat, tată?

— Dacă eu nu sunt, cine să mai fie? Stăpânul ne-a alungat de pe pământurile lui.

— Ne-a alungat?

— Da.

— De ce?

— Ține morţiş să-i dau sacul pe care l-am pus la păstrare, aşa cum a fost voinţa bielei maică-ta.

— Nu i-l da, tată.

— Şi dacă nu i-l dau, ce ne facem? Nu ne mai îngăduie pe pământurile lui.

— Să plecăm pe alte pământuri.»

— Crezi că acolo nu este un agă? Nu există sat fără stăpân.

— Poate că alţii n-or fi aşa de nemiloşi ca al nostru. Haf să plecăm!

— Nu se poate, fata mea frumoasă! Dacă un stăpân nu te rabdă, cum ai vrea să te rabde altul? Corb la corb nu-şi scoate ochii.

— Să mergem încotrova, unde nu există stăpâni.

— Dar unde s-a mai pomenit aşa ceva?

— La oraş, tată. Să ne luăm ce avem aici şi să plecăm în lume.

— Că bine zici; aşa putem să ne ținem făgăduiala faţă de maică-ta şi o să-ţi iau brăţara de aur.

Îşi strânseseră puţinul avut, sacul răposatei şi hrana lor pentru iarnă, încărcară totul pe samarul de pe spinarea măgarului lor fără urechi şi cu ochii negri şi o porniră spre

oraș... Merse ră drum de vară până-n seară, cale lungă să le-ajungă și poposiră la oraș, dar, numaidecât îi cuprinse mirarea: case, înșirate una lângă alta, piețe, iar în piețe, dughene, tot una lângă alta și ateliere de meseriași. Ditamai hanurile, băile, conacele, seraiurile; în conace stăteau beii, în seraiuri, pașalele. După ce le trecu mirarea, îi cuprinse grija: unde or să doarmă? Bani n-aveau să tragă la han, nici rude sau vreun cunoscut, ca să le dea adăpost. Orașul nu semăna câtuși de puțin cu sătucul lor. În casă încăpeau numai stăpânii ei, așa că se întristară și mai tare.

Dar așa cum lumina zilei împrăstie negura nopții, speranța răsări și în sufletul lor. Pentru că pe lume mai sunt și oameni buni; astfel, o fată, care-i văzuse rătăcind pe străzile orașului, îi întrebă:

— De ce bâjbâiți ca pasărea care s-a rătăcit de cuib?

— Ah, fată dragă, bine mai zici: cuib nu mai avem, printre străini ne aflăm și unde să punem capul, nici vorbă.

Veniți și împărțiți sărăcia cu, mine. Am învățat de la ai mei că trebuie să-l ajuți pe omul în suferință.

— Care ți-e numele, fată bună?

— Giilpembe.

— Ești o făptură cu suflet tare bun, dar mi-e teamă ca vecinii tăi să nu vadă asta cu ochi răi.

— Dumneata vei ține locul părintelui meu și o să-ți spun tată, iar fata dumitale va fi sora mea.

Omul nostru se întoarce spre fata lui:

— Ce spui, Gulizar, ce să facem?

— Spusele lui Giilpembe îmi merg drept la inimă. Dacă aș fi avut o soră, mi-aș fi dorit-o pe Giilpembe.

— Atunci spuneți-vă una alteia soră.

Acasă la Giilpembe, fetele se împăcau tare bine și se îndrăgeau ca niște adevărate surori.

Într-o zi, Gulizar, fata săteanului, îi spuse celeilalte:

— Surioară Giilpembe. n-o să uit binele ce mi-ai făcut. Ne-ai ajutat când ne era cel mai greu. Ți dau un fir de păr din cositele mele: ascunde-l bine. Când ți-o fi mai greu, dă-i foc. Oriunde-aș fi atunci, simțind mirosul, am să

alerg ca pasărea în zbor în ajutorul tău.

— Îți mulțumesc, surioară Gulizar. Și eu îți dau un fir din cosițele mele. Când ți-o fi cel mai bine și cel mai bine, dă-i foc. De unde o să fiu atunci, o să zbor ca să-ți împărtășesc fericirea.

În timp ce fetele puneau la loc sigur firele de păr pe care și le dăruiseră una alteia, tatăl lor își vedea de necazuri. Mai întâi. căută ceva de lucru, dar nu găsi. Apoi căută de-ale gurii și nu găsi nici asta. Deznădăjduit, vându măgarul cel fără urechi și cu ochi negri. Apoi, înstrăina și hrana pe care o pusese de-o parte pentru iernat, iar la sfârșit vându și sacul ce fusese lăsat cu limbă de moarte de răposata lui soție. Venind acasă, zări fața înnegurată a fetei sale, Gulizar, și o întrebă:

— Ce ți s-a întâmplat?

— Ce să mi se întâmple, nimic, zise fata și-i puse în față vasul cu fiertura de fiecare zi.

— Dar voi de ce nu mâncați? Își întrebă omul fetele.

— Nu mi-e unse Gulizar, iar Giilpembe i:

— Dac va i-e foame, nici mie nu mi-e.

— I mâncăm tustrei.

Fotele îi dădură ascultare tatălui lor și se așezară la Doar o-nghiți Giilizar, a doua nu mai merse.

Atunci tatăl o îndemnă:

— Ia e că!

— Nu p

— De c. * „nghiți?

— Iu ne-am ținut făgăduiala făcută mamei.

— Ai spusе omul, și i se tăie pe dată și lui pofta. Ai dreptate, fata mea frumoasă și cu gânduri ne ținem făgăduiala față de măicuța ta, ivit agăi și el ne-a alungat din sat. Acum, mătate cuvântul dat.

A doua zi, omul nostru se duse drept la atelierele bijutierii prin la unul din ei:

— Așa cum a fost voia răposatei mele femei, vreau să-i prind 3 a încheietură fetei mele o brățară de aur.

Bijutierul cumpăni spusеle lui și-i răspunse:

— N-ai nimerit bine, prietene. Noi vindem, și

încercăm aurul, dar nu facem brățări de aur. Du-te în piața meșteșugarilor.

Săteanul se duse drept în piața meșteșugarilor. Era o mite piața, unde meșteșugarii, de-o parte și de alta, unul bătea arama, altul bătea fierul, unul făcea încălțări, altul făcea samare. Era o vânzoleală... Și meșterii toți, muncind din greu, nu-i aruncară o privire măcar omului nostru, așa erau de cufundați în lucrul lor.

Săteanul îl „găsi pe starostele meșteșugarilor, care avea barba albă, iar în preajma lui lucrau meșterii și calfele. Săteanul dădu binețe, iar starostele meșteșugarilor răspunse fără a-și întrerupe lucrul. Apoi îl întreabă ce-l adusese acolo. Săteanul îi spuse durerea lui și ultima dorință a nevestei sale.

— Cum, întreabă starostele, atâta doar? Ce este copilul căruia trebuie să-i pun brățara, fată sau băiat?

— Fată e și nemăritată.

— Ei, dacă e așa, să știi că n-ai nimerit bine. Noi facem aici numai brățări de aur pentru încheieturile bărbaților viteji. Tu, ca să izbândești, du-te de-ți tocmește mai întâi niște încălțări.

Săteanul se îndreptă acum spre prăvălia pantofarului. Îi povesti acestuia cele ce-i spusese starostele. Pantofarul zise:

— Vino peste trei zile, să-ți iei încălțărilor. Omul nostru tare se mai minună:

— Ce încălțări?! Eu vreau brățară de aur.

— Ascultă, omule, îi răspunse pantofarul, starostele a poruncit să-ți fac încălțări. Se vede treaba că nu știi ce înseamnă cuvântul starostelui. O să-ți fac o pereche de încălțări pe cinste, care îți vor purta noroc. Cui i se vor potrivi încălțărilor, aceea îți va fi soție. Du-te și să-ți fie drumul luminat.

Săteanul se întoarse după trei zile, luă încălțărilor, le duse acasă după care plecă la treburile. O vecină le sfătui pe cele două surori:

— Fetele mele, starostele l-a îndrumat greșit pe tatăl vostru. Mai mare peste acest staroste este starostele

fierarilor: ce a făcut starostele pantofarilor nu poate desface decât starostele fierarilor. Mergeți de-l găsiți.

— Noi suntem două fete fără mamă, nu cunoaștem pe nimeni, cum să facem să-l aflăm pe starostele fierarilor?

— Femeia le sfătui ce și cum, iar cele două fete meraseră la starostele fierarilor și primiră de la el o colivie și niște opinci de fier, pe care le făurise acesta.

Într-o zi, pe când fata săteanului, Giilizar, plecase să aducă apă de la cișmea, Giilpembe. găsi prilejul cer mai bun să încerce opincile de fier, care, se vede treaba, erau fermecate, că îndată ce le-a încălțat dusă a fost.

Când Gulizar se întoarse de la cișmea, văzu că ușa era dată de perete, iar în casă nu se simțea nicio suflare.

— Surioară, unde ești, Giilpembe?

Dar nu primi niciun răspuns. Văzu apoi că dispăruseră opincile de fier și înțelese crudul adevăr. O cuprinse tristețea: era ziua cea mai nenorocită de când st prăpădise măicuța ei. „Ce-ar fi dacă, își zise, în loc s-o chem pe Gulpembe în cea mai fericită zi, aş chema-o în cea mai tristă? Ce mult aş vrea să fie acum lângă mine”.

Plângea și se ruga de colivia de fier:

— Ajută-mă, numai tu mă poți ajuta!

Stătu așa ore în șir, mângâind colivia. Când, ce să vezi, se deschise o ușiță care da într-o mică ascunzătoare. Gulizar încălță condurii aduși de tatăl său, se strecură în ascunzătoare și încuie ușița. Pasămite, așa făcuse meșterul coliviei să nu se poată încuia decât pe dinăuntru, iar pe din afară să nu se deschidă cu niciun chip.

Când se făcu seară, omul nostru veni acasă. Căută în dreapta, căută în stânga, nimic; căută prin toată casa, nimic. Întrebă vecinii, nimeni nu văzuse și nu auzise nimic. „Dacă fetele nu mai sunt, mie nu-mi mai trebuie nimic. La ce bun să mai țin în casă colivia? Ia s-o arunc!” Zicând acestea, o luă și o lăsă la poalele unui munte.

Locul acela era plin de vietăți: iepuri, potârnichi, prepelițe. În ziua aceea, doi feciori de agă, ai căror tați stăpâneau peste două sate învecinate, ieșiseră la vânătoare. Feciorii aceștia se înțelegeau, bine, erau buni

prieteni. Ca de fiecare dată, ieşiseră la vânătoare cu calul, când, deodată, văzură că ceva străluceşte puternic în depărtare. Unul dintre cei doi flăcăi era însurat, iar celălalt, nu. Cel însurat zise:

— Prietene, ce se vede în depărtare? Dacă e însufleţit, al meu să fie!

Celălalt zise şi el:

— I Iar dacă e neînsufleţit, al meu să fier Minară caii în galop; câştigă cel neînsurat, care duse colivia la conac. Aici slujeau două fete foarte frumoase, care aveau grijă în fiecare zi de curăţenia conacului: rânduiau cele de trebuinţă şi, când venea vremea de culcare, pregăteau şi patul stăpânului. Când feciorul de agă intra în aşternut, stingeau luminările şi ieşeau fără o vorbă din încăpere. La fel şi în seara aceea... După ce plecară slujnicele, când feciorul fu cuprins de un somn adânc, Gulizar deschise încuietoarea şi ieşi din ascunzătoare; schimbă locul lumânărilor şi se încuie din nou în colivie.

Dimineaţa, stăpânul - Beyoglu se numea - văzu că luminările erau puse altminteri. Se înfurie, chemă slujnicele, le ceru socoteală, dar ele răspunseră cu sfială:

— Stăpâne, noi am făcut totul după rostul dintotdeauna.

În seara următoare, se întâmplă întocmai ca în seara dinainte. Din nou se făcu dimineaţă, dar acum luminările" erau pe colivia de fier. Beyoglu le certă din nou pe slujnice, dar hotărî să dezlege singur taina lumânărilor. În cea de a treia noapte, Beyoglu începu să aştepte, prefăcându-se că doarme. La miezul nopţii, Gulizar ieşi din ascunzătoare, şi, tocmai când se pregătea să schimbe din nou locul lumânărilor, Beyoglu o apucă de mână.

— Ce eşti tu, spiriduş sau fiinţă omenească?

— Nu sunt spiriduş, sunt fiinţă omenească.

— Tu schimbi locul lumânărilor?

— Da, eu.

— De ce le schimbi?

— Am vrut să te pun la încercare.

Beyoglu înţelese pe dată că fata era foarte înţeleaptă.

Cât despre frumusețe, era mai strălucitoare ca luna. Simți cum sufletul i se aprinde de dragul lui Gulizar și îi zise:

— Am o amintite scumpă de la mama mea: e un inel cu briliante; vrei să-l primești ca semn al logodnei noastre?

— Cum să nu, de primit l-aș primi, dar să știi că mie mama mi-a lăsat cu limbă de moarte să-mi fie sortit să am un logodnic care să-mi dăruiască o brățară de aur

— Primește mai întâi inelul, iar restul va fi mult mai ușor.

— Până nu-mi dăruiești brățara de aur, de la mine să nu speri nimic, Beyoglu.

— Știu să aștept, dar, până atunci, primește inel ui în vremea asta, ce-și spuseră cele două slujnice?

„Ce-ar fi să scăpăm de colivie? Ea e pricina necazurilor noastre, să-i dăm foc! Așa îl scăpăm pe Beyoglu, dat și pe noi”. Zis și făcut: când stăpânul plecă la vânătoa: încercară, dar colivia nu luă foc. Mai trebuie spus că Giilizar acum rămăsese de tot înăuntru, din pricină că încuietoarea se stricase. Văzând că nu arde, slujnicele o duseră cât mai departe de conac, într-un loc pustiu.

La căderea serii, Beyoglu se întoarse de la vânătoa). dar, văzând că a dispărut colivia, de parcă o înghit, pământul, începu s-o caute cu înfrigurare. Beyoglu nu mai mâncă și nu mai bău, căzu tare bolnav. Câte leacuri nu fură încercate, în zadar! Beyoglu slăbea văzând cu ochii.

A doua zi, la ivirea zorilor, un flăcău, care-și în turma la păscut, bucuros că găsisese un loc cu iarbă gras auzideodată un geamăt. „Ce poate să fie?; își spuse. zări pe dată colivia fermecată. Dinăuntru se auzi un gl; care zicea rugător: „Scapă-mă, scapă-mă 1” Flăcăul nostru se opinti ce se opinti, apoi, cu mult meșteșug. nu' =: el știe cum, deschise încuietoarea: dinăuntru țâșni o f. frumoasă ca luna.

— Ce cauți aici, fată frumoasă?

— Nu mă întreba, ciobănașuk

— Se vede treaba că ai tras multe, dar eu, un b cioban, cum să-ți fiu de vreun folos? Socot că nu cuvine să te las aici, 3 a y munte, așa că te poftesc să vii cu mine.

— Da' i mă iei, vin bucuroasă.

Mama ciobănaşului, mirată foarte de întoarcerea feciorului aşa degrabă, se linişti numaidecât, iar fata, Giilizar, le eră de mare folos la treburile gospodăriei. O duceau tare bine împreună. Într-o zi, ciobănaşul se întoarse supărat de la păscutul turmelor. Pricina supărării era îmbolnăvirea stăpânului celui tânăr, care îi era şi prieten.

— E departe Beyoglu ăsta, de care spui că a căzut bolnav?

— În satul vecin; în mijlocul satului e un conac care se vederlocmai de departe, aşa de tare străluceşte. Prin conac forfotesc slujitorii. Beyoglu, feciorul de bei, stă el acolo, dar e stăpân şi peste satul ăsta.

— Dar ce s-a întâmplat cu feciorul de bei?

— A căzut bolnav din pricină că are un foc la inimă.

„< şi-a dăruit inima unei fete frumoase, dar cine e acea meni nu poate spune. A fost văzută o singură dată şi atât! Fata a fugit din conac în mare taină, iar din ziua aceea Beyoglu este bolnav fără leac.

Gulizar înţelese: cea care dispăruse în mare taină era chiar ea, iar Beyoglu era cel care-i dăruise inelul.

— De ce te macini atât, doar nu eşti tu cel bolnav ?

— Păi, dacă-şi cheltuieşte pentru aflarea leacului averea. Înseamnă că pământurile noastre vor fi înstrăinate.

Fata chibzui la spusele flăcăului Mehmet, căci aşa ema. Îşi puse în minte să dea o mână de ajutor acestei familii care-o primise în mijlocul ei.

— Măicuţă, se obişnuieşte ea un bolnav să fie vizitat. Ia să pregătim noi o ciorbă şi să i-o ducem lui Beyoglu.

— Ştiu eu, fata mea, se cuvine oare să ducem noi ciorbă unui ditamai bei? O să mănânce el din ciorba noastră?

— Sigur că o să mănânce. O să pregătesc chiar eu ciorba, măicuţă.

— Bine, fetiço, iar eu o să i-o duc...

Fata pregăti ciorba, o turnă într-un vas şi apoi, fără ca măicuţa lui Mehmet ciobanul să bage de seamă, puse înăuntru inelul primit de la Beyoglu; la sfârşit, potrivi bine capacul.

— Gata, măicuță.

Măicuța luă drumul spre conac. Slujitorii de la conac n-o lăsară să intre, dar ea stăruie:

— Am auzit că beiul nostru e bolnav. Mi-am zis să vin și eu să-l văd.

— Cum îndrăznești? Cine ești tu?! Ia vezi-ți de drum, că înăuntru nu te lăsăm!

— Poate că i-aș putea fi de vreun folos beiului.

— Haide, bătrânico, vezi-ți de drum! N-au găsit ei cogeamite doctorii leac pentru beiul nostru, și îl găsești tu!

— Am venit cale lungă, așa că nu mă mișc de aici până râu-l văd pe beiul nostru.

— Vezi-ți de cale, ți-am mai spus o dată!

Gălăgia și forfota au ajuns la urechile bolnavului. „Ce se întâmplă acolo, afară?” a dorit el să afle. Slujitorii i-au dat de știre:

— E afară o bătrânică tare încăpățânată, care vrea să-ți tulbure odihna, stăpâne. N-am putut s-o mișcăm cu niciun chip din fața ușii.

— Lăsați-o să intre!

Măicuța intră. Beyoglu o întrebă:

— Ce-i, măicuță, ce s-a întâmplat?

— Am auzit cum că ești bolnav și am venit să-ți urez sănătate, dar pentru că sunt o femeie sărmana, nu m-au lăsat înăuntru. Iacă, ți-am adus o ciorbă din puținul meu. Să guști, puiule.

— Mulțumesc.

Feciorul de bei nu vru s-o supere pe măicuță, așa că **1**, un o lingură și-i plăcu. Mai luă una, iar la a treia, apăru inelul. Se uită el, se uită, era chiar inelul lui, cel pe care-l dăruise fetei îndrăgite, inelul pe care-l avea de la mama lui.

— Cine a gătit ciorba?

— Avem acasă o fată, e a nimănui, am primit-o să-mi fie ca o fiică și ne e de mare ajutor. Ea a pregătit ciorba.

Beyoglu își veni pe dată în fire. Fața i se însenină și, însănătoșindu-se, dădu poruncă:

— Mergeți pe dată la măicuța și aduceți-mi fata care

se află acolo. Pe cel care va veni cu ea, cu aleasa inimii”.

mele, am să-l răsplătesc cu daruri bogate.

Oamenii beiului încălecară și ajunseră ca vântul și ca gândul la casa măicuței, îndeplinind întocmai porunca Stăpânului. La vederea iubitei, feciorul de bei, de bucurie, vru s-o îmbrățișeze, dar fata îl opri:

— Vin de departe și sunt ostenită. Nu am uitat dorința mamei mele: să am o brățară de aur.

— Nimic mai ușor, răspunse Beyoglu.

Se aruncă în șaua calului și plecă glonț la oraș. Colindă ce colindă pe la bijutieri, dar nu găsi ce căuta. După ce trecu și pe la ultimul bijutier, zise:

— Ce fel de bijutieri mai sunt și ăștia care nu vând brățări de aur!

Bijutierul îi răspunse:

— Se vede că vii de la țară și nu știi rostul lucrurilor. Du-te la piața breslașilor, ei să-ți dea brățara de aur! Zis-și făcut.

— Bună ziua, meșteri mari, le dădu binețe Beyoglu.

— Bună, fecioriiile.

— Mă tot învârt pe aici după o brățară de aur, am iuzit că ar fi la domniile voastre.

După ce-l cercetară din cap o înă-n picioare, un meșter îi i se:

— Ai venit prea târziu pentru brățara de aur. Du-te de-ți caută norocul pe la alte porți.

Apoi își văzu de treburile lui. Beyoglu îl rugă cu cerul și cu pământul să-i asculte păsul. Dar meșterul lucra în continuare la samarele lui. Beyoglu se îndreptă apoi spre piața pantofarilor. Aici, dughene pe două rânduri. În prăvălii, meșteri mari. calfe, ucenici. Beyoglu dădu binețe și își spuse păsul. Meșterul pantofarilor îi răspunse, după ce-l măsură din cap până-n picioare:

— E prea târziu pentru brățara de aur; du-te de-ți potrivește norocul pe la alte porii.

Din nou se înfurie Beyoglu, dar același răspuns primit îl puse pe gânduri... Să știi că e un tâlc aici”, își zise. Apoi pașii îl duseră la piața fierarilor.

Aici, fierarii pe două rânduri; fiecare cu rostul lui, cu uneltele lui: nicovale, foaie, ciocane, iar în mijlocul fie... ariei o vatră înroșită. Meșteri mari, cafie și fierari băteau fierul pe care-l scoteau din foc, îl tăiau, apoi îl căleau...

Beyoglu dădu binețe și își spuse păsul. Meșterul fierar îl măsură din cap până-n picioare, dar, când să-i răspundă, feciorul de bei îi luă vorba din gură:

— Știu, am venit prea târziu pentru brățara de aur.

Dar eu vreau cu orice preț s-o obțin.

Meșterul râse:

— Se vede că ai colindat prin multe locuri, dacă ai știut dinainte ce voiam să-ți spun. Pari un om hotărât, așa că du-te la starostele nostru, spune-i ce te doare și om vedea.

Starostele meșterea o bucată de fier înroșit, pe care-l bătea direct cu pumnul. După ce-i răspunse lui Beyoglu la urările de bine, află de la acesta rostul venirii lui și îi răspunse:

— E tare greu să fii stăpânul unei brățări de aur.

— Doar sunt fecior de bei, pentru mine nu e greu.

— Aici, la noi, fiu de boier sau fiu de țăran e totuna.

Pentru a de aur e nevoie doar de trudă îndelungată, de scusință; și mai trebuie o măiestrietă.

— Staroste al fierarilor, nu-mi lua speranța.

— Pentru câți ani te-nvoiești să muncești?

— Voința mea e mare, răbdarea pe măsură, iar dragostea mai mare decât amândouă. Las numărătoarea anilor pe seama ta.

— Trebuie cel puțin trei ani; dacă nu, cinci; dacă nici cinci ani nu sunt de ajuns, trebuie șapte; dacă nici șapte ani nu ajung, trebuie nouă. Dacă nici în nouă ani nu ajungi s-o capeți, trebuie să te lași păgubaș. Ei, și-acum du-te și fă precum ți-am spus.

Beyoglu plecă spre conacul lui. Vându toate câte le avea, ce nu vându dăru. Nu-i rămase nimicT-nimic. Doar sufletul îl mai avea, iar în suflet iubirea. În ziua despărțirii, își chemă oamenii care-l slujiseră, le sprfse că cine vrea poate să-l urmeze, dar nu vru nimeni. Își luă rămas-bun de

la toți cei care-l slujiseră și plecă fără să se uite în urmă. Numai că fata mergea în spatele lui, dar cu jumătate de inimă. Cealaltă jumătate îi rămăsese la băiatul măicuței. Pe când păsea ea în spatele beifului, cu suflet temător, auzi un glas: era chiar Mehmet, ciobănașul, feciorul măicuței. Fata mergea, flăcăul în urma ei. Beyoglu auzi și el zgomotul. Privi în spate, iubita îl urma, dar mai era și un flăcău necunoscut alături de ea.

Beyoglu nu știa ce să facă: să se bucure sau să se întristeze. Tare mirat, îl întrebă pe flăcău:

— Cine ești?

— Ia, un cioban sărman.

— De ce mă urmezi tocmai tu, când atâta suflare de slujitori n-a vrut să vină?

— Sunt unul din cei care v-au lucrat pământurile.

— Și pentru asta vii după mine?

— Ani de zile mi-ai luat jumătate din rodul muncii, iar acum îmi iei jumătate din inimă, asta e pricina.

Beyoglu înțelese că și flăcăul ardea de același foc.

Se îndreptară toți trei în tăcere spre oraș. Starostele fierarilor îi întâmpină chiar la intrarea în oraș, le arată locul unde puteau să tragă, le dădu ceva de-ale gurii.

Flăcăul Mehmet nu scoase nicio vorbă, dar Beyoglu nu mai rabdă și îl întrebă:

— Bine, staroste, dar eu când voi obține brățara de aur?

— Cine întreabă în grabă nu află nimic! Ascultă-mă cu băgare de seamă: mergeți amândoi drept la piața fierarilor și intrați în prima fierărie care vă iese în cale; acolo vă veți începe ucenicia. Veți afla* cum se bate fierul, apoi cum se călește. În ziua în care ați deprins meșteșugul, veți încerca săbiile pe care le veți face voi, cu mâinile voastre, cu săbiile pe care vi le-am așezat aici pe pat. Cel care va reuși să facă o sabie mai tare decât săbiile mele, să vină la mine. Am să-i dau pe dată brățara de aur; vă las cu îndemânarea și cu priceperea voastră.

Nici nu și-a terminat bine spusele, că s-a și făcut nevăzut. Beyoglu și Mehmet au muncit un an. Apoi au mai

muncit unul. Au încercat săbiile care, încă de la prima atingere cu celelalte lăsate de starostele fierarilor, s-au făcut bucăți-bucățele. Cu toate că au muncit și al treilea an, nu au putut face o sabie mai de ispravă: toate se făceau fărâme. Ce s-a gândit atunci Mehmet? „De ce-ți trebuie ție spadă, când tu ești un flăcău sărman și muncitor? Ia mai bine fă un fier de plug” își zise.

Și așa și făcu. Avu grijă să călească oțelul. Duse fierul de plug, care strălucea de mama focului, scoase sabia de la staroste și o încercă: la prima atingere, fierul de plug fu doar puțin știrbit. Dar la a treia încercare, sabia starostelui fierarilor se făcu bucățele, iar fierul de plug rămase neatins.

Feciorul de bei pricepu toate câte se întâmplaseră și mai înțelese că a pierdut întrecerea.

Mehmet-ciobanul duse pe dată fierul de plug starostelui. Acesta cercetă tăișul de oțel, apoi, mângâindu-și îndelung barba colilie, glăsui astfel:

— Te-ai făcut un meșter pe cinste! Acum n-ai decât să te-ntâlnești cu aleasa inimii. Gulizar va fi soția ta.

Starostele le mai spuse:

— Brățara de aur este meșteșugul, meseria. Pământurile, turmele, cirezile și toată avuția au rămas departe, în urmă. Acum tu nu mai ești Beyoglu, fecior de bei, ești doar o calfă de fierar. Iar tu, flăcăule, nu mai ești doar un flăcău sărman, ci ești un fierar în toată puterea cuvântului. Fierăria, meșteșugul pe care l-ai deprins, este brățara ta de aur. Oriunde te-ai duce, ea îți va aduce pâinea cea de toate zilele. Dorința din urmă a mamei fetei a fost ca ea să ia de bărbat pe acela care-i va dăruia o brățară de aur.

În toată vremea asta, starostelui fierarilor nu-i scăpă întristarea lui Gulizar, așa că o întreabă:

— De ce ești necăjită? Tocmai astăzi, în cea mai fericită zi a vieții tale?

— Supărarea mea se trage, mărite staroste, din aceea că tocmai astăzi, în cea mai fericită zi a vieții mele, sora mea Giilpembe nu se află aici.

Starostele o îndemnă:

— De ce nu o inviți la nuntă, așa cum se obișnuiește?

Nici nu termină starostele de spus ultimul cuvânt, că Gulizar își aminti de firul de păr dăruit de Giilpembe, fata care-i găzduise când plecaseră din sătucul lor, ea și tatăl ei. Scoase bucuroasă firul de păr și-l aruncă în focul din vatră. Apăru pe dată o fată tare sfioasă. Starostele o întrebă:

— Ce e, fetițo, îți cauți drumul ca un porumbel rătăcit?

— le o nuntă aici, nun lila Giili:

„Dar de ce întrebî?

— Peni. i un dar pentru mirt - Dacă vezi mireasa, ocunoști?

— Sigur că o cunosc, fostele i-o arată fetei pe Giilizar.

— Seamănă oaie cu Giilizar, cea pe care o cunoști?

Gulpembe o văzu și o recunoscă pe dată pe Giilizar.

De bucurie și de mirare, de dor, fetele începură să plângă. După ce-și mai veniră în fire, Gulpembe îi dădu ca dar de nuntă prietenei sale Giilizar perechea de opinci de fier, iar Giilizar, mireasa lui Mehmet-ciobanul, îi dădu lui Gulpembe o - pereche de conduri făcuți de mult la starostele pantofarilor, urându-i să-i poarte noroc. Giilpembe îl privi” cu multă duioșie pe Beyoglu, care și el nu-și mai lua ochii de la fata cea sfioasă.

Atunci starostele fierarilor îl prinse de mină pe Beyoglu, care acum era calfă de fierar, iar cu stânga o luă de mână pe Gulpembe:

— Fata mea, acest voinic este calfă de fierar. Îți ya face în curând o brățară de aur. Și, de acum încolo, va avea grijă de tine. Este norocul tău, îl vrei de soț?

— Mărite staroste, răspunse Gulpembe, primesc, dacă și el dorește să-i fiu soție.

Nu fu uitat nici tatăl fetelor. Petrecerea celor două nunți; ținu șapte zile și șapte nopți încheiate. Și, chiar dacă fostul Beyoglu nu o cunoscuse mai înainte pe Giilpembe, a avut tot timpul să o îndrăgească după nuntă. Numele lor au rămas pentru totdeauna alături în povest ea noastră,

împreună cu cel al lui Giilizar și al lui Mehmet-ciobanul.

Din pom au căzut trei mere: unul pentru mine, altul pentru tine, iar ultimul pentru cei care ascultă.

CUPRINS

Petre Ispirescu

Greuceanu

Povești argentiniene

Măgarul și tigru

Maimuța care a domesticit un tigr

Cerbul cel rău

Legenda lui Choui Choui

Poveste albaneză

Păstorul și hoțul

Poveste canadiană

Băiatul cel destoinic și flamura fermecată

Poveste cehă

Cocoșul și vulpea

Povești chineze

Prințesa și păstorul

Curcubeul și cinci culori

Zeița care-și caută bărbatul

Sticluța de jad

Vulpea și broasca țestoasă

Lăcomia și maimuța

Cum a fost furată vaca

Darul vulpii

Bățul cu cap de taur

Cum a fost pedepsită cumătră vulpe

Răzbunarea iepurașului

Vulpoiul păcălit

Cum a încercat pantera să-l păcălească pe bivol

Căprița cea isteată

Iepurele judecător

Coadă păunului

Cum s-a certat pisica cu pantera

Poveste daneză

Liliacul înfumurat

Povești engleze

Jack și vrejul de fasole
Tom Titâot
Poveste germană
Orbul și șchiopul
Povești grecești
Poznașul, peștișorul auriu și broasca țestoasă
Cocoșul, soarele și luna
Povești indiene
Sticletele și broaștele țestoase
Supărarea maimuței
Crocodilul și maimuța
Mătușa leopardului
Elefantul și berbecul
Fatima și dervișul
Graurul și bobul de mazăre
Papagalul cel înțelept
Negustorul și maimuțele
Postmoni
Bărbierul cel sărac
Poveste italiană
Întrecerea între un crap și o vulpe
Poveste olandeză
Ciocănitoea și vulpea
Poveste polonă
Cei doi măgăruși
Poveste scoțiană
Vulpea și corbul
Poveste siberiană
Ursul și țintarul
Poveste turcă
Brățara de aur

Lector: Ioana Kicus Tehnoredactor: Elena-Doinița

Nanu

Buji de tipar: 04.01.1990

Apărut: 1990

Coli tipar: 6

Comanda nr. 90 387

Combinatul Poligrafic București

Piața Presei Libere nr. 1
ROMÂNIA